

TISDAGEN DEN 20 OKTOBER 2009

ORDFÖRANDESKAP: BUZEK

Talman

1. Öppnande av sammanträdet

(Sammanträdet öppnades kl. 9.05)

2. Debatter om fall av kränkningar av de mänskliga rättigheterna samt av demokratiska och rättsstatliga principer (tillkännagivande av ingivna resolutionsförslag): se protokollet

3. Kommissionens åtgärder till följd av parlamentets resolutioner: se protokollet

4. Beslut om brådskande förfarande

Rådets förslag till förordning om ändring av förordning (EG) nr 1234/2007 om upprättande av en gemensam organisation av jordbruksmarknaderna och om särskilda bestämmelser för vissa jordbruksprodukter (enda förordningen om de gemensamma organisationerna av marknaden) (KOM(2009)0152 - C7-0223/2009 - 2009/0152(CNS))

Paolo De Castro, ordförande för utskottet för jordbruk och landsbygdens utveckling. – (IT) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Ännu en gång är vi här och diskuterar krisen inom mjölksektorn.

Krisens dramatik fortsätter att oroa oss, och EU:s jordbrukare fortsätter att klaga över sina hårda villkor och säger att de är oroliga för framtiden. Parlamentet har redan framfört sina ståndpunkter om frågan, både genom att anta en resolution med våra förslag och genom att anta kommissionens förslag om att förlänga interventionsperioden för mjölkpulver och smör, där vi lade till en begäran om åtgärder för privat lagring av ostar. Samtidigt påpekade vi att de åtgärder som kommissionen föreslog inte var tillräckligt långtgående.

Vi måste nu besluta om vi ska tillåta det brådskande förfarandet för en utökning av artikel 186 i den enda förordningen om de gemensamma organisationerna av marknaden till mejerisektorn, nämligen möjligheten för kommissionen att vid en marknadskris besluta om införandet av nödatgärder utan att gå igenom det normala förfarandet i parlamentet. I går kväll hölls ett extra sammanträde i utskottet för jordbruk och landsbygdens utveckling för att diskutera detta, där Mariann Fischer Boel deltog.

För det första vill jag och det utskott som jag har äran att leda tacka kommissionsledamoten för att hon kom till oss i parlamentet direkt efter det att rådet (jordbruk och fiske) avslutat sitt sammanträde i Luxemburg. Detta var en gest av stort tillmötesgående som vi mycket uppskattade.

Diskussionen i går kväll var mycket livlig och våra kolleger var mycket kritiska. För det första påpekade man att kommissionen varit mycket långsam med att reagera och inte riktigt förstår hur allvarlig den rådande krisen är.

Därefter framfördes invändningen att artikel 186 berövar parlamentet dess beslutsbefogenheter och därmed ger kommissionen fria händer. Det sades också att kommissionen borde ha gjort mer pengar tillgängliga för att ta itu med krisen. Detta är befogade betänkligheter som vi delvis instämmer i.

Trots detta måste jag tillstå att kommissionen har gjort betydande insatser och framsteg, vilket visar att den tar parlamentets ståndpunkter och önskemål på allvar. Kommissionen har förklarat hur den planerar att använda ett anslag på 280 miljoner euro – vilket, som jag vill erinra er om, vi kommer att rösta om på torsdag i samband med godkännandet av 2010 års budget och fastställa vissa av de åtgärder som kommissionen kommer att genomföra, exempelvis privat lagring av ostar och en höjning av taket för stöd av mindre betydelse från 7 500 euro till 15 000 euro, så som vi begärde i vår resolution som antogs i september.

Trots att jag är medveten om att allt detta inte är tillräckligt långtgående anser jag ändå att vi i dag bör rösta för det brådskande förfarandet. EU:s jordbrukare förväntar sig omedelbara åtgärder och alltför mycket tid har redan slösats bort.

I dag måste vi ta ansvar för att öka tempot så att vi kan hantera krisen utan omsvep. Mina damer och herrar! Låt oss visa samma ansvarskänsla som genomsyrar våra förberedelser inför ikraftträdandet av Lissabonfördraget och medbeslutandet om jordbruksfrågor.

Martin Häusling (Verts/ALE). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Vi argumenterar mot det brådskande förfarandet, inte därför att vi inte anser att det finns ett överhängande behov av åtgärder, utan därför att vi anser att kommissionen inte genomför rätt åtgärder och inte är villig och kapabel att lösa den rådande krisen inom mejerisektorn.

Kommissionen är inte en del av lösningen på problemet utan är faktiskt själva problemet. Vi måste därför påpeka att kommissionen således själv har orsakat merparten av problemen genom att öka mjölkkvantiteten. Under flera månader reagerade kommissionen inte på något vis medan krisen fortsatte. Kommissionsledamoten sade till oss så sent som för fyra veckor sedan att det inte fanns några problem, att marknaden skulle förbättras och att vi måste ha tålamod. Av alla kommissioner är det just till denna kommission som vi överlåter våra befogenheter och denna kommission av alla kommissioner är den som vi förväntar oss hjälp från. Nej, jag anser inte att detta är rätt vägval.

Inte heller i går kunde kommissionsledamoten säga oss vad de extra medlen skulle användas till. Kommissionen talar om omstrukturering. Under senare år har all omstrukturering medfört att det blir färre och färre mjölkbönder. Kommissionen har inte heller kunnat säga oss hur den tänker förstärka producentorganisationerna i fortsättningen. Nej, kommissionen vill fortsätta att betala ut exportbidrag. Vi har inte heller fått något svar på hur vi ska förstärka producenternas ställning i deras kamp mot stormarknaderna. Kommissionen kunde inte heller i går lägga fram någon lösning på detta. Vi tvivlar därför starkt på att kommissionen helhjärtat arbetar för att lösa krisen. Vi utfärdar ett fribrev utan att veta vad kommissionen gör, hur den gör det och med vad den tänker göra det.

En annan fråga var dock den avgörande anledningen till vårt beslut att avslå förfarandet. Vi i parlamentet har sedan länge kämpat för ökade rättigheter – särskilt på jordbruksområdet. Men just som Lissabonfördraget är på väg att ratificeras är det första vi gör att skänka bort dessa rättigheter igen! Det får helt enkelt inte ske. Som ny parlamentsledamot anser jag det ganska förvånande. Vi måste utöva våra rättigheter. Vi måste hålla debatter i kammaren och vi måste hålla handen på rorkulten. Även vi har ansvar här och jag är glad över att ta på mig det. Vi får dock inte överlåta något ansvar. Ansvar är ju vårt uppdrag som parlamentariker. Vi måste ge mjölkbönderna en allvarligt menad och varaktig hjälp.

(Applåder)

Albert Deß (PPE). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Den begäran om att få använda det brådskande förfarandet som kommissionen lagt fram är verkligen inte invändningsfri. Jag kan delvis instämma i vad föregående talare sade. Men att inte godkänna denna begäran om att få använda det brådskande förfarandet nu skulle vara att skicka helt felaktiga signaler till mjölkbönderna, som förväntar sig åtminstone inledande reaktioner. Därför stöder jag denna begäran om brådskande förfarande.

Under loppet av detta förfarande kommer vi att få möjlighet att förbättra yrkandet genom ändringsförslag för att som Martin Häusling föreslog överlåta befogenheter. Det är definitivt så att det finns möjligheter att sätta en tidsgräns för dessa befogenheter så att vi endast ger kommissionen befogenheter under två år då vi beslutar om saken igen. Jag vill därför be om ert stöd så att denna begäran om att få använda det brådskande förfarandet kan tas upp på dagordningen.

(Applåder)

(Parlamentet biföll begäran om brådskande förfarande.)⁽¹⁾

⁽¹⁾ För närmare upplysningar: Se protokollet.

5. Klimatförändringar och utvecklingsländer inom ramen för FN-mötet om klimatförändringarna i Köpenhamn (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är uttalanden av rådet och kommissionen om klimatförändringar och utvecklingsländer inom ramen för FN-mötet om klimatförändringarna i Köpenhamn.

Andreas Carlgren, rådets tjänstgörande ordförande. – Herr talman! Vi är nu i en avgörande tid. I Köpenhamn, om knappt två månader, ska världen sluta en överenskommelse för att möta klimatutmaningarna. Denna överenskommelse måste uppfylla tre villkor: hålla jordens temperaturökning under två grader, omfatta alla länder samt anpassa framtida insatser till högre ambitionsnivåer allteftersom vi får ny kunskap.

Med 48 dagar kvar till öppnandet av FN:s stora klimatkonferens är det hög tid att den politiska viljan omsätts i konkret handling. Men förhandlingarna går för långsamt. Flera viktiga frågor återstår att lösa. Många väljer nu det väldigt enkla – att vara handelsresande i pessimism.

Låt det stå alldeles klart: EU har sannerligen en annan uppgift!

Vi vill att EU ska visa ledarskap genom en tydlig och klar politisk vilja. För det svenska ordförandeskapet är en omfattande och ambitiös klimatöverenskommelse av absolut högsta prioritet.

EU:s svar på svårigheterna i förhandlingarna är att tempot måste öka. Vi ska driva på för att se till att världen når fram till den överenskommelse som behövs. Vi antar utmaningen att få med oss världens övriga länder i en överenskommelse som är tillräcklig för att möta klimatutmaningen. Vi arbetar därför intensivt med två spår: dels ett kraftfullt budskap till våra förhandlingsparter, dels att samla EU kring ett starkt förhandlingsmandat inför Köpenhamnskonferensen. EU har redan en grund genom det klimat- och energipaket som Europaparlamentet och rådet enades om i december 2008.

Jag vill särskilt rikta ett tack för det engagemang som många här i parlamentet visade i arbetet med klimat- och energipaketet. Det beslut som Europaparlamentet då åstadkom gör att EU nu står starkt i förhandlingarna. Den här veckan läggs de sista pusselbitarna för att ge en samlad bild av den starka förhandlingspositionen. Förhandlingarna avslutas vid Europeiska rådet i nästa vecka och jag vet att många av er kommer att följa dem uppmärksam. Jag är glad över att en del av er också kommer att ha möjlighet att vara med i Köpenhamn. Jag välkomnar också den resolution som Europaparlamentet håller på att utarbeta.

Utsläppen måste begränsas till den nivå som krävs för att den globala temperaturökningen ska hållas under två grader. Det innebär att de bud som nu ligger på bordet inte räcker. EU vill minska utsläppen med 30 procent till år 2020 under förutsättning att andra parter också gör tillräckliga åtaganden. Vi ser 30-procentsmålet som en hävstång för att få med oss andra på högre ambitioner. Till 2050 bör utsläppen minska med minst 80 procent. Men för att uppvärmningen inte ska gå över två grader räcker inte enbart insatser från EU. Alla måste vara med. Vi har sett hoppningivande signaler från till exempel den nya regeringen i Japan. Vi uppmanar nu andra i-länder, inte minst Förenta staterna, att höja sina bud.

Utvecklingsländerna har möjlighet att åstadkomma hållbar utveckling och samtidigt sänka utsläppen. Det handlar om att planera för tillväxt med låga utsläpp och att integrera klimatsatsningar och anpassning i de nationella utvecklingsstrategierna. Det är ett sätt att få klimat- och utvecklingsinsatser att genomsyra alla politiska beslut och se till att tillväxten kommer alla till del, att bygga och öppna demokratiska styrelseformer, bidra till jämställdhet och bekämpa och minska fattigdomen.

Vi ställer särskilda krav på de snabbast växande utvecklingsländerna, inte minst Kina som är det land som har störst utsläpp. Fram till 2020 behöver utsläppen minska uppemot 30 procent, jämfört med vad som hade skett utan åtgärder.

Utvecklingsfrågorna måste vara helt centrala i en överenskommelse i Köpenhamn. Europeiska rådet har slagit fast att klimatförändringarna undergräver insatser mot fattigdom och för hållbar utveckling. Klimatförändringarna hotar millenietvecklingsmålen. Experter på utvecklingsfrågor kommer också att delta i förhandlingsarbetet. Vi kommer särskilt att lyfta utvecklingsfrågorna inom ramen för de förhandlingar som pågår.

Alla länder, utom de minst utvecklade, bör stå för kostnaderna för åtgärder mot klimatförändringarna, men vi i de utvecklade länderna måste visa ledarskap genom att själva minska utsläppen och finansiera viktiga insatser. Det behövs en bärkraftig internationell struktur för samarbete och stöd till utvecklingsländerna.

Genom en sådan struktur bör man också bistå de allra fattigaste och mest utsatta länderna som ofta drabbas hårdast av klimatförändringarna. Där krävs anpassningsåtgärder.

Låt mig till sist säga framhålla att EU är berett att ta sitt ansvar. Rådet är medvetet om storleken på den finansiering som krävs. Enligt kommissionens uppskattning handlar det år 2020 om uppemot 100 miljarder euro per år i utvecklingsländerna. Vi i EU är också beredda att tillföra snabb finansiering för omedelbara åtgärder redan fram till 2012 som ett sätt att öka förtroendet mellan Nord och Syd i klimatförhandlingarna. Vi står inför en stor utmaning de sista veckorna till Köpenhamn. Därför vänder jag mig också till er för draghjälp. Vi behöver ledarskap från medlemsstaternas regeringar, insatser från de nationella parlamenten och stöd från befolkningarna i EU-länderna. Europaparlamentet har en mycket viktig roll i arbetet för att vi ska nå våra mål i Köpenhamn.

Karel De Gucht, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Herr talman! Låt mig först av allt tacka er för att jag får möjlighet att framföra kommissionens ståndpunkt i denna känsliga fråga.

Ni är redan medvetna om att det inte kommer att bli något ambitiöst avtal i Köpenhamn om utvecklingsländernas problem inte tas på allvar. Det gäller inte bara tillväxtekonomierna utan också i hög grad de mest sårbara och fattigaste utvecklingsländerna.

Trots detta är det i allas vårt intresse att nå fram till ett bra avtal i Köpenhamn. Utvecklingsländerna är de länder som är mest sårbara för klimatförändringarna. EU är det främsta givaren i världen och ledande inom bekämpningen av klimatförändringarna. Vi måste förena våra insatser. Det finns inget utrymme för konfrontationer mellan nord och syd när vi har att göra med klimatförändringarna.

Jag skulle vilja gå ännu längre och säga att ingen annan allians kan vara så beslutsam och effektiv som den som engagerar de mest sårbara länderna och de länder som på förhandlingsbordet har lagt fram de mest ambitiösa förslagen om att bekämpa denna hemsökelse – det vill säga EU.

Vår allmänna strategi för de mest sårbara länderna, som vi hittills har fullföljt inom ramen för den globala klimatförändringsalliansen, består av tre parallella linjer som är sammanlänkade och ömsesidigt förstärkande.

För det första att bygga politiska allianser genom förstärkt dialog om klimatförändringarna. Tre gemensamma politiska förklaringar har undertecknats tillsammans med Afrika, Västindien och Stillhavsområdet, plus en förklaring tillsammans med hela AVS-gruppen.

För det andra främja sunda politiska strategier som kopplar samman klimatförändringarna och utveckling. Jag anser att åtgärder för att öka motståndskraften mot klimatförändring och politiken för att minska koldioxidutsläppen måste integreras i våra partnerländers bredare strategier för utveckling och fattigdomsminskning. Det kan endast finnas en utvecklingsstrategi, som inbegriper klimatfrågorna och vars mål är att uppnå hållbar utveckling och fattigdomsminskning. Det är inte en fråga om att välja det ena eller det andra: båda är viktiga.

I denna anda har vi redan stött genomförandet av befintliga anpassningsprogram i 15 behöriga länder bland de minst utvecklade länderna.

För det tredje främja tillräckliga bidrag från EU till finansieringen av klimatåtgärder, särskilt för anpassning, som är den främsta farhågan för de länder som är mest sårbara för klimatförändringarnas konsekvenser men som knappt bidrar till utsläppen av växthusgaser.

Det är bara 50 dagar kvar till Köpenhamnsmötet. Förväntningarna är mycket höga. Och vi är oroade eftersom förhandlingarna för närvarande är farligt nära att stranda. Det är nu dags att lägga erbjudanden på bordet. Det är det som EU har gjort och det är det som vi förväntar oss att även våra samarbetspartner ska göra.

För det första har vi gjort erbjudanden i form av åtaganden. EU har redan lagt fram ambitiösa mål och åtaganden – hittills de näst mest ambitiösa på förhandlingsbordet. Vi har redan ensidigt garanterat en utsläppsminskning på 20 procent fram till 2020, och vi har lovat att öka detta åtagande till 30 procent om andra gör jämförbara ansträngningar i enlighet med sina skyldigheter och sin förmåga.

För det andra finansieringserbjudanden. Vi är alla medvetna om att en överenskommelse om finansiering kommer att vara av avgörande betydelse för möjligheterna att uppnå ett avtal i Köpenhamn. För att komma vidare i förhandlingarna lade kommissionen i mitten på september fram sina egna finansieringsförslag.

Ett av dem är behovet av att öka den kortsiktiga internationella offentliga klimatfinansieringen under perioden 2010–2012 för att kunna tillgodose främst brådskande behov som identifieras i de mest sårbara

utvecklingsländerna och särskilt i de minst utvecklade länderna, små östater under utveckling (SIDS) och de afrikanska länderna i överensstämmelse med handlingsplanen från Bali.

Ett annat är EU:s villighet att ta på sig sin beskärda andel av de beräknade finansieringsbehoven, offentligt finansierade bidrag som bygger på de önskade kriterierna betalningsförmåga och ansvar för utsläppen. Detta kan leda till ett EU-bidrag per år på mellan 2 miljarder euro och 15 miljarder euro 2020. Dessa förslag kommer att diskuteras vid Europeiska rådets möte i slutet på oktober och kommer förhoppningsvis att vara grunden för en färdig förhandlingsståndpunkt om finansiering för EU.

Men åtgärder från enbart EU:s sida är inte tillräckligt. Vi hoppas starkt att andra industriländer kommer att följa i våra spår när trycket ökar inför Köpenhamn. Vi räknar också med utvecklingsländerna. De måste utnyttja erbjudandet om klimatfinansiering till att helt integrera anpassningen av sina utvecklingsstrategier och successivt gå över till utvecklingsvägar med låga koldioxidutsläpp på längre sikt.

Även om inriktningen hittills har varit på anpassning för de fattigaste och mest sårbara utvecklingsländerna finns det vissa skäl att främja utformningen av en utsläppssnål och klimatmedveten utvecklingskurs (dvs. åtgärder för att mildra effekterna), som är förenliga med målen för fattigdomsminskning i dessa länder.

En särskild fokusering på mekanismer för att undvika avskogning och främja hållbart skogsbruk är viktig. Kampen mot den tropiska avskogningen är den främsta omedelbara utmaningen för de minst utvecklade länderna, och de kan få del av den internationella finansieringen genom t.ex. åtgärder för minskning av utsläppen från avskogning och planer mot skogsförstörelse.

En mer balanserad fördelning av mekanismen för ren utveckling till förmån för de minst utvecklade länderna bör också ingå i de pågående övervägningarna om en översyn av mekanismen.

Slutligen några ord om kanalerna för klimatfinansiering. Vi i kommissionen är inte för att inrätta nya fonder. Ny finansiering för klimatet bör ske genom befintliga och eventuellt förbättrade kanaler, som främjar en decentraliserad förvaltningsstruktur (enligt bottom-up-metoden) och stöder åtgärder som länderna själva ansvarar för.

Karl-Heinz Florenz, för PPE-gruppen. – (DE) Herr talman! Jag är mycket glad över att se er här i debatten, särskilt eftersom ni tidigare var ledamot av det tillfälliga utskottet för klimatförändringar. Herr rådsordförande, herr kommissionsledamot! Det är absolut rätt att Europeiska unionen bör skicka en tydlig signal till Köpenhamn. Under de närmast 50 dagarna är det dock inte så mycket i Köpenhamn som bakom stängda dörrar vid konferensen där den verkliga aktiviteten äger rum. Jag har deltagit i detta sedan klimatkonferensen i Rio 1992. Stämningen inför dessa konferenser är alltid densamma men det finns också möjligheter.

Herr kommissionsledamot! Jag skulle vilja se att ni mer entusiastiskt försöker utöva positiva påtryckningar på era amerikanska kolleger att förhandla eftersom ni fortsätter att visa en viss återhållsamhet som vi behöver göra något åt. Jag anser det riktigt att vi inte bör inleda något slags finansieringstävling nu. Den ena säger 15 miljarder, den andra säger 30 miljarder. Det finns vissa som bara vill lägga upp pengar, som vill lägga 150 miljarder per år på bordet från och med nu. Låt oss utarbeta kriterier för hur pengarna ska användas. Då kommer vi att kunna ge ett stort bidrag från EU, men det kan inte vara en uteslutad möjlighet.

Tillräckligt har sagts om krisen. Jag vill dock ännu en gång nämna den möjlighet som den industrialiserade världen i Förenta staterna och EU har. Om vi fastställer rätt standarder kommer vi att kunna utvecklas effektivt. Det kommer då att bli möjligt för Europa att sälja effektiva maskiner till hela världen, t.ex. till Kina, där bland annat energi för närvarande produceras på mycket ineffektiva sätt. Dessutom ser jag inte klimatförändringarna som enbart ett hot utan i hög grad som en möjlighet att driva på företagen och ekonomin genom att utveckla toppmodern teknik. Vi måste ta tillfället i akt, vi måste vara djärvare och vi måste agera som entreprenörer, politiska entreprenörer, annars är vi försumliga och har valt fel väg.

Herr kommissionsledamot! Jag önskar er mycket lycka till och vassa armbågar! Gå framåt i positiv anda! Om ni får med er amerikanerna och indierna är vi redan halvvägs framme.

Véronique De Keyser, för S&D-gruppen. – (FR) Herr talman! Klimatförändringen ansvarar för över 300 000 dödsfall varje år. Den berör 325 miljoner människor och mer än 90 procent av de berörda och mer än 90 procent av dödsfallen finns i utvecklingsländerna.

De ekonomiska förlusterna på grund av klimatförändringen uppskattas till över 125 miljarder US-dollar per år och återigen är det utvecklingsländerna som drabbas av 90 procent av dem.

Dessa länder drabbas på samma gång av den finansiella krisen, klimatförändringarna och de extremt ojämlika mekanismerna hos en otyglad kapitalism som plundrar i varje hörn av världen.

Och vad efterlyser vi då? För det första – är det riktigt som ni sade, här vänder jag mig till rådet – storskaliga och långsiktiga åtgärder för att bekämpa klimatförändringarna, vilket innebär att få ett nytt, mer ambitiöst Kyotoprotokoll, och det är därför som toppmötet i Köpenhamn i december är så viktigt. För det andra en ökning av det finansiella stödet till åtaganden som redan har gjorts för att uppnå 0,7 procent av BNP till 2015 och slutligen, för det tredje, rättsligt skydd för de nya miljöflyktingarna som har börjat strömma in.

För vad ska vi göra med dem? Vart ska vi skicka tillbaka dem om de t.ex. vill resa in i EU? Till Libyen, så som det föreslås i det handelsavtal som jag uppmanar Karel De Gucht att studera noga, detta framtida avtal som vi ska ha med Libyen? Vi måste absolut upprätta en ordentlig plan och ordentliga medel för hanteringen av strömmarna av miljöflyktingar och vi måste täppa till rättsluckorna vad gäller skyddet av dessa migranter.

Jag anser att vi har ett stort ansvar eftersom det är tydligt att det är mycket mer än solidaritet som står på spel här. Det är planetens framtid som vi hanterar.

Corinne Lepage, för ALDE-gruppen. – (FR) Herr talman! Vi parlamentsledamöter har ett dubbelt ansvar. För det första gentemot våra medborgare, som förväntar sig att vi gör verkliga ansträngningar i Köpenhamn och för det andra gentemot länderna i syd som alltid har haft EU som sin försvarare, för att inte säga den enda försvararen, på internationell nivå. Vi måste skicka ut ett konkret budskap till länderna i syd genom ett klart finansiellt åtagande så att ett biståndspaket kan överenskommas utöver utvecklingsbiståndet, som absolut måste komma upp i den överenskomna nivån, dvs. 0,7 procent. EU:s bidrag bör inte vara lägre än 35 miljarder euro per år senast 2020 och från och med 2010 bör mellan 5 miljarder och 7 miljarder euro göras tillgängliga för länderna i syd för att täcka de mest överhängande behoven.

Min andra punkt gäller finansieringsmetoden. Vi ska inte begränsa oss – vi kan inte begränsa oss – till enbart de befintliga fonderna. Andra finansieringsmetoder måste hittas, för om det inte finns några pengar i Köpenhamn, då kommer det inte heller att finnas något ambitiöst avtal i Köpenhamn. Detta måste troligen innebära – även om ämnet är mycket kontroversiellt – att vi måste ta upp skattefrågan, en slags "grön Tobinskatt" för att finansiera kampen mot klimatförändringarna.

För det tredje när det gäller avskogning som, vilket jag vill framhålla, står för 20 procent av dagens utsläpp av växthusgaser, är det absolut nödvändigt att vi behåller målet med ingen som helst bruttoavskogning senast 2020. Jag vill uppmärksamma er på skillnaden mellan bruttoavskogning och nettoavskogning. Det sistnämnda skulle göra det möjligt att ersätta primärskogar med poppel, enligt tanken att de ger samma resultat. Vi vet alla att de inte alls gör det.

Det är riktigt att vi behöver vara realistiska när det gäller vårt näringsliv men vi behöver också vara realistiska om vår överlevnad och våra barns.

Eva Joly, för Verts/ALE-gruppen. – (FR) Herr talman, herr Carlgren, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Det råder ingen tvekan om att världens framtid kommer att utstakas i Köpenhamn, men innan dess är det EU:s trovärdighet som global ledare i kampen mot den globala uppvärmningen som står på spel i slutet på oktober i Bryssel. Medlemsstaterna måste lägga fram klimatrelaterade finansieringsförslag som står i proportion till en tragisk situation.

Tillsammans med åtagandet – som jag hoppas kommer att bli ambitiöst – om att minska utsläppen av växthusgaser kommer frågan om finansiering och om minskning och anpassning till klimatförändringen i utvecklingsländerna att utgöra ett viktigt tema under de kommande förhandlingarna.

Siffrorna talar för sig själva: 100 länder, varav de flesta fattiga, står för endast tre procent av de globala utsläppen. Trots att utvecklingsländerna har bidragit minst till utsläppen av växthusgaser är de redan värst drabbade.

Enligt den senaste rapporten från Oxfam har 26 miljoner människor redan tvingats att flytta på grund av klimatförändringarnas effekter eller andra former av miljöskador. År 2050 kan dessa klimatflyktingar komma att uppgå till över 200 miljoner. Klimatförändringarnas effekter kan omintetgöra de framsteg som gjorts i många utvecklingsländer och helt enkelt förhindra att millennieutvecklingsmålen uppnås.

Detta är alltså inte en fråga om välgörenhet. Det är en fråga om att vi måste ta vårt fulla ansvar och lägga grunderna till en rättvis och fredlig värld. EU:s nuvarande strategi är ovärdig de ambitioner som uttalats av miljödiplomatins ledare. EU måste lägga sina kort på bordet nu för att få en nystart i förhandlingarna.

EU kan inte rimligen utlova mindre än 35 miljarder euro i offentlig finansiering. Det är självklart att dessa medel endast kan komplettera dem som redan har utlovats som officiellt utvecklingsbistånd, i synnerhet eftersom åtagandena på detta område inte alltid infrias av våra medlemsstater.

Herr minister, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Framtiden för vår planet ligger i våra händer. Om vi inte stoppar förödelsen av vår miljö och ojämlikheterna kan vi inte annat än vänta oss det värsta.

Vi har ett val mellan ett ambitiöst och proaktivt EU och ett försagt EU som rättar in sig i ledet med Förenta staterna, som bekymrar sig föga om utvecklingsländernas öde. Jag uppmanar er att göra rätt val.

Miroslav Ouzký, för ECR-gruppen. – (CS) Herr talman, herr Carlgren, herr kommissionsledamot! Jag vill börja med att svara på det föregående anförandet. Jag anser inte att Europaparlamentet eller EU bör begränsa sig till blygsamma ambitioner på detta område. För ett år sedan slutförde vi arbetet med ett klimatpaket som helt klart är det mest avancerade och mest ambitiösa i sitt slag i världen. Vi bör även erkänna att det också kommer att få de kanske största ekonomiska effekterna av all lagstiftning som har antagits här under det senaste decenniet. När jag läste igenom den förklaring som Europaparlamentet utarbetat inför Köpenhamn ser jag saker där som jag gillar. I förklaringen talas om behovet av att förstärka Europaparlamentets roll, om behovet av att göra sig redo för anpassningar till klimatförändringarna och vi kan säkert alla instämma i punkten om avskogning. I det sammanhanget vill jag framhålla att avskogning inte är och inte har varit ett problem enbart för utvecklingsvärlden utan även är ett europeiskt problem, som vi således måste ägna vår uppmärksamhet åt.

Det som dock saknas är en hänvisning till behovet av global enighet, vilket har framhållits av både rådets och kommissionens företrädare som är närvarande här. Utan global enighet kommer vi ingenstans. Vi talar här om bistånd till de fattigaste länderna, vilket är mycket bra, men om vi tittar på de nuvarande siffrorna för produktionen av växthusgaser kan man tydligt se att även om vi var mer ambitiösa i Europa och faktiskt stängde av alla våra energikällor, skulle det inte förändra något när det gäller klimatförändringarna eftersom det helt enkelt inte är möjligt för oss att bromsa upp detta fenomen. Vi vet att det i dag finns ett behov av att tala inte enbart om Kina, som nämns gång på gång, utan också om andra snabbt växande ekonomier som Mexiko, Brasilien, Sydafrika och särskilt Indien. Jag kan inte föreställa mig vad Indiens nästa steg kommer att bli och det som jag har hört hittills har inte varit särskilt tillfredsställande, det måste jag medge. Jag vill framhålla för er i kammaren att om vi inte når global enighet kommer alla våra ansträngningar bara bli en börda för EU:s ekonomi och en masochistisk förintelse av EU:s konkurrenskraft.

Bairbre de Brún, för GUE/NGL-gruppen. – (GA) Herr talman! Vi måste stödja utvecklingsländerna för att hjälpa dem att anpassa sig till klimatförändringarna – ett fenomen som de inte råår för men som har som följd att de drabbas oproportionerligt.

Utvecklingsländerna har inte de resurser att bekämpa klimatförändringarna som vi har i Europa. När vi riktar vår uppmärksamhet mot FN-förhandlingarna i Köpenhamn behöver vi en konkret och praktisk solidaritet.

Denna solidaritet måste visas genom finansiellt och tekniskt stöd. Detta stöd måste vara ett tillägg till vårt utländska bistånd. Vi bör inte ge med den ena handen och ta tillbaka med den andra.

Länderna måste ha full medverkan, oavsett vilka finansiella mekanismer det finns för att fördela det finansiella stödet.

Ett av de viktigaste sätten för oss att mäta eventuella överenskommelser i Köpenhamn är att se efter hur de hjälper utvecklingsländerna att hantera utmaningarna från klimatförändringarna. Exempelvis kommer betydande hjälp med att bekämpa avskogningen vara oerhört viktigt i ett omfattande avtal.

Utan finansiell solidaritet och tekniköverföring kommer vi inte att se de framsteg som vi alla behöver.

Det råder ingen tvekan om att klimatförändringarna går allt snabbare. Vi får inte slösa bort mer tid. Om vi inte gör något åt klimatförändringarna kommer det att leda till katastrofer över hela världen. Den ekonomiska lågkonjunkturen bör ge oss modet att snabbare närma oss en grön ekonomi. Vårt vetenskapliga förhållningssätt bör inte ändras. Vi bör inte retirera från det mod och den politiska vilja som vi har visat hittills.

De åtgärder som ska genomföras på internationell nivå måste vara ambitiösa och kopplade till den vetenskapliga realiteten av vår egen väderlek och vi måste gå vidare med insikten att det inte är utvecklingsländerna som har skapat problemet. Det har vi själva gjort.

Anna Rosbach, för EFD-gruppen. – (DA) Herr talman! I går kväll antog utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet med stort bifall en önskelista inför klimatförändringskonferensen i Köpenhamn i december. På önskelistan finns en mängd välmående, stora och tunga julklappar. Men kära jultomten, även känd som kommissionen: finns det någon chans alls att alla dessa välmående önskemål kommer att förverkligas, när 500 miljoner amerikanska medborgare har hälsa, pensioner, arbete och välfärd på sin dagordning och 2,5 miljarder kineser och indier mest av allt vill ha samma levnadsstandard som vissa av oss här i Västeuropa har?

Vi har inget inflytande över vad solen gör. Som vi alla vet har den en hel del att säga till om när det gäller klimatet på vår planet. Med andra ord: vad kan kommissionen realistiskt sett göra för att få jordens 6 miljarder människor att använda mindre resurser, inte i framtiden utan här och nu?

Nick Griffin (NI). – (EN) Herr talman! Det finns två dominerande teman här i kammaren: för det första oro över den växande klyftan mellan den politiska eliten och de vanliga skattebetalarna. För det andra en hysterisk fixering vid den av människan orsakade globala uppvärmningen. Dessa två teman är intimt förknippade med varandra.

Fixeringen vid den globala uppvärmningen är ett klassiskt exempel på hur den politiska klassen här har tappat kontakten med den lilla människan som måste betala räkningarna. Samtidigt som EU stöder Köpenhamnsförslagen om att främja en avindustrialisering av Västvärlden och tredje världens företagsdominans, betraktar en allt större majoritet av vanligt folk klimatförändringarna som ett lurendrejeri av eliten – en ursäkt för att beskatta och styra oss och för att införa en internationalistisk dogm och globalt styre på bekostnad av nationalstaten. Kan ni inte se faran i denna växande klyfta? Det är dags att skärskåda fakta.

Den av människan orsakade globala uppvärmningen är en obevisad teori som bygger på manipulativ statistik. Det så kallade samförståndet om frågan är inte resultatet av en diskussion utan av undertryckande av avvikande expertbedömningar. Innan den politiska klassen och det gröna industrikonsortiet vågar påtvinga de vanliga skattebetalarna en enda ny skatt, förgiftad glödlampa eller oanvändbar vindkraftspark till, måste de försöka övertyga allmänheten om att den globala uppvärmningen är orsakad av människan, att det skulle vara en nackdel att återgå till det varmare klimat vi hade på medeltiden och att det finns något som EU – till skillnad från Förenta staterna, Kina och Indien – faktiskt kan göra åt saken. För en diskussion och överbrygga klyftan mellan er själva och folket eller låt bli att klaga när vi nationalister – vi som lyssnar till folket – överbryggar den åt er.

Andreas Carlgren, rådets tjänstgörande ordförande. – Herr talman! Jag vill verkligen vända mig till i stort sett alla debattdeltagare och tacka för det stöd som ni ger för EU:s mycket viktiga arbete i klimatförhandlingarna. EU har ett avgörande ansvar. Vi kommer verkligen att behöva parlamentets stöd för att kunna utöva den rollen. Parlamentets insatser och ståndpunkter är avgörande i det arbetet.

Låt mig också säga direkt att jag uppskattar mycket att utvecklingsfrågorna i så hög grad har stått i centrum av denna del av debatten. Jag vill instämma i Karl-Heinz Florenz kommentar att det är oerhört viktigt att detta inte bara blir en "skönhetstävling". Det är inte som en antikvitetsauktion i London, där det bara gäller att bjuda över, utan det handlar om att skapa en robust arkitektur som verkligen långsiktigt skapar förutsebara och ytterligare utökade insatser för u-länderna. I det sammanhanget krävs EU:s mycket starka arbete.

Det betyder också att jag vill instämma i Véronique De Keyzers uppmaning till i-länderna att äntligen uppfylla 0,7-procentsmålet för biståndet. Ytterst är detta en fråga om solidaritet. EU har som ett av de rika områdena i världen också stora skäl att visa sin styrka och sin solidaritet. Det är också ett sätt att säga till Corinne Lepage att jag sannerligen instämmer i behovet av att det ska vara nya, ökade och förutsägbara insatser och resurser som satsas. ODA-stöd kommer emellertid också att spela en roll just för att utvecklingsfrågorna är så integrerade med klimatpolitiken. Därför kommer både ODA-medel och därutöver nya medel att behövas.

En av de avgörande utvecklingsfrågorna kommer att vara att stoppa skövlingen av regnskog. Jag vill se ett starkt stöd i Köpenhamn för insatser mot regnskogsskövling och för återbeskogning och hållbart skogsbruk. Det system som nu byggs upp under namnet REDD kommer att vara avgörande och viktigt i det sammanhanget.

Jag menar att de som förtiger klimatproblemen är sannerligen de som egentligen skickar den dyra räkningen till vanligt folk. Det är dessutom ett sätt att dölja problemet och ett sätt att dölja orsakerna till att vanliga människor får betala räkningen för klimatförstörelsen. Det gäller i i-länderna, och det gäller ännu mer i u-länderna, där de allra fattigaste människorna riskerar att drabbas mest av klimatförstörelsen. Därför vänder vi oss till i-landsgruppen som helhet. I linje med vad Karl-Heinz Florenz säger förutsätter vi ett samarbete

med viktiga stater som Förenta staterna. Det behövs emellertid också ett tryck för att öka insatserna för att göra hemläxan att minska utsläppen tillräckligt. Det är därför det spelar så stor roll att EU angriper också utsläppsproblemet i sitt hjärta, dvs. utsläppsökningarna själva. Vi har de mest ambitiösa och de mest långtgående målen i världen. Det gäller nu att se till att vi också får andra med oss upp till den nivå som krävs för att rädda klimatet.

Den ekonomiska krisen är ett utmärkt tillfälle att också öka investeringarna i gröna insatser, dvs. i nya gröna produkter i nya företag som producerar grönt, i växande företag som producerar grönt, i ny sysselsättning som skapas genom gröna insatser. Det är ett sätt att också förnya våra ekonomier. Det är att ta ledningen i marschen mot ett kolsnålt samhälle, vilket också betyder att förutsättningar skapas för verkliga utvecklingsmöjligheter i u-länderna. U-länderna ska inte behöva ta omvägen över i-ländernas fossilberoende ekonomier utan i huvudsak kunna bygga upp en just en tillväxt som hör framtiden till och som är kolsnål.

Det är också ett sätt att till sist vända sig till de snabbt växande u-landsekonomierna och säga att i-länderna har ett ansvar för de fattigaste och de mest sårbara, men u-ländernas snabbast växande ekonomier, där Kina redan nu står för världens största utsläpp, måste också ta sitt ansvar och lämna sitt bidrag till att lösa klimatproblemet. Med den inriktningen kommer Europa att kunna spela en avgörande viktig roll när vi också leder detta till en ambitiös överenskommelse i Köpenhamn.

Karel De Gucht, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! För det första har jag under debatten märkt att alla politiska grupper är överens om de principer vi ska lägga fram i Köpenhamn. Jag anser att detta är ett mycket viktigt inslag. Det är inte särskilt ofta i ett parlament med så många olika politiska partier och politiska grupper som jag trots detta får enhälligt stöd för det som jag föreslår.

För det andra har Karl-Heinz Florenz och andra sagt att det inte bör bli en tävling i att lägga bud på bordet – det handlar om åtaganden. Detta kanske är riktigt men å den andra sidan anser jag det viktigt att vi har lagt ett bud på bordet och sagt att vi är redo att göra detta förutsatt givetvis att vi får grönt ljus från Europeiska rådet senare den här månaden. Detta är inte bara en tävling. Det handlar om ett löfte för EU. Vi ser fram mot att andra politiska och ekonomiska tungviktare också lägger bud på bordet, vilket flera av dem ännu inte har gjort. Vi förstår att läget i Förenta staterna inte är särskilt enkelt för närvarande men det är viktigt att de lägger ett bud på bordet så att vi kan förhandla. I annat fall kommer det dödläge som vi befinner oss i nu att fortsätta.

(FR) Jag håller med om att utvecklingsländerna är de värst drabbade, både av den ekonomiska krisen, som de inte är ansvariga för, för att uttrycka sig milt, och av klimatförändringarna. Vi måste erbjuda utvecklingsländerna ett avsevärt stöd i detta avseende.

Utöver att stödja utvecklingsländerna i denna anda måste vi också vara modiga i fråga om våra egna industrier och våra egna ekonomiska aktörer. När folk talar om avskogning i utvecklingsländerna är detta också ett ansvar för våra länder, för EU. Jag anser att vi efter Köpenhamn måste erkänna behovet av att anta lagar med extraterritoriella aspekter så att vi inte möts av en situation där vi finansierar anpassningen till klimatförändringarna och åtgärder för att mildra effekterna samtidigt som de ekonomiska aktörerna har motsatt effekt i utvecklingsländerna.

(FR) Till sist några ord om offentligt utvecklingsbistånd: Jag anser att detta är ett mycket viktigt ämne som vi också måste ta itu med bland oss själva, eftersom en av de största farhågorna är att 0,7 procent av BNP skulle uppnås genom att vi adderar anpassningsinsatserna.

Redan nu inbegriper det offentliga utvecklingsbiståndet många frågor som utgör anpassning och detta är helt i sin ordning. Detta kommer givetvis att fortsätta men vi bör hitta en mätmetod som gör att vi tydligt kan urskilja de insatser som vi för närvarande gör från de extra insatser som måste göras på grund av klimatförändringarna. Detta är något som vi säkerligen behöver komma tillbaka till efter Köpenhamn.

Corien Wortmann-Kool (PPE). – (NL) Herr talman! Efter tio års diskussion närmar vi oss nu Köpenhamnskonferensen om klimatförändringarna. Vi har 50 dagar på oss att nå ett ambitiöst avtal med bindande mål, inte bara för Europa utan även för Förenta staterna och länder som Kina och Indien. Ett ambitiöst avtal kräver tillräckliga finansiella resurser – så som nämndes alldeles nyss i debatten – och inte bara från EU. Alla länder måste tillhandahålla finansiella resurser så att även utvecklingsländerna kan delta i ett klimatavtal. Trots allt måste solidariteten med de allra fattigaste vara en självklar del av varje klimatuppgörelse.

Kommissionen har med rätta tagit ledningen i finansieringen, men det som Karl-Heinz Florenz främst syftade på var att vi här i kammaren i ganska hög grad försöker bjuda över varandra i fråga om vem som ger mest och frågan är om detta är särskilt konstruktivt. Ni har helt riktigt uppmanat medlemsstaterna att delta och jag lovordar också det svenska ordförandeskapet för dess insatser. Trots detta måste även Förenta staterna och tillväxtekonomierna öppna plånböckerna. Ni kan inte bara räkna med vårt stöd.

Mycket återstår att göra även för EU. Även om vi tillhör världsledarna när det gäller våra utsläppsnormer ligger vi långt efter Förenta staterna när det gäller den privata sektorns investeringar i tekniska innovationer och hållbarhet. Jag ser positiva incitament till gröna investeringar och innovationer av företagen som mer lovande än en ny EU-skatt. Särskilt i en tid då vi har ett omedelbart behov av ökad aktivitet och sysselsättning måste trots allt de europeiska investerarna och företagen i högre grad uppmanas att göra sitt för den nödvändiga omställningen i Europa och i världen.

Marita Ulvskog (S&D). - Herr talman! Andreas Carlgren som är rådets företrädare här i dag inledde med att säga att många ägnar sig åt att vara handelsresande i pessimism inför Köpenhamnskonferensen. Jag kan bara hålla med honom och jag hoppas verkligen att en majoritet i Europaparlamentet kan se till så att de pessimister som Andreas Carlgren har att slåss med i den egna ordförandeskapsregeringen och i rådet inte får fälla avgörandet.

Två konkreta frågor måste lösas för att pessimisterna inte ska få rätt. Den ena är, som vi redan talat om, förstås finansieringen av klimatsatserna i utvecklingsländerna. Kommissionens förslag duger helt enkelt inte. 2020 måste EU:s bidrag till utvecklingsländerna vara minst 30 miljarder euro per år, och vi måste redan till 2012 ha bistått med substantiellt stöd för omställningen. Detta stöd måste självfallet också ligga utanför det ordinarie biståndet. Att återanvända redan bortlovade pengar äventyrar möjligheten till ett globalt klimatavtal. Jag vill fråga om Andreas Carlgren har rådet med sig för dessa höga ambitioner.

För det andra måste vi göra allvar av tvågradersmålet. Ska vi lyckas med detta räcker det inte att den industrialiserade världen minskar sina utsläpp av växthusgaser med 20 procent. Jag skulle därför vilja att Andreas Carlgren, som företrädare för rådet, än en gång deklarerar sin inställning på denna punkt. Vi är många som ser minskningar på mellan 30 och 40 procent till 2020 som nödvändiga. Vad har rådet för ambition, och har Andreas Carlgren rådet med sig?

Charles Goerens (ALDE). – (FR) Herr talman! Enligt min mening finns det tre viktiga punkter i denna debatt.

För det första är Köpenhamnskonferensen ett spel om framtiden. Spelet har ännu inte betalats till fullo, som ordförandelandets företrädare påpekade. Jag vill inte gå så långt som att säga att allting beror på EU men utan vår beslutsamhet och trovärdighet kommer, som Eva Joly sade, inget att åstadkommas på detta område.

Min andra punkt är att vi måste akta oss för att späda på osäkerheten genom att lägga till förvirring. EU måste förbli trovärdigt när det gäller klimatförändringarnas effekter på utvecklingsländerna. EU gjorde 2005 ett åtagande om att nivån på det officiella utvecklingsbiståndet ska nå upp till 0,7 procent 2015. Att snåla in på det målet är uteslutet.

Det kan inte komma i fråga att vi vattnar ur det löftet genom att antingen minska åtagandet som jag just förklarade eller genom att omfördela de belopp som betalas ut som officiellt utvecklingsbistånd till bekämpningen av klimatförändringarna.

Det bör påpekas att de belopp som i Köpenhamn ska tillkännages som öronmärkta för utvecklingsländerna måste vara tillkommande medel. Summan 35 miljarder euro har just nämnts. Vi talar här om ett tillägg på 35 miljarder euro.

EU gör klokt i att inte tillåta det minsta tvivel om dess beslutsamhet att kämpa för att dels uppnå millennieutvecklingsmålen, dels motverka klimatförändringarna. Det vore inget mindre än ett politiskt sammanbrott om EU skulle avvika från denna kurs, vilket utan tvivel skulle undergräva utvecklingsländernas förtroende för EU. Om vi till och med kan vara överens om denna punkt har denna debatt inte varit förgäves.

För det tredje behöver vi Förenta staterna, Kina, Indien och alla industrialiserade länder men vi behöver också tillväxtekonomierna och givetvis utvecklingsländerna. Det är därför klokt att fundera över nya partnerskap mellan nord och syd, särskilt när det gäller alternativ energiproduktion. Om vi vill kan användningen av solenergi för el-generering söder om Medelhavet bli ett av de viktigaste projekten för samarbete mellan nord och syd, som reaktion på både den ekonomiska krisen och klimatförändringskrisen. Detta bör dock under inga omständigheter få undergräva insatserna för att t.ex. bekämpa avskogning där ansvaret för

tillväxtekonomierna – av vilka en del är G20-medlemmar – är överväldigande, vilket jag också är angelägen om att påpeka.

Satu Hassi (Verts/ALE). – (FI) Herr talman, mina damer och herrar! En finsk poet jämförde mänskligheten med passagerare på ett tåg som är på väg mot helvetet, men som koncentrerar sin uppmärksamhet på att kivas om en plats i första klass. Ännu en gång: det är dags för EU-ledarskap. Det bästa sättet för oss att hjälpa till att bryta dödläget i klimatsamtalen är att EU-toppmötet nästa vecka erbjuder finansiering av klimatåtgärder i utvecklingsländerna.

I går gav utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet sitt stöd till en summa på 40 miljarder euro som EU:s andel av finansieringen. Det är uppenbart att de 2–15 miljarder euro som kommissionen föreslog inte kan räcka. Årligt talat måste vi erkänna vårt historiska ansvar för klimatförändringen och att våra utsläpp per person fortfarande är många gånger högre än exempelvis Kinas eller Indiens.

Peter van Dalen (ECR). – (NL) Herr talman! Toppmötet om klimatförändringarna måste lyckas så att EU kan agera enigt och sikta högt i förhandlingarna. Köpenhamn är viktigt eftersom Guds skapelse är ytterst sårbar och kraftigt påverkad av människans aktiviteter.

Särskild uppmärksamhet krävs för utvecklingsländerna. Folk i dessa länder bidrar knappast alls till klimatförändringarna men de får ta den värsta stöten. Odlingarna torkar eller sköljs bort av översvämningar, byar förstörs av cykloner, utvecklingen av hela regioner kastas tillbaka många år över en enda natt. Våra industrialiserade länder har bidragit starkt till klimatförändringarna och har därför ansvaret för att ge utvecklingsländerna tillräckligt och hållbart finansiellt och tekniskt stöd. Detta uttrycktes väl i handlingsplanen från Bali.

Därför är det också viktigt att göra tillräckligt med EU-medel tillgängliga, trots allt är det detta som det handlar om. Därför säger vi att minst 15 miljarder euro per år måste gå till klimatfonden, plus ett bidrag från de andra stora världsekonomierna. Även de måste ta sitt ansvar.

Slutligen är jag glad att rådets tjänstgörande ordförande tog upp avskogning. Vi anser att detta är ett viktigt område. Bekämpningen av avskogningen är det bästa sättet att minska koldioxiden.

Kartika Tamara Liotard (GUE/NGL). – (NL) Herr talman! Avskogningen är ofta något som man glömmer bort när klimatfrågor diskuteras i samband med utvecklingsbistånd. Lyckligtvis är detta inte fallet i dagens debatt i kammaren. Skogar, inbegripet de tropiska regnskogarna, motverkar en betydande del av koldioxidutsläppen. Förändringar av markanvändningen, som avskogning och förstörelse av regnskogen, står för minst 18 procent av dagens koldioxidutsläpp. Ett lika ödesdigert resultat av avskogningen är att många ursprungsbefolkningar i utvecklingsländerna drivs bort från sina territorier och inte längre kan försörja sig. Inte heller fungerar mekanismen för ren utveckling, dvs. finansieringen av projekt i utvecklingsländerna för att vi själva ska kunna släppa ut koldioxid.

Tyvärr är det fortfarande så i världen att rika länder och stora industriers intressen anses viktigare än social och ekonomisk rättvisa. Avskogningen måste stoppas men de industrialiserade länderna har en moralisk skyldighet att ge utvecklingsländerna finansiellt och tekniskt stöd för detta.

Oreste Rossi (EFD). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! I går kväll var *Lega Nord*-delegationen det enda politiska parti som i utskottet röstade mot denna resolution. Vi röstade mot eftersom vi anser att det är euro-dårskap.

I en tid av industrikris som den vi nu erfar, med förlust av konkurrenskraft och arbetstillfällen, är tanken att finansiera teknisk innovation i tredjeländer som är utvecklingsländer början till slutet för europeiska företag. I resolutionstexten föreslås ett anslag på 30 miljarder euro per år fram till 2020 för länder som Kina, Indien och Brasilien, vilka är våra svåraste och oärligaste konkurrenter, och samtidigt efterlyser man att våra industrier ska skära ned sina utsläpp ännu mer, vilket får svåra ekonomiska konsekvenser.

Vi kan inte omvandla den legitima kampen för att skydda miljön till ett krig mellan fattiga människor. Så länge som det finns länder som Kina, som har gjort illojal konkurrens till sin industripolitik, kan det inte finnas en ekologiskt hållbar global marknad.

Vi i *Lega Nord* stöder arbetstagarna, affärsmännen och affärskvinnorna som dagligen måste kämpa mot jättelika industrikoncerner i länder som inte har något begrepp om regler. "Ja" till miljön men "nej" till finansiering av våra konkurrenter på våra egna arbetstagares bekostnad.

Zoltán Balczó (NI). – (HU) Herr talman! Åsikterna varierar om i vilken utsträckning mänskligheten påverkar klimatet. Jag anser att vi har ett inflytande och att syftet med klimatkonferensen i Köpenhamn är att dämpa detta inflytande. Jag är starkt övertygad om att resultatet kommer att vara avgörande på det politiska planet.

Vilka medel kan vi använda för att lyckas övertyga de största förorenarna om att de ska skära ned sina utsläpp? Vi kommer inte att göra det genom att främja det starka budskapet från EU att vi kommer att göra nedskärningar inte med 20 procent, utan med 30 och 40 procent. Vi måste få den största förorenaren i världen, Förenta staterna, att minska sin storskaliga förorening. Ett beslut om att genomföra en sådan ändring föreslogs faktiskt i det berörda utskottet. Det var många som optimistiskt förväntade sig att Barack Obama skulle åstadkomma stora förändringar och komma till Köpenhamn. Han deltog dock i stället i Internationella olympiska kommitténs möte för att göra kampanj för Chicago. Utan framgång.

EU:s ledare handlar på 500 miljoner människors vägnar, i många fall i onödan. Frågan är varför de inte vågar agera mer beslutsamt nu eftersom det endast är med deras ingripanden som vi kommer att kunna nå framgång med en global fråga, vilket inte är något som låter sig göras på lokalt plan.

Filip Kaczmarek (PPE). – (PL) Herr talman! Det var med stor olust som jag mottog nyheterna från mötet med finans- och miljöministrarna och särskilt förslaget till slutdokument, som inte innehåller någon lösning på en viktig fråga: hur vill EU stödja världens fattigaste länder i deras ansträngningar att begränsa koldioxidutsläppen och anpassa sig till klimatförändringarna?

Detta är verkligen en viktig fråga. I förslagsdokumentet finns det inte ens en upprepning av de belopp som Europeiska kommissionen föreslår – att utvecklingsländernas behov på området uppskattas till 100 miljarder euro per år fram till 2020, och vad EU:s bidrag till den summan skulle kunna vara. Vidare finns det inget beslut om vilka mekanismer för samfinansiering från medlemsstaterna som ska införas och vi vet att förslagen om detta har varit mycket disparata.

Naturligtvis kan vi förstå argumenten att vi bör vara försiktiga med att göra uttryckliga förklaringar och att vi bör invänta förslag från andra länder, i synnerhet från dem som har starka ekonomier. Om EU vill vara en ledare i kampen mot klimatförändringarna måste dock EU lägga fram konkreta förslag och konkreta lösningar, särskilt eftersom en del av problemet är vår inre angelägenhet, nämligen samfinansieringsmekanismen.

Det är vår skyldighet att förhandla fram ett rättvist avtal med utvecklingsländerna. De fattigaste länderna i världen har bidragit minst till klimatförändringarna och bär samtidigt de största konsekvenserna av dessa förändringar. Många av de fattiga länderna är mycket beroende av jordbruk och fiske och även deras svaga infrastruktur försätter dem i en mycket svår situation när det gäller klimatförändringar. Under de senaste fyra åren har Afrika, som är den fattigaste kontinenten och en av de mest utsatta för klimatförändringarnas konsekvenser, fått mindre än 12 procent av de medel som är tillgängliga för att bekämpa klimatförändringarna. Detta är inte rätt sätt att övertyga dessa länder om att medverka i processen.

Thijs Berman (S&D). – (NL) Herr talman! I Stillehavsregionen tvingas tusentals människor flytta eftersom deras öar översvämmas, i Sudan dör boskapen av törst. Alla har sett bilderna och det viktigaste i fråga om dessa och andra effekter av klimatförändringarna är att förorenaren måste betala. I Köpenhamn i december står världen inför den historiskt viktiga uppgiften att ge innehåll åt dessa ord.

Oxfam beräknar dock att hittills har tre fjärdedelar av förändringarna i de fattiga länderna genomförts av länderna själva. Under tiden försvinner oljan obehindrat från dessa utvecklingsländer, ofta utan att någon skälig betalning når fram till deras statskassa. I framtiden kommer klimatförändringarna att kosta utvecklingsländerna över 100 miljarder euro per år. Dessa pengar bidrar inte till utveckling utan endast till att skapa förutsättningar för utveckling, eftersom en Stillehavsö kanske bara med knapp nöd undgår att översvämmas tack vare klimatpolitiken eller så förhindrar politiken ökenspridningen så att människor kan fortsätta att leva och arbeta där de vill.

Naturligtvis finns det klimatåtgärder som också kan stimulera utvecklingen i de fattiga länderna. Trädplantering bidrar till att bekämpa ökenspridningen. För närvarande kommer dock pengarna för klimatpolitiken främst från medel för utvecklingspolitiken, vilket är oacceptabelt. "Inga nya fonder", säger kommissionsledamoten De Gucht. För all del, men då måste man se till att de befintliga medlen fylls på.

Utvecklingsländerna är nu drabbade av ett tredubbelt slag. De flesta EU-länder sviker sina löften om utvecklingspolitiken, den ekonomiska krisen har medfört att mindre investeras i fattiga länder och utvecklingsbudgeten krymper. En fjärde punkt kan läggas till: de fattigaste länderna måste själva betala för

den klimatförändring de själva inte har orsakat. Vi måste bryta denna logik i Köpenhamn genom att införa nya finansieringsmekanismer. Utvecklingspolitiken måste också från och med nu samordnas med klimatpolitiken. De båda måste samordnas med varandra mer än någonsin tidigare. När det gäller insyn i användningen av klimatfonden är det viktigaste att utvecklingsländerna själva får vara med och bestämma. En sådan fond måste därför införas för EU och för världen.

Marielle De Sarnez (ALDE). – (FR) Herr talman! Vi är huvudansvariga för klimatförändringarna men utvecklingsländerna är de främsta offren. Därför måste de utvecklade länderna som också är de största förorenarna göra substantiella åtaganden i Köpenhamn. Det är nödvändigt för oss men ännu mer nödvändigt för länderna i syd.

Vi har samlat på oss en skuld under lång tid, särskilt gentemot Afrika. Därför måste vi hitta rätt nivå för finansiell och teknisk kompensation. EU måste axla sitt ansvar även om det är smärtsamt för våra medborgare. Vi måste hjälpa dessa länder att anpassa sina ekonomier och bekämpa klimatförändringarna, men vi måste också tänka ut en radikalt annorlunda utvecklingspolitik. Afrika behöver en skyddad marknad om ett hållbart jordbruk slutligen ska kunna utvecklas. Afrika behöver skydda sina skogar, sina jordar och sina resurser från att plundras av industrialiserade länder. Köpenhamnskonferensen kan endast lyckas om vi framför detta budskap om delat ansvar och solidaritet.

Yannick Jadot (Verts/ALE). – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Klimatförändringarna har redan orsakat 300 000 dödsfall och kommer att leda till många miljoner fler i framtiden.

Passivitet är ett brott mot mänskligheten. Detta är en nödsituation men förhandlingarna står praktiskt taget stilla. Länder som Japan, Australien, Norge, Kina, Brasilien och Sydafrika gör dock ansträngningar som är i nivå med deras ansvar. Det gör inte Förenta staterna och det gör tyvärr inte heller EU längre. Om EU:s ambitioner utsträcktes till hela planeten skulle detta leda till en global uppvärmning på fyra grader. Det är helt oacceptabelt. Det är dock EU som håller i nyckeln till Köpenhamn.

Herr tjänstgörande rådsordförande! Om EU-toppmötet följer Europaparlamentets rekommendationer och fattar rätt beslut i slutet av månaden kan EU sätta fart på förhandlingarna – med målen 30 procent minskning och ett biståndspaket på 35 miljarder euro till länderna i syd.

Herr talman! Enligt min mening är det fullständigt chockerande hur vissa medlemsstater använder biståndet till länderna i syd som ett förhandlingsverktyg. Nödläget i länderna i syd är inte en fråga för förhandling.

Sajjad Karim (ECR). – (EN) Herr talman! Det är oerhört viktigt att ett internationellt samförstånd uppnås om att vidta åtgärder mot klimatförändringar och global uppvärmning. Toppmötet i Köpenhamn ger oss en möjlighet. Men låt oss för ett ögonblick tänka på de problem som toppmötet står inför. Förenta staterna, världens största ekonomi, har inte åtagit sig några definitiva minskningar av växthusgasutsläppen till 2020, och många andra utvecklade industriländer är osäkra på om de ambitiösa åtgärder som krävs är möjliga.

Låt oss göra en sak klart: vi har verkligen inget val. EU har varit modigt och satt upp ambitiösa mål för 2020 och 2050 och måste nu uppmana andra att göra samma sak. Vi kan inte uppfylla våra mål om inte andra länder samarbetar med oss. Det är viktigt att en effektiv global kolmarknad upprättas. Det är också internationellt samförstånd om att vi ska undvika risken för protektionistiska åtgärder som gäller koldioxidutsläpp i EU. I Köpenhamn måste vi främja modigt ledarskap från de nationella regeringarna i stora industrialiserade länder. Även om enskilda delstater i Förenta staterna har börjat ta itu med klimatförändringarna, råder det en bedrövlig brist på ledarskap i den federala regeringen. Det är nödvändigt att Förenta staterna och tillväxtekonomier som Indien och Kina bildar partnerskap med oss för vår planets framtid.

Vi kan uppmuntra utvecklingsländerna att följa en annan och mindre miljöskadlig väg till industrialisering. De har fortfarande tid att välja en ny inriktning som är mindre skadlig för miljön och vi måste hjälpa dem att planera och bygga upp den nödvändiga infrastrukturen för detta.

João Ferreira (GUE/NGL). – (PT) Herr talman! Vissa viktiga aspekter har skalats bort från klimatförändringsstrategin och framför allt har den förvrängts av så kallade marknadslösningar. För närvarande svarar fossila bränslen för nästan 85 procent av världens energibehov. En konsekvent strategi för klimatförändringarna bör inriktas på att minska detta beroende. Kolhandel, det huvudmedel som EU föreslår för att tackla klimatförändringarna, kommer inte bara att leda till ett misslyckande med att minska detta beroende, utan kommer i sig själv att utgöra ett hinder för det nödvändiga bytet av energiparadigm.

Erfarenheten säger oss att handel i utsläppsrätter inte har lett till någon minskning av utsläppen av växthusgaser, snarare tvärtom. Olika exempel vederlägger marknadens förmåga att kontrollera utsläppen, samtidigt som andra exempel visar att normerande lagstiftning och riktade investeringar är effektivt, särskilt när det gäller konsekvenser för och skydd av miljön.

De många miljöproblem av olika slag som mänskligheten står inför i dag är tillräckligt allvarliga för att hota existensen av liv på jorden i den form som vi känner till. Det är dock osannolikt att en lösning står att finna i det irrationella system som faktiskt orsakade dem.

Godfrey Bloom (EFD). – (FR) Herr talman! Jag tar tillfället i akt att lyckönska de östeuropeiska städerna till den ovanligt tidiga starten på skidsäsongen med den snö och is som redan har kommit. Detta är givetvis ett tecken på det som oberoende forskning nu har bekräftat: jorden håller faktiskt på att bli kallare. Det har blivit kallare sedan 2002 och temperaturerna har generellt varit oförändrade sedan 1998. Här talar vi alltså om något som faktiskt inte sker.

Gång på gång har jag hört ledamöterna här i kammaren tala om koldioxid som en förorening. En förorening! Det är en livgivande naturgas. Det får mig att tro att vissa av våra ledamöter inte har åtnjutit grundläggande utbildning.

Handlar detta inte egentligen om att staten ska få möjlighet att stoppa händerna i vanligt folks fickor och stjäla ännu mer skatt från dem? Handlar inte allt detta om politisk kontroll? Handlar inte detta om politik och storfinansen? Hela saken är en bluff – denna skenhypotes, detta löjeväckande nonsens att människans koldioxidutsläpp orsakar global uppvärmning. Nu räcker det tack, innan vi oåterkalleligen skadar den globala ekonomin.

George Becali (NI). – (RO) Jag hör till de parlamentsledamöter som anser att jordbruk är en lösning på och inte bara en orsak till klimatförändringarna. Jag anser att det också är ett av offren för detta fenomen eftersom torka och översvämningar berör oss alla i Europa med allt större regelbundenhet, men det är främst jordbrukarna som känner av konsekvenserna.

Jag hör också till de parlamentsledamöter som anser att vi behöver en gemensam jordbrukspolitik även i framtiden. Vi behöver den så att vi kan utveckla nya modeller och nya produktionsmetoder för att återställa den inhemska biologiska mångfald och mångfald inom jordbruket som vi redan hade förlorat 70 procent av i början av detta årtusende. När vi talar om jordbruk talar vi om levande varelser, alltifrån jorden, växter och i synnerhet träd, till skogar och betesmark. Jag hoppas att ett budskap och en strategi av detta slag kommer att föreligga i Köpenhamn om två månader och att EU:s politik på området kommer att demonstreras på ett konkret och strategiskt sätt och även vad gäller budgetvillkoren så att jordbruk behandlas som en lösning, så som jag sade i början på mitt anförande.

Richard Seeber (PPE). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Det är politik och inte religion som vi debatterar här. Därför bör vi göra åtskillnad mellan å ena sidan fakta och empiriska konstateranden och å andra sidan hypoteser. Det är ett faktum att den globala temperaturen har ökat med cirka 0,7 °C jämfört med före industrialiseringen. Det är dock också ett faktum att temperaturen knappast har stigit alls under de senaste tio åren.

Ytterligare ett faktum är att Köpenhamn är en internationell konferens och gemenskapens koldioxidutsläpp står för ungefär 17 procent av den globala summan. Gemenskapen har redan infört lagstiftning som kräver att dessa koldioxidutsläpp ska skäras ned med 20 procent fram till 2020.

Låt oss nu fundera över hypoteser. En hypotes är att den globala temperaturen kommer att fortsätta att stiga. En andra hypotes är att det finns ett direkt samband mellan koldioxidutsläppen och koldioxidhalten i luften och temperaturökningen. En tredje hypotes är att mänskligheten kan ha ett verkligt inflytande på koldioxidhalten i luften. Det finns olika åsikter bland forskarna om detta. Det är ett dilemma som vi som politiker möter och som vi måste fatta ett beslut om.

Det vore dock nyttigt att beakta en annan observation för att få vägledning i vårt beslutsfattande och den observationen är att alla samhällen som arbetar på ett mycket effektivt sätt med sin energi och sina resurser är mycket framgångsrika. Mot den bakgrunden är det klokt att driva en politik som gör det möjligt att vara energi- och resurseffektiv och att göra detta på gemenskapsnivå så att vi kan fortsätta att spela en ledande roll internationellt i den ekonomiska politiken men också erbjuda hjälp till andra stater, särskilt de mindre utvecklade staterna, så att de kan följa samma kurs.

Om vi nu ser till de överföringar av medel som diskuterats i detta sammanhang är det viktigt att de övervakas mycket noga och är kopplade till villkor, annars åstadkommer vi inget annat än att öppna en andra väg för utvecklingsbistånd.

Linda McAvan (S&D). – (FR) Herr talman! Jag tror inte att Godfrey Bloom hörde talaren från British National Party men om han hade gjort det tror jag att han skulle ha märkt att de har mycket gemensamt, precis som jag alltid misstänkt. Det var nästan en karbonkopia av anförandet.

Vi fick höra en del om opinioner. I en opinionsundersökning nyligen sade över två tredjedelar av européerna att klimatförändringarna är ett mycket allvarligt problem och 20 procent ansåg att det var ett ganska allvarligt problem. I Storbritannien var det 51 procent som sade att det var ett mycket allvarligt problem och 30 procent som sade att det var ett ganska allvarligt problem. Det blir 81 procent. Det var alltså endast 10 procent av européerna som sade att det inte var något allvarligt problem alls. Opinionsundersökningar visar att människor i Europa bryr sig om klimatförändringarna och att de förstår. Det är därför som alla huvudpartierna i kammaren stöder rådet och kommissionen i Köpenhamn och det är därför som vi gav vårt stöd till lagstiftningspaketet förra året.

I går kväll i miljöutskottet röstade ledamöterna med 55 röster för och 1 mot om att stödja en ambitiös förhandlingsposition för EU i Köpenhamn. På den finansiella sidan, som är oerhört viktig denna vecka – finansministrarna sammanträder ju i dag som vi alla vet – vill vi ha anslag, additionalitet, ingen dubbelräkning och goda förvaltningsstrukturer.

Några gånger under livet ser man saker som man aldrig glömmmer. För ungefär tre år sedan reste Fiona Hall och jag till norra Kenya. Vi besökte de fattigaste samhällena och träffade boskapsskötande nomader där. Vi träffade unga kvinnor – flickor – som gifts bort i allt yngre ålder i norra Kenya. Varför? När en ung kvinna gifts bort i Kenya får hennes far kor i utbyte eftersom kor är betalningsmedlet. Kor håller på att bli en bristvara i norra Kenya på grund av klimatförändringen. Vi kommer aldrig kunna göra fattigdom till en historisk företeelse om vi inte gör något åt klimatförändringarna och denna kammare har en skyldighet att reagera på den uppmärksamheten.

Marit Paulsen (ALDE). - Herr talman! Om man räknar in hela produktionskedjan härrör ungefär 40 procent av alla växtgasutsläpp från vår livsmedelsproduktion. Slarvigt uttryckt kan man säga att jordbruket är en stor bov i detta sammanhang. Vi måste inse att jord- och skogsbruket förmodligen är en av de viktigaste nycklarna för att komma till rätta med utsläppsproblematiken. Men då måste vi i den rika världen våga ta till oss ny teknik och utgå från gammal erfarenhet. Vi måste ändra vår jordbrukspolitik så att vi inte dumpar marknaden för u-länderna. Kanske vore det en av de viktigaste åtgärderna för att få Afrikas jordbruk på fötter och Afrikas kvinnor befriade.

Carl Schlyter (Verts/ALE). - Herr talman! Herr Carlgren! Ni kommer hit gång på gång med fagert tal, men var är det konkreta innehållet? I u-länderna torkar marken ut och sjukdomar sprids. Klimatflyktingarna ansamlas. Kräver ni att de ska möta döden med ett leende?

Ni kan vända på den pessimism som ni i rådet själva skapar genom att bli konkreta i era löften. Jag undrar då: Kommer ni att erbjuda 35–40 miljarder euro om året i nytt klimatbistånd? Kommer ni att utesluta kärnkraft och koldioxidlagring från stödberättigade projekt? Accepterar ni tvångslicensiering av viktig grön teknik till de fattigaste länderna? Räddar ni skogen genom att säga nej till marknadsbaserade mekanismer inom REDD? Om ni kan lova allt detta, då kommer ni också att genomföra 40 procents minskning, och då kommer vi alla att gå härifrån med ett leende på läpparna.

Konrad Szymański (ECR). – (PL) Herr talman! Parlamentets inställning till den globala fördelningen av skyldigheterna vad gäller minskningen av koldioxidutsläppen saknar tyvärr balans i fråga om hur kostnaderna för minskningen ska bäras. Genom att anta resolutionen undergräver vi klimatpaketet, som var så svårt att förhandla fram, och vars kostnader drabbar medlemsstaterna i Centraleuropa ojämlikt. Om vi antar de lösningar som föreslås i dag ökar ojämlikheten ännu mer. Vi försöker tvinga på medlemsstaterna normer som är livsfarliga för deras ekonomier samtidigt som vi inte kräver något särskilt av de ekonomier som har det största ansvaret för koldioxidutsläppen på världsskalan. Det är orättvist och ineffektivt. Utan proportion på en världsskala ökar vi endast konkurrensfördelarna för Kina, Indien och Brasilien.

Resolutionen går ännu längre – där föreslås att de fattigaste länderna ska subventioneras. En summa på 330 miljarder euro fram till 2020 innebär ett bidrag från 16,5 miljarder euro till så mycket som 40 miljarder euro från ett land som Polen. Detta är politiskt galenskap som undergräver den ekonomiska meningen med ett EU-medlemskap. Dessutom är det en ineffektiv metod, så som visas av de förberedelser

som görs för att exportera elkraft från Kaliningradregionen på gränsen till Polen. I Köpenhamn kommer det inte att vara lönt att underteckna en överenskommelse som innebär att bördorna av att begränsa koldioxidutsläppen fördelas oproportionerligt på världsskalen.

ORDFÖRANDESKAP: KRATSA-TSAGAROPOULOU

Vice talman

Marisa Matias (GUE/NGL). – (PT) Fru talman! Att överväga en handlingsplan för att stödja utvecklingsländerna när det gäller klimatförändringarna är helt enkelt en fråga om rättvisa och jämlikhet. De är de värst drabbade länderna och ändå dem som bidragit minst till den situation där vi befinner oss. Det är därför som vi måste gå längre än till bara en avsiktsförklaring. Genom att gå längre än till en avsiktsförklaring visar vi att vi är bestämda och menar allvar med sådana grundläggande frågor som finansiering.

Hur ambitiös vår strategi än är, får vi ingen konkret politik om finansieringsfrågorna inte är klart fastställda. Rådet talar om 100 miljarder euro 2020. Det finns olika uppskattningar, bland annat sådana där det sägs att behovet är 120 miljarder euro per år, varje år, för att stödja utvecklingsländerna. Vi behöver egna medel, inte bara lindring för stunden. Därför är det viktigt att nu fastställa hur denna finansiering ska genomföras och vem som ska tillhandahålla den. Vi måste ha modet att tackla problemet och få alla berörda parter engagerade, vilket också inbegriper den privata sektorn och industrin. Eller hoppas vi att de självmant kommer att erbjuda sig att bidra till arbetet?

Timo Soini (EFD). – (FI) Fru talman! Klimatmaffian använder godtrogna miljöpolitiker för att flytta hundratal miljoner euro från industriländernas skatteresurser till övernationella företag som gör jättelika vinster i utvecklingsländerna och till statsägda företag i utvecklingsländerna genom den typ av klimatavgifter som nu förespråkas. Kina till exempel kunde mycket enkelt sköta sina skyldigheter själv: det är världens rikaste land när det gäller reserver i utländsk valuta.

Finland och EU behöver rädda sin egen stålindustri, verkstads- och skogsindustri genom att efterlysa att ett beslut fattas i Köpenhamn om att införa särskilda utsläppssystem för att uppnå klimatmålen för klimatprodukter, i stället för de nuvarande målen som bygger på procentandelar och utsläppshandel. Det är ett mer rättvist alternativ.

(Applåder)

Pilar del Castillo Vera (PPE). – (ES) Fru talman! Jag vill tacka rådet och kommissionen. I fråga om det ämne som vi diskuterar finns det vissa saker som är säkra och en rad osäkerheter.

Den första säkra saken, eller första gemensamma nämnaren, är att det nu finns en stor enighet om att utsläppen behöver minskas och om att rena energikällor måste utvecklas.

Den andra säkra saken är att det behövs en global strategi eller metod att hantera problemet. De länder som släpper ut mest koldioxid till atmosfären måste därför delta i alla internationella avtal. De största producenterna av koldioxid är bland annat Förenta staterna, Kina, Indien och Brasilien.

Den tredje säkra saken är att EU lägger fram ett förslag på bordet som är ett system med obligatoriska mål: 20 procent eller 30 procent.

Den fjärde säkra saken är att det av olika skäl inte finns några rimliga tecken på att länderna med de största koldioxidutsläppen kommer att acceptera ett avtal av detta slag, och det är en realitet.

Det skulle inte vara en sådan brist på optimism om vi erkänner verkligheten: pessimismen tar hem segern om vi inte känns vid verkligheten. Det är endast genom att erkänna verkligheten som vi kan skapa en effektiv politik och det kommer att bli en mer optimistisk politik.

Jag anser att EU, när den tar ledningen i denna fråga, har en skyldighet att lägga ytterligare åtgärder och förslag på bordet. Japan har nämnts här och vi har talat om framgången för exempelvis sektorsinriktade projekt, som berör de mest förorenande industrierna. På grundval av ett riktmärkningsförfarande har sådana projekt redan uppnått extraordinära resultat i Japan. Det är realistiska metoder att ta itu med klimatförändringarna.

Köpenhamn är en möjlighet men endast för effektivitet, inte för retorik, om vi baserar den på verkligheten.

Jo Leinen, för S&D-gruppen. – (DE) Fru talman! Kommissionsledamoten Olli Rehn har lovordat parlamentet för dess arbete med att få fram ett klimatskyddspaket och vi siktar på att fortsätta den ambitionen.

I går kväll antog utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet med 55 röster för och en mot en resolution där vi förespråkar högt ställda mål i förhandlingarna i Köpenhamn. Resultatet visar att förnekandet av klimatförändringen, okunskapen om dessa frågor, företräds av en krympande minoritet här i kammaren, vars synpunkter vi verkligen bör bortse från och som har gjort sin inställning bekant här vid en rad tillfällen men som faktiskt simmar mot strömmen av medborgarnas åsikter i alla länder i EU.

Det gör ingen skillnad för jordens atmosfär varifrån koldioxiden kommer. Det innebär att vi behöver ett globalt avtal för varje land och inte – så som redan har hävdats i Bangkok – flera avtal med ett för Förenta staterna, ett för Europa och ett för utvecklingsländerna – det vore katastrofalt. Vi behöver en global pakt mot klimatförändringarna och det innebär att vi också behöver en global pakt av solidaritet med de fattiga länderna från de rika ländernas sida. Denna punkt har redan nämnts många gånger.

Klimatförändringarna är en möjlighet för oss och även för utvecklingsländerna att sätta igång en utveckling med låga koldioxidutsläpp med nya tekniker tillsammans med modernisering av infrastrukturen. EU måste bidra till att det blir så. När det gäller finansiering har vi skrivit under på kravet att EU behöver 30 miljarder euro fram till 2020 och att vi måste utveckla finansieringsverktyg som är hållbara och förutsebara. De får helt enkelt inte vara beroende av medel från budgeten utan måste också ha andra finansieringskällor.

Jag vill ännu en gång betona att havstransporter och flyg måste ingå och givetvis ska skogs- och jordbruk ha sin egen betydande andel. Utveckling och klimatskydd är inte motsägelser – utan måste förenas i en syntes i Köpenhamn.

Gerben-Jan Gerbrandy (ALDE). – (NL) Fru talman! När allt kommer omkring finns det bara en lösning på klimatförändringarna och det är teknik. Endast ny teknik kan göra det möjligt för oss att behålla vårt levnadssätt. Den tekniska utvecklingen är dock för långsam och spridningen av tekniken, framför allt till utvecklingsländerna, är särskilt långsam. Klimatet är ett globalt problem, men har ännu inte angripits med den bästa tillgängliga tekniken. Detta blev ett fullständigt fiasko under Kyotoavtalet, och låt oss därför dra några lärdomar.

Vi måste naturligtvis beakta immateriell äganderätt. Särskilt företag i fronten av en sådan utveckling måste uppmuntras och belönas. Men kunskapen måste spridas snabbare. För ozonproblemet inrättades en fond för detta ändamål enligt Montrealprotokollet och förslag har framförts om en multilateral fond för klimatteknik. Kan kommissionen och rådet klargöra vad de anser om detta?

Slutligen är hejdandet av avskogningen särskilt viktigt för utvecklingsländerna. Ändå förstår jag att EU nu är oenig om skogarnas roll, särskilt tack vare Sverige, Finland och Österrike. Hur kan vi övertyga utvecklingsländerna om att de måste hejda avskogningen om vi själva i EU har en oklar inställning till våra egna skogar? Jag ser fram mot Andreas Carlgrens kommentarer om detta.

Bas Eickhout (Verts/ALE). – (NL) Fru talman! Vi talar om klimatförändringarna men vi borde tala om de människor som har drabbats hårdast av dem, nämligen människorna i de minst utvecklade länderna. På Maldiverna kämpar människor mot stigande havsnivåer och i Sudan kämpar de om bördig jord.

Kommissionen fortsätter att anta att marknadsaktörerna kommer att ge ett betydande bidrag till klimatanpassningen. Om vi talar med investerarna säger de dock alla samma sak: "Ja, vi ger pengar, men framförallt till tillväxtekonomier. Vi kommer inte att investera i sårbara länder". De är ju instabila marknader och projekten för anpassning till klimatförändringarna är små i storlek. Det är inte något som investerare satsar sina pengar på.

Nu måste det göras mycket klart att offentlig finansiering ska kanaliseras till de minst utvecklade länderna. Världsbanken anger tydligt att det rör sig om minst 80 miljarder euro. Det är dags för EU att visa verkligt ledarskap med ett riktigt erbjudande i stället för den vaga siffran 2–15 miljarder. EU måste helt enkelt följa parlamentet i spåren och erbjuda minst 30 miljarder euro.

James Nicholson (ECR). – (EN) Fru talman! Klimatförändringskonferensen i Köpenhamn i december utgör ett unikt tillfälle att ta itu med detta gigantiska problem. Om vi tittar på konsekvenserna av den globala uppvärmningen är det uppenbart att utvecklingsvärlden får betala priset för miljöskador orsakade av de rikare nationerna.

Klimatförändringen är inte det enda miljöproblemet vi står inför men det är absolut nödvändigt att vi försöker göra något åt det i Köpenhamn. Det är ett tillfälle för EU att agera enigt och hitta lösningar på ett problem som berör oss alla. Alla länder måste göra sitt för att uppnå målen och hållbar utveckling. Utvecklingsvärlden måste stödjas och uppmuntras men de mål som sätts upp för dessa länder måste vara realistiska.

Jag vet att det finns andra som har en annan mening men jag tror inte vi har råd att vänta i 50, 60 eller 70 år för att få veta vem som hade rätt eller fel. Vi har ett ansvar i dag att handla nu för att göra vad vi kan medan vi är här.

John Stuart Agnew (EFD). – (EN) Fru talman! Vilken lättnad att de har slutat bränna kättare annars skulle jag brinna med besked nu. Jag är dock glöddhet i mitt motstånd mot tanken att det pågår en av människan orsakad klimatförändring.

Koldioxid utgör endast 0,038 procent av vår atmosfär och endast 4 procent av detta påverkas av människans verksamhet. Koldioxiden är en viktig och oersättlig näring för växtligheten. Ju mer växterna får, desto snabbare växer de. Brist på denna gas skulle vara betydligt allvarigare än ett överskott. De alarmistiska och felaktiga påståendena om att en ökning av koldioxiden kommer att leda till kraftigt stigande havsnivåer tas som förevändning av lokala myndigheter för att inte underhålla billiga träskydd mot havet. När dessa oundvikligen ruttnar efter att ha gjort tjänst i 40 år görs inget för att reparera dem och hem går förlorade. Detta skapar en atmosfär av desperation i kustsamhällena. Om datorprognoser inte kan förutse vädret ordentligt på kort sikt, har de inget berättigande i prognoser om långsiktiga förändringar.

Romana Jordan Cizelj (PPE). – (SL) Mina damer och herrar! Jag vill tacka ministern Andreas Carlgren och kommissionsledamoten Karel De Gucht för deras uttalanden men det är fortfarande något som oroar mig. Det som oroar mig är att vi talar om kvantitativa mål som inte behöver uppfyllas förrän 2020 respektive 2050, samtidigt som experterna varnar oss att vi måste börja minska de globala utsläppen så tidigt som 2015. Jag vill veta om kommissionen kanske har förbiset eller övergett detta mål.

För det andra måste vi komma fram till ett allomfattande avtal i Köpenhamn, ett avtal som omfattar alla länder. Det räcker inte att vi inför dessa ambitiösa miljönormer enbart i EU eftersom det bara kommer att innebära att tekniken som orsakar stora utsläpp flyttas till andra delar av världen. Det skulle vara verkligt intressant att höra från kommissionen hur den tänker ta upp frågan om att fördela bördan jämnt mellan de utvecklade industriländerna i förhandlingarna och vilka argument den kommer att använda för att uppmuntra utvecklingsländerna att axla sitt ansvar. Hur ska vi förhindra koldioxidläckage? Jag skulle verkligen vilja att vi hade ett ess i våra händer, ett bra kort i rockärmen.

För det tredje vill jag påpeka att vi inte kan blunda för verkligheten. Fossila bränslen är huvudkällan till utsläppen och vi kommer inte att kunna förbjuda dem i den omedelbara framtiden. Att vänta sig att länder överger kol utan vidare är inte realistiskt. Industriländerna kommer inte att göra det och utvecklingsländerna är ännu mindre benägna att göra det. Det är därför vi också behöver ägna en hel del uppmärksamhet åt internationella förhandlingar för att fortsätta att utveckla och använda tekniker som gör det möjligt att använda fossila bränslen effektivt, utan att släppa ut växthusgaser. Det är en sak till som EU kan göra just nu: vi kan öka finansieringen till det sjunde ramprogrammet, som är avsett just för internationellt samarbete om klimatförändringarna.

Matthias Groote (S&D). – (DE) Fru talman, herr kommissionsledamot, herr Carlgren, mina damer och herrar! Ämnet klimatförändring kommer att hålla oss sysselsatta betydligt längre än den finansiella och ekonomiska krisen. Det finns paralleller – båda kostar mycket pengar och Köpenhamnskonferensen kommer att handla om att uppnå ett avtal om finansiella verktyg för tredje världen och utvecklingsländerna.

Köpenhamnskonferensen måste lyckas och vi kan göra vår del för att uppnå det. I dag gjorde vi ett bra jobb, vi antog resolutionen i utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet med stor majoritet och jag tror att den kommer att få stor majoritet här i kammaren och därigenom ändrar vi det politiska klimatet inför Köpenhamn. Det finns ofta en psykologisk sida av saken och vi bör alla spela vår roll i den.

Jag har fortfarande en särskild farhåga. I Europaparlamentet har vi arbetat för att få med flyget i utsläppshandeln och till sist lyckades vi. Jag uppmanar därför kommissionen och rådet att se till att frågan fullföljs konsekvent i Köpenhamn. Vi måste uppnå ett internationellt avtal om att sjöfart och även luftfart ska ingå i det fördrag som ersätter Kyotoprotokollet. Anledningen till detta är att de båda transportsektorerna växer i en oproportionerlig grad och bidrar därigenom på ett oproportionerligt sätt till den globala uppvärmningen.

Vi bör inte överskrida två grader Celsius. Där upphör faktiskt parallellerna mellan finanskrisen och klimatkrisen. Om vi överskrider den gränsen har vi oåterkalleligen skadat vår planet och det innebär att det är en utveckling som vi inte kan vända.

Pat the Cope Gallagher (ALDE). – (EN) Fru talman! Vi måste titta på de möjligheter som kan bli följden av ett omfattande internationellt avtal i Köpenhamn så att vi effektivt kan hejda klimatförändringarna. EU har åtagit sig att garantera att 20 procent av alla våra energibehov tillgodoses av sektorn för förnybar energi senast 2020. EU och även Irland – mitt hemland – kan bli världsledande inom utveckling av innovativa våg- och tidvattenstekniker.

Utvecklingen av sådana tekniker är en viktig del av våra strategier för att uppnå våra klimatförändringsmål. Vi måste se till att vi maximerar finansieringen under EU:s sjunde och åttonde ramprogram för forskning och teknik från och med nu och fram till 2020.

(GA) Investeringen i miljövänlig teknik kommer att bidra till arbetstillfällen i EU i en tid av ekonomisk kris. Vi känner till de stora svårigheterna som kommer att bli följden om vi inte accepterar våra internationella skyldigheter. Vi vet vilka utmaningar vi har framför oss. Vi kommer att möta dessa utmaningar oförtröttligt och ansvarsfullt.

Claude Turmes (Verts/ALE). – (EN) Fru talman! Känner ni till rysk roulett? Har ni någonsin spelat rysk roulett? Naturligtvis inte, eftersom det är en chans på sex att bli skadad eller dödad. Om Köpenhamnskonferensen inte blir någon framgång, har vi inte ens 50 procent chans av att förhindra att vår planet genomgår en farlig klimatförändring.

Varför befinner vi oss i denna omöjliga situation? Vi har på det hela taget förlorat tjugo år – tjugo år från den stora Riokonferensen, tjugo år av påtryckningar från förorenande industrier: olja, kol och bilar. Tjugo år av center- och högerstyre i Förenta staterna och i EU, vilket gjort det allt för svårt för de gröna och andra att få igenom en ambitiös agenda.

Så nästa veckas EU-toppmöte i Köpenhamn är det sista chansen för centern och högern i EU – med det svenska ordförandeskapet i rådet samt Danmark, Frankrike och Tyskland styrda av center- och högerpolitiker – att handla ansvarsfullt.

Bogusław Sonik (PPE). – (PL) Fru talman! EU ses som en ledare på den internationella arenan när det gäller att främja en dialog om åtgärder mot klimatförändringarna och fastställa politiska prioriteringar för minskning av koldioxidutsläppen. Som ett led i de pågående förberedelserna för Köpenhamnskonferensen har EU gjort fler utfästelser än någon annan region i världen. Hittills har ingen av industrimakterna – Förenta staterna, Japan, Australien – lämnat ett uttryckligt förslag, med konkreta siffror, med upplysningar om bistånd till utvecklingsländerna i deras ansträngningar att minska koldioxidutsläppen och om stöd till utvecklingen av energieffektiva tekniker som bygger på förnybara energikällor.

EU kommer att vara en trovärdig partner i förhandlingarna endast om EU lägger fram realistiska, uppnåbara och förnuftiga förslag, som blir utgångspunkten för uppnåendet av internationellt samförstånd och förståelse. Nu behöver EU allierade och stöd för sina befintliga förslag. Därför bör vi vara försiktiga med att öka våra utfästelser om minskningar från 20 procent till 30 procent, eftersom andra industrialiserade länder inte visar någon vilja att sätta upp så ambitiösa mål för sig själva, samtidigt som det finansiella stödet till utvecklingsländerna också måste vara ett realistiskt åtagande. Det får inte bara bli en önskelista. Det måste vara ett system för att ge bistånd som uppfyller principerna för hållbar utveckling och som ska göra det möjligt för mottagarna att planera vad de ska göra.

Det är en sak till som är viktig för EU:s medborgare. Vi får inte glömma att toppmötet i Köpenhamn, våra resolutioner och parlamentets förberedelser för toppmötet måste åtföljas av ett klart definierat system för kommunikation med medborgarna och med samhället. Vi vill inte att en barriär eller klyfta ska uppstå mellan samhället och EU-institutionerna i systemet för information om den globala uppvärmningen.

Michael Cashman (S&D). – (EN) Fru talman! Jag kommer att hålla nere mina koldioxidutsläpp och jag kommer att fatta mig kort. Herr kommissionsledamot! Det är trevligt att se er på plats. Ordförandeskapet! Det är trevligt att se er här.

Att tala om 2020 eller 2050 är inte tillräckligt bra. Vi behöver ett avtal och resultat nu eftersom klimatförändringen hotar fattigdomsminskningen. Vi ser att budgetarna för offentligt utvecklingsbistånd avleds från utveckling. Det är oacceptabelt och äventyrar millennieutvecklingsmålen som måste uppnås. I Köpenhamn kommer vi att se 27 länder agera enhälligt för att uppnå dessa ambitiösa mål.

Vi har hört förnekarna av klimatförändringarna här i kammaren. Låt mig bara säga detta: det talas om växter och koldioxid, vi har avskogning och ökenspridning. Det innebär att det på vissa platser inte finns något vatten. Det finns inga träd. Klimatförändringen dödar. Så enkelt är det. Låt oss vara tydliga – medlemsstaterna bör behålla sina 0,7 procent av BNI för utveckling och begränsa all användning av denna BNI till högst 10 procent och sedan tillföra de extra medel som behövs för att bekämpa och besegra klimatförändringarna.

Fiona Hall (ALDE). – (EN) Fru talman! Jag är orolig att kommissionens beräkningar av den internationella klimatfinansieringen bara är dimridåer.

För det första har det hävdats att 90 procent av energieffektiviseringsåtgärderna kan finansieras av utvecklingsländerna själva. Det är 30 miljarder euro per år. I EU är det största hindret för energieffektiviseringsåtgärder för både regeringar och enskilda medborgare bristen på förskottsfinansiering. Varför anser kommissionen att utvecklingsländerna kan finansiera effektiviseringsåtgärder utan förskottsfinansiering när EU-medlemsländerna själva måste kämpa med att klara det?

Tanken att den internationella kolmarknaden kan finansiera 38 miljarder euro per år är också orealistisk. Vi har sett hur trögt det har varit att få igång EU:s utsläppshandelssystem för kolmarknaden och hur kraftigt kolpriset har kastats ur kurs av den ekonomiska krisen. Sannolikt tar det många decennier innan det finns en ordentligt fungerande internationell kolmarknad och därför behöver vi nya och kompletterande finansieringsåtgärder nu.

Françoise Grossetête (PPE). – (FR) Fru talman! Som vi har konstaterat upprepade gånger sedan i morse är klimatförändringen helt enkelt en ökning av ökenspridningen och torkan, det är avskogning, det är naturkatastrofer, det är utbredning av hunger och fattigdom framför allt i länderna i syd och det är flyktingströmmar.

Toppmötet i Köpenhamn måste ha ett åtagande från världens stater att hitta en balans mellan fyra viktiga mål. Det första är naturligtvis att minska utsläppen av växthusgaser, men det är också en fråga om att inte bromsa upp vår ekonomi, om att förhindra miljödumpning och om att främja EU:s nya tekniker.

Eftersom vi i denna fråga måste ta särskild hänsyn till de fattigaste länderna vill jag särskilt framhålla utvecklingsländerna, de mest avancerade av utvecklingsländerna. Denna tanke finns inte med i de internationella texterna och dessa länder räknas in i kategorin utvecklingsländer. Därmed betraktas de inte som länder som är skyldiga att bidra till insatserna för att minska växthusgaserna, trots att de hör till de största kolkonsumenterna. Jag tänker förstås på Kina, Indien och Brasilien, som absolut måste göra åtaganden i Köpenhamn om att uppnå liknande mål som industriländerna eftersom de strängt taget inte alls liknar de flesta andra utvecklingsländer.

Ansträngningarna att minska koldioxidutsläppen måste delas under rättvisa villkor. Vi måste förhindra alla snedvridningar av konkurrensen. Förhandlingarna måste också bli ett tillfälle att stimulera införandet av våra nya tekniker och möjliggöra betydande investeringar i forskning och utveckling.

I Köpenhamn måste vi – och detta är nödvändigt – skapa villkor för hållbar handel mellan länderna på grundval av ömsesidig nytta. Framgången kommer att bestå av att främja spridningen av teknik till de minst utvecklade länderna i utbyte mot ett erkännande av immateriell äganderätt och öppnande av deras marknader för dessa tekniker.

Enrique Guerrero Salom (S&D). – (ES) Fru talman! De två allvarligaste kriserna i världen är fattigdom och effekterna av klimatförändringen: två kriser som kommer att vara ännu mer intimt förknippade med varandra i framtiden, två kriser som blir alltmer förödande för varje dag som går.

Det finns nu fler fattiga människor än för ett år sedan, tiotals miljoner fler. I dag är effekterna av klimatförändringen allvarligare och intensivare än någonsin förr.

Vi är en och en halv månad från Köpenhamnskonferensen, det är bara några veckor kvar. I Köpenhamn måste vi göra en stor ansträngning. Vi måste koncentrera mer kraft på att bekämpa klimatförändringen men inte utnyttja de resurser som vi för närvarande använder till utvecklingsbistånd, inte de resurser som vi för närvarande använder till utbildning eller hälsovård.

Utvecklingsländerna behöver båda typerna av resurser. Vi behöver därför överskrida 0,7 procent av BNP. Detta var budskapet från olika ledare vid FN-mötet nyligen. Detta var budskapet från den spanska regeringsordföranden.

Peter Liese (PPE). – (DE) Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Vid en sammankomst för ett par dagar sedan i Bryssel diskuterade kommissionsledamoten med ansvar för hälsofrågor, Androulla Vassiliou, och medicinska experter från hela Europa ämnet hälsa och klimatförändringar. Det var en mycket informativ sammankomst under rubriken "Ordnation för en hälsosam planet". Ordföranden för ständiga kommittén för europeiska läkare använde en mycket bra liknelse – patienten jorden kan liknas vid en person som lider av en allvarlig sjukdom. Ju senare man ingriper, desto mer smärtsam blir behandlingen och till sist kommer en punkt då det är för sent för behandling. Vid den punkten är patienten för skadad för att kunna återhämta sig. Därför måste vi handla snabbt och beslutsamt för patienten jorden. Jag hoppas att vi alla är överens om det.

Det är också riktigt att klimatförändringarna berör alla – varje land på jorden och varje sektor i den europeiska ekonomin. Jag ser en obalans – vi har lagt mycket tunga bördor på de traditionella deltagarna i EU:s utsläppshandel, ändå representerar de mindre än 50 procent av EU:s utsläpp. Det behövs därför fler skuldror att bära bördan – det beslutade vi i går kväll. Vi har också antagit ändringsförslagen 198–202 om inbegripande av luftfarten – vilket Matthias Groote nämnde – och sjöfarten. Detta kanske behöver utformas bättre och differentieras men det är ett steg i rätt riktning. Kommissionen och rådet måste till sist bli mer engagerade i detta avseende. Vid EU-toppmötet inför Pittsburgh, och i Pittsburgh gjordes inga framsteg alls om detta. Rådet och kommissionen måste göra mer i detta avseende.

Jag har en sista sak jag vill tillägga. Även andra regioner i världen måste göra mer. Jag är glad över att Barack Obama tilldelades Nobels fredspris men om han inte kommer till Köpenhamn och om han inte lägger fram ett ordentligt förslag, då kommer han att urholka sin trovärdighet och därför måste han prestera något vid Köpenhamnskonferensen.

Kriton Arsenis (S&D). – (EL) Fru talman! Utvecklingsländerna har bidragit mindre än någon annan till klimatförändringarna. Samtidigt drabbas de dock av de allra värsta återverkningarna. I Afrika tvingas miljontals människor färdas allt längre varje år för att hitta vatten, ved för matlagning och mat. Det är människor som är beroende av de tjänster som de naturliga ekosystemen tillhandahåller och människor som inte alls har bidragit till klimatförändringarna.

Dessa naturliga ekosystem, som skogarna i Afrika, lagrar tre gånger mer kol än de har avgett till atmosfären, tre gånger mer kol än vad som finns i atmosfären för närvarande, samtidigt som de absorberar 50 procent av den kol som vi släpper ut i atmosfären varje år. Därför måste skyddet och utökning av skogarna på grundval av naturliga processer och utan kommersiella ingripanden vara den högst prioriterade frågan i vår politik, både för att bekämpa klimatförändringarna och för att utvecklingsländer och industriländer ska kunna anpassa sig till dem.

Theodoros Skylakakis (PPE). – (EL) Fru talman! Jag vill ta ställning till den specifika men mycket viktiga frågan om sjöfart i samband med Köpenhamnskonferensen och utvecklingsländerna. Jag har två kommentarer: Det skulle vara ett stort misstag att behandla sjöfart och luftfart som om de vore en och samma sak. Sjöfart är det mest effektiva och miljövänliga transportsättet, medan luftfart är i stort sett det sämsta. Mål behöver alltså fastställas för sjöfarten men de måste vara rättvisa i förhållande till – i synnerhet – vägtransporter, som konkurrerar med sjöfarten och är mycket mer förorenande. Genom att slå oproportionerligt hårt mot sjöfarten jämfört med vägtransporter, slår vi oproportionerligt hårt mot kärnan av utvecklingsländernas ekonomier, eftersom dessa till övervägande del grundas på råvaror, jordbruksprodukter och industri som främst använder sjöfart, medan våra ekonomier främst är tjänsteekonomier.

Jag undrar om vi verkligen kommer att kunna övertyga utvecklingsländerna om våra goda avsikter genom att föreslå att vi finansierar deras insatser för klimatförändringarna från pengar som vi i oproportionerlig grad hämtar från sjöfarten och som räknat som andel av BNP kommer att belasta utvecklingsländerna mer än industriländerna?

Jag undrar också efter att ha fått höra att gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen i går vägrade att stödja en debatt om förhållandet mellan målen för sjöfarten och målen för landtransporter, om det är mer miljövänligt att köra utmed en europeisk motorväg i en lyxbil i 180 kilometer i timmen än att forsla livsmedel och råvaror för planetens ekonomi.

Gilles Pargneaux (S&D). – (FR) Fru talman, herr Carlgren, herr ordförande för kommissionen! Vi står inför en utmaning för mänskligheten och för de kommande generationerna. För att anta utmaningen måste mötet i Köpenhamn skapa förutsättningar för ett globalt avtal, ett enda avtal, för liksom ordföranden för utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet, Jo Leinen, sade tidigare, är en universell allians med såväl industriländerna som tillväxtekonomierna nödvändig.

I dag uppmanar vi återigen, genom vår debatt men också genom utarbetandet av en parlamentsresolution, Europeiska unionen att fortsätta att spela en ledande roll i denna nödvändiga politik för att bekämpa klimatförändringarna. Låt oss komma ihåg att vi måste tala med en röst om vi ska kunna behålla vår trovärdighet.

Vi måste nå ett avtal i Köpenhamn om att begränsa ökningen av den globala medeltemperaturen, så att den inte överskrider de förindustriella nivåerna med mer än 2 grader. Vi måste underteckna ett avtal i Köpenhamn för att tillsammans se till att utsläppen av växthusgaser senast 2020 är 30 procent lägre än 1990. Det kommer dock inte att vara tillräckligt. De utvecklade länderna måste inte bara minska sina utsläpp avsevärt, utan också utvecklingsländerna måste bidra till att nå målen.

Därför måste industriländerna ge utvecklingsländerna ett lämpligt, långsiktigt och förutsebart finansiellt och tekniskt stöd för att uppmuntra dem att göra ett åtagande att minska sina växthusgasutsläpp. Mötet i Köpenhamn måste också göra det möjligt för utvecklingsländerna att utveckla koldioxidsnåla modeller.

Låt mig därför ta upp två områden som jag anser är nödvändiga inför framtiden. För det första, införandet på internationell nivå av finansiering för att bekämpa den globala uppvärmningen, med utgångspunkt i beskattning av finansiella transaktioner. För det andra anser jag att det är nödvändigt att införa en skattejustering vid EU:s gränser för import av varor som tillverkas utan någon tanke på miljöskydd. Denna skattejustering skulle vara kopplad till en kontraktsreglerad återbetalning till länderna i syd av den koldioxidskatt som på detta sätt drivits in vid EU:s gränser och som skulle användas för att finansiera investeringar i den utrustning som de behöver för att bekämpa den globala uppvärmningen.

Rachida Dati (PPE). – (FR) Fru talman! Med det senaste G20-toppmötet som förebild, vilket gav EU en möjlighet att spela en ledande roll i utformningen av en ny världsekonomisk ordning, kommer EU återigen vid konferensen i Köpenhamn i december att ha ett ansvar, men framför allt, en skyldighet att visa sina internationella partner vilken väg vi bör slå in på.

Till skillnad från vad som just sagts, framför allt av vissa av mina kolleger från gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen, har EU börjat ta sitt ansvar i fråga om miljöskydd, eftersom energi- och klimatpaketet antogs i december 2008. I och med detta paket kommer Europeiska unionen att ha all den legitimitet den behöver för att leda förhandlingarna mot utarbetandet av ett ambitiöst, praktiskt och globalt svar på utmaningarna med klimatförändringarna.

Den överenskommelse som måste nås i Köpenhamn måste bygga på en princip med delat ansvar, men också ett differentierat ansvar. Det är i konkreta termer, liksom Françoise Grossetête just sade, upp till oss i egenskap av industriländer att se till att våra partner, utvecklingsländerna, kan följa med i vår målmedvetna insats för att bekämpa klimatförändringarna.

Vi måste också föregå med gott exempel, inte minst genom att förbinda oss att genomföra ett ambitiöst program med målet att minska växthusgasutsläppen med 80 procent senast 2050. Jag hörde det sägas nyss att detta inte är tillräckligt, men det är i alla fall en bra början. Samtidigt måste vi också skapa förutsättningar för att se till att utvecklingsländerna kan delta vid vår sida i denna globala ansträngning.

Vi har ett ansvar, men vi har också skyldigheter mot dessa länder. Faktum är att vi har en gemensam utmaning att övervinna som kräver att alla bidrar. Men som vi vet har alla inte samma förmåga och vi har inte alla samma bakgrund. Köpenhamnmötet måste därför bli en framgång, men en framgång som nås genom ett verkligt bidrag som är mer än endast ett åtagande. Europeiska unionen kommer att bedömas utifrån detta bidrag och detta åtagande.

Om Köpenhamnmötet inte leder till att våra internationella partner gör beslutsamma och gemensamma åtaganden om att vidta konkreta åtgärder kommer vi inom EU, liksom föregående talare just sade, i så fall att tvingas införa en koldioxidskatt vid våra gränser. Det skulle vara det enda sättet att göra vår röst hörd och se till att vårt rättmätiga åtagande får en mening. Det är upp till EU att klargöra detta budskap.

Anni Podimata (S&D). – (EL) Fru talman! Den grundläggande utmaning som vi står inför sju veckor före toppmötet i Köpenhamn handlar om huruvida vi ska lyckas nå en överenskommelse eller inte när det gäller att ta ansvar för den globala finansieringen av politiska åtgärder för att begränsa klimatförändringarna för utvecklingsländernas del. EU har vidtagit viktiga åtgärder genom att fastställa finansieringskällor och organisationsmetoder för denna finansiering, men nu är tiden inne för oss att övertyga andra utvecklade länder att ta sin del av ansvaret, för om vi stöder utvecklingsländernas ansträngningar att bekämpa

klimatförändringarna får vi också möjlighet att bekämpa globala orättvisor och att minska klyftan mellan de utvecklade länderna och utvecklingsländerna.

Det finns också något annat som vi inte får glömma, särskilt här inom EU. Vi håller på att skapa ett nytt flyktingssystem, ett system för klimatflyktingar som i dag inte skyddas enligt några internationella konventioner och därför inte har några rättigheter. Att täppa till detta rättsliga kryphål och avsevärt stödja klimatflyktingar är en grundläggande skyldighet för det världssamfund i vilket EU måste spela en ledande roll.

Maria Da Graça Carvalho (PPE). – (PT) Fru talman, herr Carlgren, herr De Gucht! Europeiska unionen borde fortsätta att spela en ledande roll i de internationella förhandlingarna för att nå en ambitiös överenskommelse i Köpenhamn. Denna överenskommelse borde bygga på principen med ett delat men samtidigt differentierat ansvar. Denna princip borde tillämpas på samma sätt för utvecklingsländerna, men för varje land krävs åtgärder som är anpassade till deras individuella situation, eftersom de befinner sig i olika skeden och har olika förutsättningar. Alla utvecklingsländer, med undantag för de minst utvecklade, borde anta nationella koldioxidsnåla utvecklingsstrategier.

Utvecklingsländerna kommer att stå inför en kostnad på ca 100 miljarder euro för att minska sina utsläpp och anpassa sig till konsekvenserna av klimatförändringen. En del av finansieringen kommer att komma från den privata sektorn, men internationell offentlig finansiering kommer också att behövas, utöver det offentliga utvecklingsstödet. Det är av yttersta vikt att vi fastställer hur detta finansieringssystem ska struktureras, liksom källan till finansieringen och dess storlek, så att en överenskommelse i Köpenhamn säkras.

Å andra sidan borde mekanismen för ren utveckling inom ramen för Kyotoprotokollet reformeras så att endast projekt som möjliggör ytterligare minskningar beviljas anslag. De ekonomiskt mer avancerade utvecklingsländerna och de ekonomiskt mer konkurrenskraftiga sektorerna borde gradvis uteslutas från denna mekanism, så att den främst inriktas på de fattigaste länderna, särskilt i Afrika.

Justas Vincas Paleckis (S&D). – (LT) Europeiska unionen föregår med gott exempel inför andra kontinenter, genom att ta itu med hoten mot vår planet. Detta stärker också kampen mot klimatförändringarna. Europeiska unionen är redo att spela en ledande roll även i framtiden, men alla länder som bidrar till Köpenhamnskonferensen måste ansluta sig till denna kamp.

Utvecklingsländerna behöver ytterligare stöd. Deras ekonomiska tillväxt, liksom den ekonomiska tillväxten i Brik-länderna, måste bygga på miljövänlig teknik. Större uppmärksamhet måste ägnas åt utbyte av den mest avancerade tekniken och kunskapen. EU borde vara en attraktiv förebild, inte bara genom att göra åtaganden om att minska utsläppen, utan också genom att främja förnybar energi och öka energieffektiviteten.

Vi får inte glömma att det även inom Europeiska unionen finns en stor klyfta mellan de länder som med framgång tillämpar ny teknik och gör energibesparingar och de som släpar efter. Vi måste göra en gemensam ansträngning för att avskaffa denna klyfta, och det vore återigen ett bra exempel för alla.

Eija-Riitta Korhola (PPE). – (FI) Fru talman! Vissa fakta måste erkännas. Till att börja med har våra ansträngningar i fråga om klimatet än så länge inte varit till någon nytta för oss. Strategin har visat sig ineffektiv eftersom utsläppen har ökat i såväl absoluta som relativa termer. Tvärtemot förväntningarna har den globala koldioxidintensiteten endast ökat, exakt samtidigt som internationella investeringar faktiskt har gjorts på området. Utsläppen per produktionston i de länder som ratificerat avtalet har inte minskat mer än i de länder som inte har undertecknat Kyotoprotokollet. Vi har ett dåligt avtal, och det måste ersättas med ett bättre, mer omfattande, effektivt och ambitiöst avtal.

För det andra måste det sägas att vi vet mindre än vi trodde för ett tag sedan. Även om utsläppen har ökat mer än vad man förutsett, följer temperaturen nu inte logiskt de ökade utsläppen. Temperaturen stiger nu inte längre och under de kommande åren förväntas den globala nedkylningen fortsätta. Tidsserien är dock alltför kort för att vi ska kunna dra några slutsatser eller glömma allt om det tidigare uppvärmningsmönstret. Denna information, som är förvirrande för allmänheten, innebär därför inte att vi inte längre behöver oroa oss över klimatförändringarna, utan att vi måste ta reda på mer om dem. Följaktligen måste utsläppen ändå hållas på en rimlig nivå, oavsett om det sker en snabb uppvärmning eller inte. Utgångspunkten för detta borde vara idéerna om en hållbar utveckling i FN:s rapport om millennieutvecklingsmålen. I rapporten granskas inte bara koldioxidfrågan, utan en omfattande klimatpolitik presenteras också.

För det tredje genomgår vi en ekonomisk kris, och därför har vi ett ansvar gentemot våra medborgare. Våra åtgärder måste vara kloka och effektiva. Världen har inte längre råd med ett dåligt klimatavtal. Misstagen

från Kyoto får inte upprepas och vi behöver inte ett avtal i vilket man endast nöjer sig med att flytta utsläppen från ett ställe till ett annat utan att faktiskt minska dem. Eftersom kriterierna bakom klimatpolitiken för närvarande handlar om utsläpp från produktion och inte konsumtion kan problemets orsak flyttas runt. Med tanke på det koldioxidläckage som uppstår till följd av detta kan det till och med hända att de globala utsläppen kommer att öka när de lokala utsläppen minskar. Vi behöver i stället en stor investering i utfasning av fossila bränslen och i teknik som minskar utsläppen. Smutsiga produktionsförhållanden ska inte vara möjliga någonstans. Vi kan inte skapa kryphål, även om utsläppshandeln inom EU är ett perfekt exempel på hur man gör det!

Ivari Padar (S&D). – (ET) Herr talman! Ambitiösa klimatåtgärder skulle bidra till att lösa den nuvarande ekonomiska krisen genom skapandet av nya arbetstillfällen och en ökad ekonomisk aktivitet. Internationella energioorganet anser att det är nödvändigt att nå en överenskommelse i Köpenhamn för att rikta in de investeringar som försenats på grund av krisen på investeringar i den miljömässigt hållbara energisektorn.

Jag ser även möjligheter för mitt hemland Estland här. Vi behöver ett omfattande energibesparingsprogram, och också en ambitiös och långsiktig strategi på området för förnybar energi. Vi kan dock inte begränsa oss till detta. Vi borde se över våra egna transport- och logistikbestämmelser, använda miljövänliga byggnadsmaterial och byggnadsmetoder, minska användningen av material och kemikalier inom industrin, reformera förpackningsmetoderna inom detaljhandeln och utveckla det ekologiska jordbruket.

Dessa och många andra lösningar kommer att vara de viktigaste tillväxtsektorerna i framtiden. Många av dessa nya lösningar kräver insatser från våra forskare, och vissa kan endast skapas genom våra egna åtgärder.

Elisabetta Gardini (PPE). – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Jag har noterat att den omröstning som ägde rum i går i utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet har nämnts flera gånger.

Jag vill dock klargöra att allt inte kan skyllas på en enda extremistisk ideologisk ståndpunkt. Våra kolleger har presenterat många synpunkter som är mycket olikartade, mycket mer nyanserade och i mycket högre grad grundade på sunt förnuft, och eftersom dessa synpunkter bättre återspeglar verkligheten anser jag därför att det är mycket troligare att de kommer att leda till verkliga lösningar.

Vetenskap är ingen lyckobringare. När misstaget gjordes att välja ut en fråga på ett så ideologiskt sätt skapades inte lösningar, utan det ledde till en katastrof. Europa borde vara en expert på detta, på att inte upprepa samma misstag, även när misstagen ser annorlunda ut och på ytan framstår som mycket mindre hotfulla. Jag måste påpeka att det i själva direktivet om handel med utsläppsrätter föreskrivs just att den rättmätiga väg som EU följer måste utvärderas av kommissionen, i enlighet med resultatet av konferensen.

Vi måste naturligtvis komma till konferensen med beslutsamma ståndpunkter och tydliga idéer, men också med det absoluta syftet att dela med oss av våra ansträngningar på ett rättvist sätt, först och främst till alla industriländer, som måste acceptera likvärdiga utsläppsminskningsmål. Vi måste också komma ihåg vad Françoise Grossetête så värtaligt sade, nämligen att vi inte längre kan underlåta att göra skillnad mellan utvecklingsländerna: vissa länder är verkliga utvecklingsländer och vissa är nya tillväxtekonomier, som exempelvis Indien, Kina och Brasilien. Även dessa länder måste göra egna åtaganden.

Om inget väl avvägt resultat nås i Köpenhamn uppmanar jag å andra sidan bestämt EU att fortsätta att se till att utsläppsrätter tilldelas kostnadsfritt till risksektorer, i enlighet med direktiv 2003/87/EG. Det här är centrala punkter. Vi vill att själva Kyotoprotokollet ska fortsätta att vara viktigt för miljön och framför allt vill vi undvika att skapa en finansiell bubbla på bekostnad av det europeiska näringslivet.

Vincent Peillon (S&D). – (FR) Fru talman! Liksom våra kolleger flera gånger sagt den här morgonen kan problemet med att finansiera utvecklingsländernas kamp mot den globala uppvärmningen göra att toppmötet i Köpenhamn blir ett misslyckande, trots att vi alla hoppas att det ska bli en framgång.

Liksom vi vet är dock dessa länder ofta de som drabbas värst av den globala uppvärmningen, även om de inte har orsakat den. Industriländerna har lagt fram ett omfattande finansiellt stödpaket. Det är i dag otillräckligt, och inte ens de angivna beloppen betalas nu ut. Det är detta som gör att vi nu och framöver kommer att vara tvungna att hitta nya finansieringskällor.

Utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet har liksom utskottet för utveckling erkänt att det nu finns ett behov av att överväga att införa en skatt på finansiella transaktioner liknande Tobinskatten. Denna skatt på 0,01 procent för spekulativa transaktioner skulle ge 100 miljarder US-dollar per år, med andra ord det belopp som man beräknar kommer att behövas senast 2020 för att bekämpa den globala uppvärmningen i utvecklingsländerna.

Parlamentet tar därmed sitt ansvar genom att följa vissa nationella politiska ledares exempel. Jag skulle vilja höra rådets och kommissionens ståndpunkt och om de kommer att stödja oss i denna fråga.

Lena Ek (ALDE). - Fru talman! Världen slåss nu med tre stora kriser: finanskrisen, jobbkrisen och klimatkrisen. De lösningar som vi gemensamt arbetar fram måste bidra till att lösa alla dessa tre kriser. Det är stora utmaningar för entreprenörer, men här ligger också stora möjligheter till nya arbetstillfällen och till en lösning på olika sociala kriser. Rätt använt och rätt beslutat och med tillräckligt tuffa beslut från oss som leder de här förhandlingarna så kommer vi att se en förnyelse och en ny eko-effektiv ekonomi i världen.

Människor över hela världen förväntar sig kraftfulla insatser på Köpenhamnsmötet. Vi ska vara klara över att Förenta staterna vill ha marknadsbaserade lösningar, Europa vill ha lagbaserade lösningar och Kina vill lösa sina egna inhemska sociala problem. Inom Europa finns också olika inställningar. I Europaparlamentet finns ledamöter som vill sätta trösklarna så högt att det blir omöjligt att nå en lösning i Köpenhamn, medan andra enbart vill arbeta med frivilliga lösningar.

Framtiden ligger i en grön liberal marknadsekonomi. Vi måste se till att konsumenterna får möjligheter att använda sin kraft på marknaden genom kunskaper och öppenhet.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE). - (RO) Avskogning, som är ett fenomen som ofta nämns i denna debatt, är naturligtvis något som särskilt drabbar utvecklingsländerna. Innan vi lägger skulden på dessa länder måste vi dock inse att avskogningen möter vissa behov i fråga om överlevnad.

Jag vill i dagens debatt nämna slutsatserna av en studie som nyligen genomförts, av vilken det framgår att nästan hälften av världens jordbruksområde till åtminstone 10 procent är täckt av skog. Detta skogbeväxta jordbruksområde är dubbelt så stort som Amazonas regnskog. Det borde få oss att inse värdet av denna växtlighet. Det är självklart att jordbrukarna skulle göra större ansträngningar att skydda denna växtlighet om deras ekonomi tillät det.

En annan aspekt som också skulle kunna beaktas vore att främja stratifierade jordbruks- och skogsbrukssystem som kombinerar odling av grödor med träd. Grödor av denna typ, som är mindre livskraftiga än ensådesbruk, överges ofta. Jag tror att alla eventuella lösningar som syftar till att undvika avskogning också måste beakta system för att kompensera jordbrukarna, inklusive de jordbrukare i Europa som odlar denna typ av stratifierade grödor.

Judith A. Merkies (S&D). - (EN) Fru talman! "Framgång eller misslyckande, det är frågan". Alla typer av kriser har redan nämnts, men en har glömts bort vid sidan av den globala uppvärmningen och det är krisen med allmänhetens förtroende för politiken.

Jag håller med Andreas Carlgren. Låt oss inte göra detta till en skönhetstävling om vem som är mer eller mindre ambitiös, mer eller mindre realistisk eller mer eller mindre betalningsvillig. Vi måste klargöra fyra saker, för alltför mycket står på spel: vi behöver en tydlig och ambitiös politisk ståndpunkt, vi behöver ett tydligt åtagande, vi behöver en tydlig inriktning och tydliga tidsfrister, och sist men inte minst behöver vi klargöranden om det finansiella stödet. Om mötet i Köpenhamn inte blir en fullständig framgång borde vi inte be om hjälp i onödan och börja peka ut syndabockar, utan vi borde fastställa en tydlig process och tidsordning för att nå ett resultat. Låt oss visa att vi är pålitliga och ansvarstagande, såväl när det gäller att ställa upp mål som att upprätta en rimlig budgetplan.

Graham Watson (ALDE). - (EN) Fru talman! Vi talar en hel del om att istäckena smälter, men förutom Arktis och Antarktis finns också den "tredje polen": istäcket i Himalaya och dess glaciärer som försörjer ungefär två miljarder människor med vatten, vilket är nästan en tredjedel av världens befolkning, i Kina, Indien och på andra håll på subkontinenten.

Dessa glaciärer krymper snabbt på grund av sot som huvudsakligen kommer av industrialiseringen, men också från generatorer som används inom jordbruket och som drivs av fossila bränslen, vilket kommer att beröva miljarder människor såväl dricksvatten som vatten för bevattning. Europeiska unionen måste inse att det kommer att behövas hjälp för att förbättra kvaliteten hos de maskiner som används och för att minska deras utsläpp.

Jag anser att detta borde tas med på dagordningen för mötet i Köpenhamn, men det borde också tas med på dagordningen för Europeiska unionens kommande toppmöte med Indien och för andra toppmöten med de berörda länderna. Om vi inte hjälper dem kommer vi inte att kunna förhindra att Himalayas glaciärer smälter eller att en tredjedel av mänskligheten drabbas av allvarliga vattenförsörjningsproblem.

Iosif Matula (PPE). – (RO) Vi lever på en planet med ett skiftande klimat. Det finns dock en enskild faktor som påverkar allt detta: klimatförändringarna. Verkligheten visar att effekterna av klimatförändringarna inte bryr sig om gränser eller geografiska områden. Var och en av oss påverkas på olika sätt, oavsett om det är genom översvämningar, torka, bränder eller kraftiga stormar.

Huvudorsaken till dessa katastrofer är uppenbarligen vissa grupperns ohejdade utveckling av verksamheter som leder till ökade koldioxidutsläpp och global uppvärmning. Enligt aktuell statistik kan koldioxidutsläppen per capita vara hundratals gånger högre i de utvecklade länderna än i utvecklingsländerna.

Med hänsyn till den aktuella situationen känner jag mig förpliktad att ställa följande retoriska fråga: är det vår plikt eller inte att stödja utvecklingsländerna med initiativ och teknik för att bevara vår planet ren? Jag tror att svaret på den frågan är uppenbart. Vi kan därför, för vår skull och för framtida generationers skull, inte på något sätt skjuta upp antagandet av specifika åtgärder.

Liisa Jaakonsaari (S&D). – (FI) Fru talman! Det är mycket viktigt att övergången till en värld med låga koldioxidutsläpp sker rättvist och att vi har ett genomförbart politiskt system, för marknaden har aldrig tid med rättvisa. Det är därför mötet i Köpenhamn är så viktigt.

Jag skulle ha önskat att minister Carlgren hade gjort tydligare prioriteringar. Ni gjorde allting till en prioritet och därmed prioriterade ni faktiskt ingenting.

Jag anser att klimatpolitiken också måste spela en framträdande roll när det gäller inkomstfördelningseffekter. Hur kan vi också göra det lättare för låginkomsthushåll i Europa att anpassa sig? Har inget land i Europa ännu reflekterat över det? En mer flexibel användning av strukturfonderna skulle till exempel kunna främja en miljövänlig strukturförändring. Det är inte tillräckligt att rädda världen: vi måste också rädda de människor som lever i den.

András Gyürk (PPE). – (HU) Fru talman! Ett av de centrala ämnena vid det kommande klimattoppmötet i Köpenhamn kan bli skogsförvaltning. Det är faktiskt ingen slump att mer skadliga gaser samlas i luften till följd av avskogning än vad som kan hänföras till transporter till exempel. Oförmågan att lösa denna situation förstärks genom det faktum att enligt uppskattningar sker nästan 40 procent av skogsavverkningen i världen olagligt.

När vi talar om avverkning tänker vi först och främst på tropiska skogar, men vi behöver inte gå så långt. Enligt en nyligen publicerad studie fälls en tredjedel av allt timmer som används i Ungern olagligt. På grund av avsaknaden av sanktioner på detta område döljs faktiskt den delvis olagliga nedbränningen och avverkningen av träd genom de skenbara framstegen för förnybara energikällor. Mot bakgrund av detta måste vi skärpa reglerna för en hållbar skogsförvaltning. Klimattoppmötet i Köpenhamn kan utgöra ett tillfälle att göra skogsförvaltning till en integrerad del av klimatskyddssystemen.

Mairead McGuinness (PPE). – (EN) Fru talman! Frågan om livsmedelssäkerhet måste nämnas i denna debatt om klimatförändringar, särskilt när det gäller utvecklingsländerna. Det är mycket svårt att be människor att reflektera över hur klimatförändringarna kan mildras om deras grundläggande livsmedelsbehov inte uppfylls. Vi måste tillåta dem att använda den bästa tillgängliga tekniken för att på ett hållbart sätt producera livsmedel som inte skadar miljön och för att ta itu med frågan om klimatförändringar.

Jag är bekymrad när det gäller Världshandelsorganisationen och en jordbruksöverenskommelse som inte beaktar till exempel inverkan av avskogningen i Brasilien, med tanke på att detta land exporterar nötkött till Europeiska unionen. Dessa frågor är mycket komplexa. Vi kanske löser ett problem på ett ställe och skapar ett nytt problem någon annanstans. Det är uppenbart att vi behöver en global överenskommelse för att hantera klimatförändringarna, men vi måste också erkänna den mycket allvarliga frågan med livsmedelssäkerheten.

Andrew Henry William Brons (NI). – (EN) Fru talman! Bevisen säger inte att allt högre koldioxidnivåer leder till temperaturhöjningar, utan orsakssambandet är det omvända, men vi får naturligtvis inte låta fakta hindra en god historia.

Låt oss dock för tillfället acceptera att utsläpp orsakade av människan är dåligt av olika skäl. Varför stöder i så fall det brittiska Labourpartiet aggressiva och olagliga krig i vilka inte bara brittiska soldater, irakier, afghaner och i framtiden iranier dödas, utan som också leder till i hög grad ökade globala utsläpp?

Edite Estrela (S&D). – (PT) Mötet i Köpenhamn är ett utmärkt tillfälle att nå en global överenskommelse innan det är för sent. Förenta staterna har för första gången en regering som är fast besluten att skapa lösningar,

och det kommer också positiva signaler från andra länder, som t.ex. Japan. Vi behöver dock en ny strategi för klimatförändringar som beaktar deras inverkan på säkerheten, den ekonomiska återhämtningen, invandringen och till och med på terrorismen. Vi får inte heller glömma att klimatförändringarna kommer att kräva bidrag från vetenskapsvärlden, tekniken och ekonomin.

Det stora hindret för en överenskommelse i Köpenhamn är frågan om finansiering. Ingen överenskommelse kan nås utan finansiering som är anpassad till utvecklingsländerna. Dessutom måste det betonas att den nuvarande finansieringen är otillräcklig. De utvecklade länderna måste föregå med gott exempel genom att anta ambitiösa utsläppsminskningmål på åtminstone 30 procent, och genom att hjälpa utvecklingsländerna genom finansiering och teknik.

Milan Zver (PPE). – (SL) God eftermiddag fru talman, herr kommissionsledamot, herr Carlgren, mina damer och herrar och besökare, däribland de som kommer från Slovenien. Låt mig kort påminna er om något: det kan vara så att mötet i Köpenhamn äger rum vid en dålig tidpunkt. Vi genomgår nu en kris som gör det svårt att fatta den typ av beslut om betydelsefulla och viktiga frågor som måste fattas i december i Köpenhamn.

Låt mig dock betona att mötet i Köpenhamn endast kommer att bli en framgång om såväl den miljömässiga som den sociala dimensionen upprätthålls, det vill säga om vi lyckas minska eller enas om att minska utsläppen. Rådet och kommissionen har heller ännu inte nått någon överenskommelse om de mål som ska nås senast 2020. Dessutom kommer mötet i Köpenhamn endast att bli en framgång om det garanterar en hållbar utveckling, om en social dimension också införlivas och i synnerhet om vi, den utvecklade delen av världen, lyckas finansiera utvecklingsländerna. Om det inte sker tror jag att den här generationen kommer att ha gått miste om en exceptionell historisk möjlighet.

Elżbieta Katarzyna Łukacijewska (PPE). – (PL) Fru talman! Inom ramen för vår debatt vill jag uppmärksamma två frågor. För det första får vi när vi lägger fram ett förslag om begränsning av koldioxidutsläpp och om de medel som ska tilldelas utvecklingsländerna inte glömma den nuvarande ekonomiska och finansiella situation som orsakats av världskrisen, för det är mycket viktigt att fastställa ambitiösa mål men jag tror att det är ännu viktigare att nå dem.

För det andra borde vi uppmärksamma frågan om medborgarnas medvetenhet och nödvändigheten att genomföra miljöförändringar. Forskning som utfördes förra året vid tidpunkten för klimatkonferensen i Poznań visade att samhället uppfattar klimatförändringarna som ett allvarligt problem men anser att det enbart åligger myndigheterna att lösa det. En appell behövs därför i form av en informationskampanj som kan förändra attityder och främja beteendemodeller i syfte att öka hushållens energieffektivitet eller minska deras energikonsumtion. Vi behöver en kampanj för att göra människor medvetna om att vårt sätt att leva och arbeta har ett ekonomiskt och miljömässigt pris.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) Utvecklings- och samarbetsmekanismer och tilldelning av betydande resurser till utvecklingsländerna för att hantera klimatförändringarna är viktiga åtgärder när det gäller ingåendet av ett internationellt avtal efter Kyoto.

De bästa argumenten för att övertala andra stater att följa ett avtal efter Kyoto utgörs dock av de åtgärder som EU antar för att uppfylla de åtaganden som det redan gjort.

När det gäller de sektorer som inte omfattas av EU:s system för handel med utsläppsrätter kan förslagen på åtgärder inbegripa följande: renovering av byggnader med låg energieffektivitet, inrättande av en energieffektivitetsfond i varje medlemsstat och en avsevärd ökning av europeiska regionala utvecklingsfondens subventionsgräns, som kan utnyttjas för att främja byggnaders energiprestanda och utveckla kollektivtrafiken. Dessa åtgärder skulle göra det möjligt att skapa ca 7 miljoner arbetstillfällen inom EU fram till 2020.

När det gäller de sektorer som omfattas av EU:s system för handel med utsläppsrätter krävs finansieringsmekanismer för den koldioxidsnåla ekonomin. En modernisering av den teknik som används av de europeiska företag som är verksamma inom sektorerna för energiproduktion eller metallurgi kommer att göra det möjligt för dessa företag att använda en miljövänlig produktionsmetod.

Seán Kelly (PPE). – (EN) Fru talman! Avskogning har nämnts av många talare och det med rätta – såväl industrialiserad avskogning som enskild avskogning.

När jag utförde frivilligarbete i Afrika lade jag själv dagligen märke till att människor klättrade uppför bergen och tillbringade hela dagen med att hugga virke med sina små yxor. På eftermiddagen kom de ner med sitt lilla knippe med virke på huvudet eller på cykeln.

Det är tämligen uppenbart att detta inte kan hanteras utan att man tar itu med hela frågan om den globala fattigdomen, eftersom enskilda personer inte kommer att sluta att hugga ner träd för samhällets bästa om det innebär att de själva kommer att svälta. Så klimatförändringarna och den globala fattigdomen måste hanteras tillsammans.

Diane Dodds (NI). – (EN) Fru talman! Många här i parlamentet har den här morgonen talat om att utvecklingsländerna måste bidra i kampen mot klimatförändringen och det stämmer förvisso. Liksom många andra vill jag dock påpeka att för att det ska vara möjligt i regioner med stor fattigdom måste parlamentet, rådet och kommissionen bli medvetna om de kostnader detta innebär och om att det kommer att behövas en strategi för att ta itu med detta.

Innan jag lämnar parlamentet vill jag dock säga att i områden som mitt hemland Nordirland, det vill säga områden med höga energikostnader, måste vi när vi beaktar kostnaderna för att ta itu med klimatförändringen också göra vissa insatser för att ta hänsyn till dem som missgynnas i områden där energifattigdomen hos missgynnade grupper är stor, och där den ekonomiska basen utgörs av småföretag.

Zoran Thaler (S&D). – (SL) Jag håller med om de grundläggande syftena med vår strategi, dvs. att förhindra att medeltemperaturen ökar mer än två grader. Detta är en strategi som främst bygger på begränsning: ju lägre växthusgasutsläppen är, desto mindre stiger temperaturen.

Jag vill dock framhålla ytterligare en dimension och då tänker jag på de tekniska genombrott som är nödvändiga. Jag har för min del en tro på tekniken. Enbart begränsningar kommer inte att hjälpa oss att nå våra mål. Vi måste göra större investeringar i tekniska framsteg och framför allt investeringar i artificiell minskning av växthusgaserna i atmosfären och i utvecklingen av en fusionsreaktor. Jag vill därför uppmana kommissionen att vidta så effektiva och snabba åtgärder som möjligt för att föra upp sådana investeringar på sin agenda.

Andreas Carlgren, rådets tjänstgörande ordförande. – Fru talman! Jag vill vända mig till parlamentet och tacka för den engagerade och främjande debatten. Det breda politiska stöd som finns i Europaparlamentet spelar naturligtvis en mycket viktig roll för EU:s position i förhandlingarna. Jag välkomnar verkligen också den klimatresolution som miljöutskottet har utarbetat. Det engagemang som finns här kommer att vara mycket viktigt för de återstående 48 dagarna på väg mot konferensen i Köpenhamn. Dessa dagar ska vi utnyttja på absolut bästa sätt. Det innebär att vi måste nå ut i övriga världen och sätta press på andra länder. Ett globalt hot kan bara lösas med ett globalt svar. Det har här talats om globalt partnerskap – jag instämmer i det. Det har talats om behovet av att globalt åstadkomma en utveckling som är kolsnål – jag instämmer i det. Det har talats om behovet av ny och grön teknik – även det instämmer jag i. Jag säger gärna också att det som krävs är en global solidaritetspakt.

Jag är nu på väg nu till rådets möte för miljöministrarna i Luxemburg då vi också ska fastställa EU:s mandat inför Köpenhamnskonferensen. Det handlar om EU:s långsiktiga mål som måste vara att minska utsläppen med över 80 procent fram till 2050. Det handlar om hur vi ska driva på andra länder att öka sina utsläppsminskningar, så att vi också når våra 30 procents utsläppsminskningar. Det handlar inte minst om det som har tagits upp under debatten här, nämligen åtgärder mot skogsskövling och för hållbart skogsbruk, finansiering som Ekofin ska besluta om. Till sist handlar det om att ha ett mandat som fastställs av Europeiska rådet. Tack till parlamentet för det stöd som ni har gett.

Karel De Gucht, ledamot av kommissionen. – (EN) Fru talman! Jag vill mycket kort ta upp ett antal frågor. Med tanke på vad rådet sagt tror jag att vi efter denna debatt kan säga att vi är redo för konferensen i Köpenhamn. Jag har lagt märke till att vi har ett mycket brett stöd för våra förslag, och det gäller de mål vi har fastställt och de finansiella åtaganden vi gjort.

Vår gemensamma överenskommelse med utvecklingsvärlden är också mycket viktig – dvs. våra åtaganden gentemot dem, och vad som kanske främst är mycket viktigt är att vi också har enats om en intern omfördelning av de insatser som EU måste göra, för om vi gör åtaganden och löften utan att nå en enighet sinsemellan blir vi inte särskilt effektiva när det gäller detta. Vi kan göra framsteg under förutsättning att Europeiska rådet senare den här månaden ger dessa förslag sitt stöd. Det betvivlar jag inte.

Vi förväntar oss också att de övriga länderna ska träda fram. Då menar jag Förenta staterna, men även Brik-länderna. De måste träda fram. Jag tror att vi behöver en uppriktig och öppen diskussion i Köpenhamn. Det kommer säkerligen inte att bli lätt, det är det minsta man kan säga, men jag tror att vi verkligen kommer att diskutera vår gemensamma framtid där.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

Elena Oana Antonescu (PPE), skriftlig. – (RO) Vi får inte betrakta kostnaderna för övergången till rena energikällor som en ekonomisk börda som kommer att öka företagens produktionskostnader och de offentliga utgifterna inom ramen för de nationella budgetarna, utan som en investering som kommer att medföra påtagliga fördelar när det gäller att skapa nya arbetstillfällen, teknisk innovation och en ren infrastruktur som kommer att stödja våra respektive länders hållbara utveckling.

Klimatförändringarna utgör ett hot mot den miljömässiga balansen och vår livsmiljö. EU måste visa mod och anta en konsekvent ståndpunkt när vi tar täten för insatserna för att bekämpa den globala uppvärmningen. Med hänsyn till rättvisaspekten och det historiska ansvaret måste de fattiga länderna få hjälp inte bara att stärka och anpassa sina ekonomier till de nya utmaningarna, utan också att skydda sig själva mot de effekter av den globala uppvärmningen som de är mest sårbara för.

Jag hoppas att de som närvarar vid konferensen i december kommer att inse att det inte finns några alternativ till att minska de förorenande utsläppen och att ett uppskjutande av ett eventuellt beslut i Köpenhamn om obligatoriska mål kommer att vara ett misslyckande inte bara för konferensen, utan även för den multilaterala dialogen om globala frågor som påverkar allas vår framtid.

Nessa Childers (S&D), skriftlig. – (EN) Förhandlingarna om ett nytt globalt klimatavtal står nu och väger. Förenta staterna tycks inte kunna anta lagar för att bromsa sina orimligt stora koldioxidutsläpp. Kina tycks inte vilja acceptera bindande mål. Utvecklingsländerna hävdar med rätta att de inte orsakat denna kris.

Vi européer har ett historiskt ansvar att rensa upp i den klimatröra som vi bidragit till att skapa. Det är faktiskt vår obetänksamma nonchalans med avseende på miljön som har lett till denna farliga förändring av vårt klimat. Detta är inte bara en miljöfråga och inte bara en ekonomisk fråga, utan också en fråga om internationell social rättvisa. Jag sällar mig till mina kollegers krav på att Europa verkligen måste erbjuda utvecklingsländerna finansiering för att hjälpa dem att bekämpa klimatförändringarna i syfte att bryta dödläget i de nuvarande förhandlingarna.

Denna finansiering måste vara ny och kompletterande (de befintliga löftena på 0,7 procent får inte ändras) och den måste vara tillräckligt omfattande för att utvecklingsländerna ska kunna bekämpa klimatförändringarna genom nödvändiga mildrande åtgärder och anpassningsåtgärder. Vissa påstår att vi inte har råd med denna nya finansiering. Men när bankerna kom och bad om pengar var de flesta regeringar, däribland den irländska, inte sena att ge dem miljarder av skattebetalarnas pengar. Våra ekonomier kommer att återhämta sig, men inte miljön...

Vasileica Viorica Dăncilă (S&D), skriftlig. – (RO) Klimatförändringarna är ett av de allvarligaste hoten inte bara mot miljön, utan också mot ekonomin och samhället. Skördarna varierar från år till år och påverkas i mycket hög grad av variationen i de extrema klimatförhållandena. Detta inverkar på alla ekonomins sektorer, men jordbruket förblir den mest sårbara sektorn.

Jag anser att detta problem måste hanteras på två sätt:

- en handlingsplan behövs för de värst drabbade områdena, i form av bland annat: användning av vissa växtsorter som tål de nya klimatförhållandena, anpassning av jordbrukskalendern till de nya förutsättningarna, skogsplantering, uppförande av växthus, förvaltning av vattenresurser från jordbruket och insatser för att göra förorenad mark mer miljövänlig,

- den andra åtgärden måste vara en plan för framtiden som syftar till att utrota orsakerna till klimatförändringarna genom att främja en global ekonomi som bygger på minskade koldioxidutsläpp, samtidigt som man främjar energisäkerheten.

Jag anser också att det är viktigt att utarbeta strategier för att förhindra och hantera naturkatastrofer, eftersom torka och översvämningar regelbundet har uppstått under de senaste tio åren med negativa konsekvenser för såväl jordbruksproduktionen som floran och faunan.

Jag förespråkar verkligen att EU måste fortsätta att spela en ledande roll i kampen mot klimatförändringarna. EU får inte falla tillbaka till andra plats till följd av de nuvarande ekonomiska svårigheterna.

Adam Gierke (S&D), skriftlig. – (PL) Jag har i fem år bevittnat hur en specifik grupp ledamöter här i Europaparlamentet som kommer från alla politiska grupper, men främst från De gröna och

socialdemokraterna, har skapat en tidigare aldrig skådad hysteri angående klimatet. Denna hysteri upprätthålls på ett klyftigt sätt genom kommissionsordförandens anföranden, och också genom anförandena av parlamentets före detta talman, om de ofattbara naturkatastrofer som de hävdar att klimatförändringarna kommer att leda till.

Människor som reflekterar rationellt över denna fråga anklagas för att sakna moraliska principer och ges helt enkelt inte tillfälle att tala på ett ”demokratiskt sätt”, vilket hände mig i dag. De ekonomiska besluten i klimat- och energipaketet, som fattats utifrån en inte särskilt trolig hypotes om orsaken till klimatförändringarna, är inte endast ett cyniskt hån av sunt förnuft, utan även ett förebud om en framtida ekonomisk katastrof och om en omstörtning av civilisationen. Vi borde kräva uppriktiga diskussioner som bygger på hela den objektiva forskarvärldens synpunkter om de nuvarande klimatförändringarna och deras orsaker och framför allt om metoderna för att hantera deras effekter.

Zita Gurmai (S&D), skriftlig. – (HU) För att se till att kampen mot klimatförändringarna blir en framgång måste en ambitiös och övergripande global överenskommelse nås i Köpenhamn. Frågan om finansiering har blivit hörnstenen för överenskommelsen i Köpenhamn. Alla länder måste bidra till finansieringen av kampen mot klimatförändringarna, utifrån deras resurser och ekonomiska potential. Europeiska unionen spelar en viktig roll och har gjort ett åtagande i fråga om finansieringen av klimatprogrammet. Enligt uppskattningar om stöd till utvecklingsländerna och utifrån beräkningar för perioden 2010–2012, kommer de 5–7 miljarder euro i finansiering som krävs varje år att innebära en avsevärd börda för såväl EU:s som medlemsstaternas budgetar.

Sist men inte minst anser jag dock att det är viktigt att Europeiska unionen, i sin reflektion över hur den finansiella bördan på grund av dess framtida internationella klimatfinansieringsåtaganden ska fördelas, beaktar de enskilda medlemsstaternas ekonomiska potential och gränserna för deras produktionskapacitet. Jag anser också att alla EU-medborgare måste delta i kampen mot klimatförändringarna och att det krävs omfattande energibesparingskampanjer för att nå detta.

Edit Herczog (S&D), skriftlig. – (HU) Det är redan tydligt för oss nuförtiden att bland de faror som hotar jorden är det klart största problemet växthusgaserna, främst utsläppen av koldioxid. Samtidigt som detta för närvarande i dominerande politiska kretsar tycks vara en ideologisk debatt sätter denna fråga gränserna för de ekonomiska möjligheterna och den ekonomiska utvecklingen och avgör de framtida investeringarna på dessa områden. När vi i Europaparlamentet talar om klimatförändringarna och förberedelserna inför Köpenhamnskonferensen får vi inte glömma att vårt godkännande av energi- och klimatpaketet lade grunden för en europeisk energipolitik som inte bara främjar en ökad konkurrenskraft och en förbättrad försörjningstrygghet, utan även energieffektiviteten, en miljövänlig energiproduktion och försvaret av konsumentintressena. Nyare investerare och aktörer fick genom det tredje energipaketet, ur ett marknadsperspektiv, och genom klimatpaketet, ur ett regleringsmässigt perspektiv, möjlighet att ta sig in på den europeiska energimarknaden. Detta är avgörande för EU:s klimatförändringspolitik och dess Köpenhamns mål. Vi behöver nya investeringar i energi, ny innovativ teknik och nya aktörer. Vi kan trots allt endast genomföra en avsevärd minskning av koldioxidutsläppen på såväl europeisk som global nivå om vi utvecklar och tillämpar ny teknik. De beslut som fattats inom EU nyligen underlättar detta. Vi måste göra fler framsteg i denna riktning.

Marian-Jean Marinescu (PPE), skriftlig. – (RO) Att nå en överenskommelse i Köpenhamn kommer att ge den nödvändiga drivkraften för en global samordning av de åtgärder som måste vidtas för att bekämpa klimatförändringarna. Klimatkrisen måste ofrånkomligen kopplas till den ekonomiska krisen. Det gör det möjligt att gå från en ohållbar ekonomi grundad på begränsade naturresurser till en hållbar ekonomi. Utöver att främja strategin för en trygg energiförsörjning och för energieffektivitet, måste EU utarbeta en plan för investeringar i ny energiteknik. Främjandet av miljövänlig teknik på gemenskapsnivå innebär inte endast att man måste hitta en alternativ lösning på energikrisen, utan också att man måste främja ekonomisk tillväxt och skapa nya arbetstillfällen. Om en överenskommelse nås i Köpenhamn innebär det å andra sidan en möjlighet att främja ett framtida samband mellan EU:s system för handel med utsläppsrätter och de regionala eller federala handelssystemen i Förenta staterna och andra länder som har ett system av denna typ eller liknande system. Sist men inte minst måste EU anta en enhetlig ståndpunkt för att fortsätta att spela en ledande roll i förhandlingarna. EU måste också delta aktivt när det gäller att stärka de befintliga partnerskapen med utvecklingsländerna inom klimatsektorn samt inrätta nya partnerskap som saknas i dag.

Wojciech Michał Olejniczak (S&D), skriftlig. – (PL) En och en halv månad före toppmötet i Köpenhamn, och med tanke på de oundvikliga klimatförändringarna, förväntar sig världen att vi ska vidta specifika åtgärder som visar att vi är ansvarstagande och eftertänksamma när det gäller att samarbeta till förmån för människor

och deras säkerhet. Vi känner alla till rapporterna från FN:s klimatpanel, där det tydligt anges att merparten av den uppvärmning som konstaterats under de senaste 50 åren beror på mänsklig aktivitet. Klimatfrågor har blivit 2000-talets geopolitiska och ekonomiska prioritet, och kräver beslut som är såväl djärva som grundade på långsiktiga åtgärder.

För att nå en global enighet måste vi utarbeta klimatfördrag som kommer att skapa nya modeller för att minska växthusgaserna efter 2012. Kyotoprotokollet var första steget mot att ändra mentaliteten hos världens regeringar i fråga om miljöskydd. Vi måste fortsätta med detta tankesätt. Poängen är dock att vi inte kan begränsa oss till att minska växthusgasutsläppen i utvecklade länder som Förenta staterna och Kina.

Det är grundläggande att stödja mindre och fattigare länder som har problem med införandet av alternativa miljövänliga energikällor. Detta är inte bara en fråga om finansiellt stöd, utan även om utbildning och om att utbyta erfarenheter för att skapa miljövänliga ekonomier. Vi måste också tänka på medborgarna när vi fattar beslut. Vi måste informera och utbilda dem, och övertala dem att investera i skyddet av miljön. Liksom med varje politisk åtgärd inom säkerhetsområdet är medborgarnas stöd och samarbete oumbärligt.

Sirpa Pietikäinen (PPE), skriftlig. – (FI) Fru talman, mina damer och herrar! Nya forskningsresultat i fråga om klimatförändringarnas utveckling läggs fram dagligen, och av resultaten framgår att förändringen utvecklas hela tiden och snabbare än vad som tidigare förutsetts. Om vi ska kunna bevara jorden i det skick som livet här har anpassat sig till måste vi införa en koldioxidneutral ekonomi senast 2050. Mot bakgrund av dessa studier kan EU:s klimatomål inte kallas alltför ambitiösa. Alla vet hur allvarligt problemet är. Vi ägnar dock fortfarande tid åt att diskutera om vi är till hundra procent säkra på att klimatförändringarna orsakas av människan eller inte. Denna ovilja att vidta rätt åtgärder är oförståelig, särskilt eftersom vi nu sedan länge har känt till hur vi kan genomföra en förändring och vilken teknik som krävs i det syftet, vilket samtidigt skulle förbättra levnadskvaliteten genom användningen av ny teknik. Det finns en psykologisk förklaring till denna inaktivitet. Vissa av våra beteendemodeller motsätter sig envist förändringar, medan resten endast förändras långsamt. Det enda problemet är att vi inte har någon tid kvar. En av de största frågorna i slutet av det här året är EU:s vilja att beslutsamt arbeta för att se till att den överenskommelse som nås i Köpenhamn kan mätas sig med klimatförändringarna. Unionen måste göra ett tydligt åtagande om att minska utsläppen med 30 procent senast 2020 och med 80 procent senast 2050. En del av överenskommelsen kommer att bestå av ett trovärdigt löfte från EU att hjälpa utvecklingsländerna med informations- och tekniköverföring och med lämpliga stödbelopp.

Rovana Plumb (S&D), skriftlig. – (RO) Under de kommande 50 åren kommer klimatförändringarna att ha en avsevärd inverkan på viktiga ekonomiska sektorer som t.ex. jordbruk, energi, transporter, ekosystem, turism och hälsa.

Klimatförändringarna kommer också att påverka hushållen, företagen och vissa delar av samhället, särskilt äldre människor, människor med funktionshinder och låginkomstfamiljer. EU har beslutat sig för att vidta snabba åtgärder för att minska växthusgasutsläppen. Det är dock inte tillräckligt att minska växthusgasutsläppen för att minska klimatförändringarnas inverkan. Ytterligare åtgärder krävs för att minska detta problem på kort sikt.

Klimatförändringarnas effekter förväntas bli mer betydande än vad som förutsetts och de kommer att uppkomma, oavsett vilka åtgärder som vidtas för att lindra dem. Följaktligen krävs åtgärder för att stärka natursystemet och det mänskliga systemet när det gäller att motverka inverkan av klimatförändringarna, med andra ord anpassningspolitiska åtgärder.

Sådana åtgärder tillämpas inom EU, men åtgärder krävs även på global nivå. Därför måste Köpenhamnskonferensen bli en internationell framgång. Vi måste ingå en global solidaritetspakt för att utveckla miljövänliga ekonomier genom att främja viss ren teknik som kommer att skapa arbetstillfällen, samt skydda miljön och folkhälsan.

Pavel Poc (S&D), skriftlig. – (CS) EU är världsledande i kampen mot klimatförändringarna. Denna position medför naturligtvis ett ansvar att hjälpa utvecklingsländerna. När vi ger stöd måste vi i hög grad ta ansvar för dess konsekvenser. Om utvecklingsländerna ska få 30 miljarder euro per år för sina ansträngningar att mildra effekterna av klimatförändringarna måste syftet med denna åtgärd vara klimaträttvisa och solidaritet. Vi kan inte tillåta ett syfte eller ett resultat som skulle skapa nya spänningar genom nya snedvridningar i den sociala och politiska utvecklingen. Banden mellan utvecklingsländerna och den utvecklade världen är komplexa. När vi lämnar över resurser måste vi överväga alla potentiella konsekvenser av utvecklingsstödet, däribland de politiska och befolkningsrelaterade konsekvenserna. Den största andelen resurser borde riktas in på stöd till utbildning och informationssamhället. Inte ens i Europaparlamentet är alla övertygade om att

klimatförändringarna är ett verkligt hot. Om vi saknar en förståelse för att klimatförändringar verkligen sker och för deras konsekvenser i målländerna kommer vårt stöd inte att bli mer än en muta som betalas ut för vårt välbefinnande till regeringarna i de länder vars invånare saknar ett sådant välbefinnande. Om EU:s ambitiösa mål inte backas upp ordentligt av de andra stora parterna – Förenta staterna, Kina, Indien och länderna i Syd- och Centralamerika – kommer EU att tvingas inrikta sig på att stärka sina interna anpassningsåtgärder och anpassningsmekanismer, särskilt i relation till EU-invånarnas hälsa och säkerhet.

Daciana Octavia Sârbu (S&D), skriftlig. – (EN) Förhandlingarna i Köpenhamn om finansiering av utvecklingsländerna kommer att vara avgörande om detta toppmöte ska bli en framgång. Vissa afrikanska länder har redan sagt att de inte kommer att kunna binda sig för den typ av överenskommelse som vi behöver i Köpenhamn, om den inte innehåller lämpliga åtgärder för att finansiera mildrande åtgärder och en anpassning i utvecklingsländerna. Det finns två centrala frågor här – den första är att de offentliga medel som tilldelas dessa utvecklingsländer måste vara nya, kompletterande medel som inte kommer från de befintliga stödbudgetarna. Den andra frågan handlar om att det inte bara är offentliga medel som kan användas i detta sammanhang. Utöver att ge stöd direkt kan åtgärder vidtas för att uppmuntra den privata sektorn att göra investeringar i koldioxidsnåla ekonomier. Den omfattning i vilken den privata sektorn är beredd att investera i utvecklingsländerna kommer att bero på de internationella avtalen om system för handel med utsläppsrätter. Avtal om denna fråga kommer att skapa den politiska konsekvens och stabilitet som ger den privata sektorn förtroendet att göra stora investeringar i utvecklingsländerna. Förhandlingarna måste därför syfta till såväl omfattande åtaganden om offentlig finansiering som konkreta åtgärder för att garantera investeringar av den privata sektorn.

(Sammanträdet avbröts kl. 11.55 och återupptogs kl. 12.00.)

ORDFÖRANDESKAP: PITTELLA

Vice talman

6. Rättelse (artikel 216 i arbetsordningen): se protokollet

7. Omröstning

Talmannen. – Nästa punkt är omröstningen.

(För omröstningsresultat och andra uppgifter som rör omröstningen: se protokollet.)

7.1. Ingående av stadgan för den internationella byrån för förnybar energi (Irena) (A7-0026/2009, Herbert Reul) (omröstning)

7.2. Obsoleta rådsrättsakter inom området för den gemensamma jordbrukspolitiken (A7-0018/2009, Paolo De Castro) (omröstning)

7.3. Delegering av laboratorietestning (A7-0017/2009, Paolo De Castro) (omröstning)

7.4. Nedsatta punktskattesatser för Madeira och Azorerna (A7-0039/2009, Danuta Maria Hübner) (omröstning)

7.5. Bevarande av vilda fåglar (kodifierad version) (A7-0024/2009, Lidia Joanna Geringer de Oedenberg) (omröstning)

7.6. Gasanläggningar (kodifierad version) (A7-0025/2009, Lidia Joanna Geringer de Oedenberg) (omröstning)

7.7. Tillhandahållande av audiovisuella medietjänster (kodifierad version) (A7-0029/2009, Lidia Joanna Geringer de Oedenberg) (omröstning)

- 7.8. Skydd av arbetstagare mot asbest (kodifierad version) (A7-0033/2009, Lidia Joanna Geringer de Oedenberg) (omröstning)**
- 7.9. Veterinärkontroller för djur som importeras från tredjeland (kodifierad version) (A7-0028/2009, Lidia Joanna Geringer de Oedenberg) (omröstning)**
- 7.10. Informationssystem för jordbruksföretagens redovisningsuppgifter för att belysa inkomstförhållanden och andra ekonomiska förhållanden i jordbruksföretag (kodifierad version) (A7-0031/2009, Lidia Joanna Geringer de Oedenberg) (omröstning)**
- 7.11. Djurhälsovillkor för handel inom gemenskapen med och för import från tredjeland av fjäderfä och kläckägg (kodifierad version) (A7-0027/2009, Lidia Joanna Geringer de Oedenberg) (omröstning)**
- 7.12. Renrasiga avelsdjur av nötkreatur (kodifierad version) (A7-0032/2009, Lidia Joanna Geringer de Oedenberg) (omröstning)**
- 7.13. Avtal EG/Mauritius om undantag från viseringskravet för kortare vistelser (A7-0019/2009, Simon Busuttil) (omröstning)**
- 7.14. Avtal EG/Seychellerna om undantag från viseringskravet för kortare vistelser (A7-0012/2009, Simon Busuttil) (omröstning)**
- 7.15. Avtal EG/Barbados om undantag från viseringskravet för kortare vistelser (A7-0013/2009, Simon Busuttil) (omröstning)**
- 7.16. Avtal EG/Saint Kitts och Nevis om undantag från viseringskravet för kortare vistelser (A7-0014/2009, Simon Busuttil) (omröstning)**
- 7.17. Avtal EG/Antigua och Barbuda om undantag från viseringskravet för kortare vistelser (A7-0015/2009, Simon Busuttil) (omröstning)**
- 7.18. Avtal EG/Bahamas om undantag från viseringskravet för kortare vistelse (A7-0016/2009, Simon Busuttil) (omröstning)**
- 7.19. Ändringsbudget nr 9/2009: jordbävningen i Italien, avsnitt III - kommissionen (A7-0023/2009, Jutta Haug) (omröstning)**
- 7.20. Utnyttjande av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter (Tyskland) (A7-0022/2009, Reimer Böge) (omröstning)**
- 7.21. Begäran om hävande av Marek Siwiecs immunitet (A7-0030/2009, Diana Wallis) (omröstning)**
- 7.22. Utvärderingsmekanism avsedd att övervaka tillämpningen av Schengenregelverket (A7-0035/2009, Carlos Coelho) (omröstning)**

- Efter omröstningen om kommissionens förslag:

Karel De Gucht, *ledamot av kommissionen*. – (FR) Herr talman! I går betonade min kollega, kommissionens vice ordförande Jacques Barrot, att syftet med förslagen är att föra in utvärderingsmekanismen inom ramen för gemenskapens befogenheter och göra den mer effektiv, samtidigt som det ömsesidiga förtroendet mellan medlemsstaterna bevaras.

Kommissionen är övertygad om att parlamentet borde vara delaktigt i Schengenutvärderingen, vilket inte är fallet för närvarande. Medborgarna måste ha tillgång till resultatet av dessa utvärderingar.

Men i enlighet med de gällande fördragen kan parlamentet inte göras delaktigt genom medbeslutande. Kommissionen står därför fast vid sina förslag utifrån de gällande fördragen.

När väl Lissabonfördraget träder i kraft kommer frågan dock åter att tas upp till diskussion och när tiden är inne kommer kommissionen att besluta vad den anser är den lämpligaste rättsliga grunden för den föreslagna mekanismen och göra Europaparlamentet så delaktigt som möjligt.

Kommissionen kan därför komma att lägga fram ändrade eller nya förslag beroende på situationen.

Carlos Coelho, *föredragande*. – (PT) Jag uppskattar klargörandena från Europeiska kommissionen, men jag vill påminna parlamentet om att även om Europaparlamentets rättstjänst erkänt legitimiteten hos den rättsliga grunden för kommissionens initiativ, liksom klargjordes under debatten, sade den också mot bakgrund av det gällande fördraget att Europeiska kommissionen kunde ha tagit samma initiativ med utgångspunkt i en rättslig modell som skulle ge Europaparlamentet rätt till medbeslutande.

Eftersom detta inte skedde föreslår jag att initiativet ska återförvisas till utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor så att kommissionen får ompröva sitt initiativ. Inom den tidsfrist som fastställs i artikel 56 i arbetsordningen kan vi i parlamentet sedan förvänta oss ett initiativ från kommissionen som respekterar medbeslutandet och ger Europaparlamentet de befogenheter som det förtjänar när det gäller att ingripa för att upprätthålla en större säkerhet inom Schengenområdet.

Talmannen. – Tack, herr Coelho! Det finns ingen anledning att rösta om denna begäran, för när kommissionen väl har beslutat att behålla sitt förslag återförvisas det automatiskt tillbaka till utskottet, som ni begärde.

7.23. Utvärderingsmekanism avsedd att kontrollera tillämpningen av Schengenregelverket (A7-0034/2009, Carlos Coelho) (omröstning)

- Efter omröstningen om kommissionens förslag:

Karel De Gucht, *ledamot av kommissionen*. – (FR) Herr talman! Scenariot är detsamma. Kommissionens ståndpunkt är därför identisk.

Talmannen. – I så fall kommer naturligtvis även detta andra betänkande att återförvisas till utskottet, eftersom Europeiska kommissionen har beslutat att behålla sitt förslag.

8. Röstförklaringar

Muntliga röstförklaringar

- **Betänkande: Busuttil (A7-0013/2009)**

Antonio Masip Hidalgo (S&D). – (ES) Herr talman! Jag röstade för betänkandena om Bahamas, Barbados, Saint Kitts och Nevis och Seychellerna. I dessa betänkanden tycker jag om de inslag som handlar om att få bukt med de byråkratiska avtalsprocesserna och om fri rörlighet för medborgarna och den ömsesidiga karaktär som alla dessa åtgärder måste ha.

Med största respekt för samtliga dessa suveräna länder som är våra vänner vill jag dock utnyttja de goda förbindelser som dessa avtal är ett tecken på för att hjälpa alla dessa länder, vilka, jag upprepar det, är suveräna stater och våra vänner, att immunisera sig själva mot en pandemi som är ännu dödligare än influensan: skatteparadis. Denna fråga har redan diskuterats vid G20-mötet och i många andra forum.

Skatteparadis har i mycket hög grad tyvärr bidragit till den ekonomiska kris som vi nu upplever. Något görs, kanske inte så mycket ännu, för att avskaffa de mest aktiva skatteparadisen, men låt oss inte vara naiva. Andra skatteparadis kan inrättas.

I Spanien talas det i nyheterna om Gürtel, som inte bara är ett stort korruptionsnätverk, utan också ett stort nätverk för kapitalflykt. Företrädare för kommissionen och rådet, låt oss därför dra nytta av dessa avtal för att betona denna immunisering som vi förr eller senare måste begära för att få en bredare och mer genomgripande politik mot skatteparadis.

- Betänkande: Coelho (A7-0034/2009)

Czesław Adam Siekierski (PPE). – (PL) Herr talman! Schengenfördraget ledde till en kvalitativ förändring av merparten av EU-ländernas territorium. Även om så kort tid har gått sedan fördraget trädde i kraft glömmar vi ofta hur Europa såg ut när det hade gränser och tampades med de svårigheter som är förknippade med att förflytta sig mellan två medlemsstater. Schengenavtalet är ytterligare en framgång för vår integration, men det medför också ett stort ansvar. De nya medlemsstaterna har axlat ett ansvar för en betydande del av våra landsgränser.

Men förutom de positiva aspekterna finns det också negativa aspekter, eftersom orimliga restriktioner har införts i fråga om gränspassage för personer som är bosatta i länder som delar en gräns med EU, och med det menas huvudsakligen de nya länderna, t.ex. Polen och Lettland. Till följd av dessa svårigheter har bland annat allvarliga restriktioner införts för passage över våra östliga gränser. En ny uppdelning har uppstått, ett nytt slags gräns mellan länder som hade och har nära förbindelser på grund av att de har en gemensam bakgrund, gemensamma familjerelationer och framför allt för att de är grannländer.

I enlighet med bestämmelserna i Schengenavtalet har ett gemensamt internt kontrollsystem införts som tillämpas av de behöriga tjänsterna i de EU-länder som undertecknat avtalet. Detta kontrollsystem tycks dock tillämpas onödigt strängt, vilket inte bidrar till att skapa en positiv bild av enigheten inom EU.

Skriftliga röstförklaringar

- Betänkande: Reul (A7-0026/2009)

Elena Oana Antonescu (PPE), skriftlig. – (RO) Jag röstade för detta betänkande. Jag stöder fullt ut Europeiska gemenskapens ingående av stadgan för den internationella byrån för förnybar energi (Irena). Detta organs huvudsyfte är att främja god praxis inom sektorn för förnybar energi, såväl inom EU som globalt. I byråns stadga föreskrivs att den ska främja och stödja användningen av förnybara resurser runt om i världen.

Gemenskapens ingående av stadgan för denna byrå kommer att göra det möjligt att få bättre och direkt tillgång till information om verksamheten inom sektorn för förnybar energi, såväl på EU-nivå som globalt. Samtidigt kommer gemenskapens status som medlem av byrån att göra att den kan skärpa övervakningen av medlemsstaternas framsteg när det gäller att uppfylla det obligatoriska målet för förnybar energi senast 2020.

Zigmantas Balčytis (S&D), skriftlig. – (EN) Jag röstade för detta betänkande. Det finns för närvarande ingen samordnad strategi för förnybar energi på EU- eller världsnivå. Därför finns det en stor klyfta mellan de länder som har gjort stora framsteg och haft framgång i fråga om förnybar energi och de länder som fortfarande släpar efter på detta område.

Om vi vill påskynda processen med att öka andelen förnybara energikällor borde de olika länderna agera samordnat och de ledande länderna borde dela med sig av sin bästa praxis. Jag tror att denna byrå kommer att inleda arbetet med dessa mål och ge förnybar energi i allmänhet ny drivkraft och en ny inriktning.

Maria da Graça Carvalho (PPE), skriftlig. – (PT) Jag välkomnar att Europeiska gemenskapen nu är företräd i den internationella byrån för förnybar energi (Irena). Denna byrå syftar till att främja antagandet och den hållbara användningen av alla former av förnybar energi, med beaktande av deras bidrag till bevarandet av miljön, klimatskyddet, den ekonomiska tillväxten och den sociala sammanhållningen (i synnerhet fattigdomsminskning och hållbar utveckling), tillgången till en trygg energiförsörjning, en regional utveckling och ansvar mellan generationerna.

Byrån ska också ge teknisk, finansiell och politisk rådgivning till regeringarna i utvecklingsländerna, och därigenom bidra till dessa länders övergång till ett koldioxidsnålt samhälle.

Användningen av förnybar energi är ett av nyckelmålen för EU:s klimat- och energipaket. Denna byrå kommer att bidra till genomförandet av paketets syften, särskilt målet att öka den använda andelen förnybar energi till 20 procent av den totala energikonsumtionen senast 2020.

David Casa (PPE), skriftlig. – (EN) Irena inrättades officiellt den 26 januari 2009. Syftet med denna organisation är att bli ett högkvarter för främjande av en snabb övergång till användning av hållbar energi. Stadgan för denna organisation har fastställts. Det är mycket viktigt att denna organisation påbörjar sitt arbete snarast möjligt. Jag stöder antagandet av den stadga som har lagts fram och har därmed röstat för betänkandet.

Proinsias De Rossa (S&D), skriftlig. – (EN) Jag stöder fullt ut Europeiska gemenskapens ingående av stadgan för den internationella byrån för förnybar energi (Irena). Den internationella byrån för förnybar energi syftar till att bli ett kompetenscentrum för förnybar energi, vilket ska göra det möjligt för byrån att hjälpa regeringar att utnyttja förnybara energikällor, sprida expertkunskap och bästa praxis, och ge utbildning i ämnet. Det är därför önskvärt att gemenskapen företräds i denna institution, vars mål sammanfaller med ett av gemenskapens kompetensområden, och vars stadga redan har undertecknats av 20 medlemsstater.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Portugal är det sjätte mest energiberoende landet inom EU-27, så investeringar i "ren teknik" är av högsta vikt.

Jag förespråkar en nationell plan för förnybar energi, med särskilt fokus på vindkraft, vågenergi (med tanke på de exceptionella förhållandena på den portugisiska kusten), termisk solenergi och solcellsenergi samt småskalig kraftvärme.

Jag förespråkar också forskning om och utveckling av metoder, teknik och strategier för lagring av förnybar överskottsenergi.

Jag förespråkar en energipolitik som beaktar de ekonomiska utmaningarna och de sociala behoven, och som samtidigt främjar hållbar utveckling, utan att skapa en miljömässig kostnad som kommande generationer blir tvungna att bära.

Den viktigaste frågan har för mig alltid varit att begränsa vårt energiberoende och jag är säker på att vi bäst gör det genom att stödja och utveckla förnybar energi, så jag välkomnar att Portugal är en grundande medlem av den internationella byrån för förnybar energi.

Därför är jag också för Europeiska gemenskapens stöd för stadgan för den internationella byrån för förnybar energi (Irena).

Rovana Plumb (S&D), skriftlig. – (RO) Genom att rösta för detta betänkande vill jag betona betydelsen av inrättandet av denna internationella organisation som kommer att främja och stödja användningen av förnybara resurser världen över, med tanke på fördelarna med dessa resursers bidrag till skyddet av miljön och klimatet, den ekonomiska tillväxten och den sociala sammanhållningen, däribland fattigdomsminskningen, samt när det gäller att garantera en trygg energiförsörjning och den regionala utvecklingen.

Vid konferensen i Bonn i januari 2009 utsågs Rumänien, som var det första land som undertecknade inrättandet av organisationen, till vice ordförande för dess första sammanträde. Rumänien inbjöds även att delta i Irenas förvaltningskommitté, vilket är det centrala organ som tillfälligt agerar som byråns sekretariat till dess att dess verksamhet verkligen inleds. För tillfället har 137 stater undertecknat stadgan, däribland 24 EU-medlemsstater.

- Betänkande: De Castro (A7-0018/2009)

Luís Paulo Alves (S&D), skriftlig. – (PT) Jag röstade för betänkandet om förslaget till rådets förordning om upphävande av vissa obsoleta rättsakter inom området för den gemensamma jordbrukspolitiken, eftersom det är nödvändigt att avskaffa rättsakter som inte längre är relevanta för gemenskapens regelverk för att förbättra insynen i och rättssäkerheten hos gemenskapsrätten, med tanke på Europaparlamentets, rådets och kommissionens interinstitutionella avtal om bättre lagstiftning. Detta bekräftades nyligen genom kommissionens meddelande med titeln "En förenklad gemensam jordbrukspolitik i allas intresse". Jag ansvarar för Europaparlamentets betänkande om detta meddelande för gruppen Progressiva förbundet av socialdemokrater och demokrater i Europaparlamentet. Inom ramen för denna strategi bör därför rättsakter som inte längre har någon verklig effekt avlägsnas från den gällande lagstiftningen.

David Casa (PPE), skriftlig. – (EN) På grund av EU-lagstiftningens stora omfattning är det av grundläggande vikt att allt inte längre gällande material på ett effektivt sätt upphävs. Mot den bakgrunden har jag röstat för detta betänkande.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Jag anser att det är grundläggande att alla aktörer inom den gemensamma jordbrukspolitiken är medvetna om det gällande rättsliga regelverket och de regler som gäller vid en särskild tidpunkt.

Jag accepterar att rättssäkerheten kräver att föråldrade rättsakter inte fortsätter att gälla på obestämd tid i gemenskapens rättssystem.

Med tanke på den gemensamma jordbrukspolitiken grundläggande betydelse för unionens regeringar och medborgare hävdar jag att den borde vara så enkel och tydlig som möjligt när det gäller dess tillämpning och de gällande reglerna.

Den gemensamma jordbrukspolitiken är central för unionens existens, den är av enorm praktisk betydelse och kan inte vara en härva av förordningar, rättsakter och beslut som inte längre gäller eller som inte kommer att vara effektiva.

Med tanke på allt detta stöder jag kommissionens förslag om upphävande av vissa obsoleta rättsakter inom området för den gemensamma jordbrukspolitiken.

Alan Kelly (S&D), skriftlig. – (EN) Den fråga som vi röstat om handlar om EU-institutionernas behov att upphäva rättsakter som genom tidens gång och teknikens utveckling har blivit föråldrade och irrelevanta för unionens korrekta funktionssätt. Denna omröstning gäller vissa rättsakter på området för den gemensamma jordbrukspolitiken. Jag tror att vissa aspekter av den gemensamma jordbrukspolitiken länge har behövt ses över. Om politiken ska tillämpas korrekt och användas till förmån för EU-medborgarna måste de rättsakter som skapats vara relevanta för dagens jordbruk. Det är också min beslutsamma åsikt att något måste göras för att avskaffa bilden av unionen som byråkratisk bland EU-medborgarna. Rättsakter som dessa skapar endast förvirring och saknar verkligt syfte. Dessa aspekter av EU-politiken skamfilar medborgarnas bild av EU och avskräcker människor från att interagera med unionen. Jag anser sammanfattningsvis även bestämt att om unionen vill fortsätta att vara relevant måste vi alltid rösta för en modernisering av dess lagar och politik.

Czesław Adam Siekierski (PPE), skriftlig. – (PL) Jag röstade med stor glädje för antagandet av resolutionen om en förordning om upphävande av vissa obsoleta rättsakter inom området för den gemensamma jordbrukspolitiken, eftersom vi ständigt får höra att vi har för mycket regler inom EU vilket inverkar negativt på marknadsekonomins korrekta funktionssätt. Detta stämmer särskilt när det gäller den gemensamma jordbrukspolitiken, inom vilken många onödiga rättsakter fortfarande är i kraft, trots införandet av många förenklingar och avskaffandet av en rad förordningar.

Många av dessa rättsakter har inte längre någon rättslig verkan, samtidigt som innehållet i andra rättsakter har införlivats i efterföljande dokument. Detta skapar en stor tids- och kostnadsbörda för våra jordbrukare och kräver omfattande administration. Därför tror jag att ytterligare modernisering, konsolidering och förenkling av EU-rätten är grundläggande, liksom upphävandet av ett stort antal onödiga rättsakter, så att de gällande bestämmelserna är enkla, tydliga och förståeliga. Detta kommer att föra EU närmare medborgarna.

Oldřich Vlasák (ECR), skriftlig. – (CS) Jag vill göra en röstförklaring om utkastet till rådets förordning om upphävande av ett antal obsoleta rättsakter om den gemensamma jordbrukspolitiken. Under EU:s integrationsprocess antogs många rättsakter i Europaparlamentet och rådet. Vid tidpunkten för vår anslutning till EU omfattade gemenskapens regelverk nästan 80 000 sidor text, varav hälften rörde jordbruket. Det är därför bra att EU-organen på interinstitutionell grund enats om att gemenskapsrätten måste moderniseras och komprimeras.

Lagar som inte har någon bestående betydelse borde avlägsnas från gemenskapens regelverk för att förbättra insynen i och säkerheten hos gemenskapsrätten. Kommissionen förklarade nyligen att 250 jordbrukslagar var obsoleta. Vi talar nu om 28 rättsakter som inte har något praktiskt användningsområde men som fortfarande formellt existerar, och sex rättsakter som är obsoleta. Även om jag gett detta utkast mitt stöd anser jag bestämt att det fortfarande finns fler möjligheter att komprimera EU-lagstiftningen och minska Brysselbyråkratin, och jag ber därför kommissionen att fortsätta sitt arbete med att förenkla EU-lagstiftningen.

- Betänkande: De Castro (A7-0017/2009)

David Casa (PPE), skriftlig. – (EN) Laboratorietester måste utföras för att identifiera skadliga organismer som inte finns inom EU. De nu gällande förordningarna tillåter inte vissa laboratorier till vilka denna uppgift skulle kunna delegeras att utföra detta arbete, eftersom de inte uppfyller kraven i artikel 2.1 g ii) i direktiv

2000/29/EG. Jag förespråkar att sådana laboratorier ska få utföra denna typ av tester så länge vissa villkor uppfylls. Jag har därför röstat för detta betänkande.

- Betänkande: Hübner (A7-0039/2009)

Luís Paulo Alves (S&D), skriftlig. – (PT) Jag röstade för betänkandet om tillstånd för Portugal att tillämpa nedsatta punktskattesatser på Azorerna och Madeira för lokalt producerad och konsumerad likör, eau-de-vie och rom, eftersom jag anser att detta är ett viktigt sätt att stödja fortlevnaden av de små industrierna inom den sektor som producerar dessa varor, vilka befinner sig i en mycket ogynnsam konkurrensposition med tanke på avregleringen av marknaderna och den ökande försäljningen av spritdrycker i dessa regioner.

Nedsättningen av denna skatt kommer även att bidra till en bättre ekonomisk och social balans i dessa regioner, vilket kommer att garantera varaktigheten för men också skapandet av arbetstillfällen, vilket är av avgörande vikt för att skydda de lokala ekonomierna.

John Attard-Montalto (S&D), skriftlig. – (EN) Maltas regering borde anta liknande initiativ för ön Gozo. Alla EU-medlemsstater med öregioner har ansökt om liknande åtgärder och har genom EU fått möjlighet att vidta sådana särskilda åtgärder. Åtgärderna i sig skiljer sig åt från öregion till öregion. De har dock en sak gemensamt: de ska nämligen alla skapa ekonomiskt välstånd för att uppväga öregionernas negativa aspekter. Ön Gozo upplever flera svårigheter, däribland dess dubbla övärldskaraktär, dess avlägsenhet, dess begränsade storlek och dess komplexa topografi. Länder som är mycket större än Malta, som till exempel Polen, Italien och Grekland, har kunnat få särskilda åtgärder för att locka attraktiva stimulansåtgärder till öregioner. De mindre öarna i den maltesiska övärlden är särskilt sårbara.

Ön Gozo behöver stöd genom införandet av liknande särskilda åtgärder. Det är den maltesiska regeringens plikt att fastställa vilka åtgärder som vore lämpligast och därefter be EU att anta sådana åtgärder. Det är upp till Maltas regering att minska de särskilda svårigheterna på ön Gozo.

David Casa (PPE), skriftlig. – (EN) Detta är en utökning av det skatteundantag som 2002 beviljades Portugal i fråga om vissa autonoma regioner. Jag förespråkar en sådan utvidgning och har därför röstat för detta betänkande.

Edite Estrela (S&D), skriftlig. – (PT) Jag röstade för Hübnerbetänkandet om förslaget till rådets beslut om tillstånd för Portugal att tillämpa nedsatta punktskattesatser i den autonoma regionen Madeira för rom och likör som framställs och konsumeras där och i den autonoma regionen Azorerna för likör och eau-de-vie som framställs och konsumeras där. Med tanke på de specifika särdragen hos dessa yttersta randområden tror jag att denna utökning är av avgörande vikt för överlevanden för den lokala industri som tillverkar dessa produkter och för att skydda sysselsättningen inom denna sektor.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Mot bakgrund av betydelsen för jordbruket och följaktligen för ekonomin och sysselsättningen i de portugisiska autonoma regionerna Madeira och Azorerna av produktionen av rom och eau-de-vie, samt likör för båda regionerna, är det väsentligt att de nedsatta punktskattesatserna för dessa varor fortsätter att tillämpas, eftersom detta inte kommer att leda till en situation med illojal konkurrens på den inre marknaden.

De ökade detaljhandelspriserna på grund av avskaffandet av dessa punktskattesatser skulle göra dessa produkter ännu mindre konkurrenskraftiga jämfört med liknande produkter som importeras från övriga EU och skulle därför hota fortlevnaden av traditionella produkter. Det skulle få en katastrofal effekt på den lokala industrin och på den regionala ekonomin på socio-ekonomisk nivå, på grund av den inverkan detta skulle få på de familjedrivna jordbruken i dessa regioner.

Nuno Teixeira (PPE), skriftlig. – (PT) Det förslag som godkändes vid dagens plenarsammanträde av en överväldigande majoritet tillåter en utökning av den förmån som beviljades 2002 som gav Portugal tillstånd att tillämpa nedsatta punktskattesatser på Madeira för rom och likör som framställs och konsumeras där och i den autonoma regionen Azorerna för likör och eau-de-vie som framställs och konsumeras där. Sedan början av denna process har jag gjort allt i min makt för att se till att denna åtgärd, som löpte ut i slutet av 2008, skulle förnyas omgående. Efter att ha fått ett enhetligt stöd i utskottet för regional utveckling, bekräftades detta resultat genom dagens omröstning, genom vilken skattenedsättningen bevaras från och med januari 2009 till och med 2013.

Madieras rom- och likörproducenter möter ständigt hinder på grund av öns geografiska läge i utkanten av unionen, dess svåra terräng och komplexa klimat och dess små jordbruk. Om de inte längre skulle omfattas

av denna förmån skulle de tvingas höja sina priser, vilket skulle inverka på deras verksamhet och på den sysselsättning som skapas, vilket skulle få allvarliga konsekvenser för regionen.

- Betänkande: Geringer de Oedenberg (A7-0024/2009)

David Casa (PPE), *skriftlig*. – (EN) Det rör sig om en enkel kodifiering av texterna utan någon ändring av innehållet. Jag stöder en sådan kodifiering och har därför röstat för detta betänkande.

- Betänkande: Geringer de Oedenberg (A7-0025/2009)

David Casa (PPE), *skriftlig*. – (EN) Detta rör sig återigen om en kodifiering utan någon ändring av innehållet, vilket jag förespråkar, och jag har därför röstat för detta betänkande.

- Betänkande: Geringer de Oedenberg (A7-0029/2009)

David Casa (PPE), *skriftlig*. – (EN) Det rör sig om en enkel kodifiering av redan befintliga texter och jag har därför röstat för betänkandet.

Cătălin Sorin Ivan (S&D), *skriftlig*. – (RO) Det krävs samordning av vissa bestämmelser som fastställs i medlemsstaternas lagar och andra författningar om sändning av televisionsprogram för att skapa ett medieutrymme där det viktigaste temat är enighet i mångfald. Lika viktigt som detta är att EU-lagstiftningen görs så tillgänglig som möjligt för alla medborgare. Betänkandet om förslaget till direktiv om audiovisuella medietjänster är i dess kodifierade version, som lagts fram inför plenarsessionen, en helt och hållet teknisk och rättslig åtgärd vars fördelar emellertid är obestridliga. Kodifiering av lagstiftning som ständigt förändras är en åtgärd som gör gemenskapslagstiftningen tydligare och mer öppen, vilket innebär att det blir lättare för EU-medborgare att förstå den. I detta fall innebär förslaget till kodifiering att det gamla direktivet från 1989 ersätts med ett nytt direktiv (utan att innehållet ändras) och att detta direktiv även omfattar de rättsakter som det kompletterats av under åren. Jag stöder detta initiativ eftersom vi, bortsett från initiativets tekniska karaktär, inte kan förbise dess värde när det gäller att stödja lämplig verksamhet för audiovisuella medietjänster, inte minst i fråga om öppenhet.

Petru Constantin Luhan (PPE), *skriftlig*. – (RO) Jag delar den uppfattning som uttrycks i detta betänkande eftersom pluralism i fråga om information bör vara en grundläggande princip för Europeiska unionen. Mångfald inom massmedia leder till spridning av åsikter, vilket är nödvändigt i ett demokratiskt samhälle.

Detta argument har även en ekonomisk aspekt. Såväl traditionella audiovisuella medietjänster (som t.ex. television) som nyare tjänster (t.ex. video på begäran) erbjuder stora sysselsättningsmöjligheter i Europa, framför allt på små och medelstora företag. Detta stimulerar i sin tur ekonomisk tillväxt och investeringar.

- Betänkande: Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (A7-0033/2009)

David Casa (PPE), *skriftlig*. – (EN) Detta handlar om kodifiering av lagstiftning i fråga om skydd för arbetstagare mot risker vid exponering för asbest i arbetet. Jag är positiv till denna typ av kodifiering och har därför röstat för betänkandet.

Elisabeth Morin-Chartier (PPE), *skriftlig*. – (FR) I likhet med de flesta av mina parlamentskolleger röstade jag för att göra gemenskapslagstiftningen tydligare och mer öppen. Genom att anta denna resolution har Europaparlamentet visat att man stöder Europeiska kommissionens önskan om att "rensa" texterna genom att kodifiera lagstiftning om skydd för arbetstagare mot asbest. Resolutionen innebär att dessa bestämmelser, som är nödvändiga för arbetstagare, kan tillämpas på ett bättre sätt.

- Betänkande: Geringer de Oedenberg (A7-0028/2009)

David Casa (PPE), *skriftlig*. – (EN) Detta handlar om kodifiering av lagstiftning i fråga om veterinärkontroller för djur som importerats till EU, och jag har därför röstat för betänkandet.

Miroslav Mikolášik (PPE), *skriftlig*. – (SK) Mina damer och herrar! Jag välkomnar godkännandet av Lidia Joanna Geringer de Oedenbergs betänkande om förslaget till rådets direktiv om fastställande av regler för hur veterinärkontroller ska organiseras för djur som importerats till EU från tredjeland. Det nya direktivet kommer på ett tydligt sätt att bidra till tydliggörande av och bättre förståelse för de omfattande rättsliga arrangemang som för närvarande gäller på detta område. Direktivet är inriktat på att kodifiera lagar utan att ändra deras faktiska innehåll.

Ur EU-medborgares perspektiv bidrar en förenkling och ett förtydligande av gemenskapslagstiftningen till ökad rättssäkerhet, och enligt min mening är kodifieringen i direktivet därför ett steg i rätt riktning och något som leder till en effektiv tillämpning av positiv lagstiftning. Samtidigt instämmer jag i att en harmonisering av reglerna på gemenskapsnivå inte endast bidrar till att garantera säkra leveranser utan även till att den inre marknad där de inre gränskontrollerna har avlägsnats stabiliseras och till att de djur som importeras till gemenskapen skyddas.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Om myndigheterna upptäcker att djurskyddslagarna har överträtts under en transport måste de, enligt de nuvarande bestämmelserna, efter att av djurskyddsskäl beslagtagit djurungar som alldeles för tidigt skiljts från sina mödrar lämna tillbaka dessa när problemet har åtgärdats. I praktiken utnyttjas denna situation naturligtvis skamlöst.

Denna kodifiering utgör en bra möjlighet att ändra EU:s transportlagstiftning så att djurungar kan beslagtas på permanent basis om transporterna inte sker i enlighet med bestämmelserna och så att detta kryphål inte kan utnyttjas. Dessvärre har vi låtit denna möjlighet gå förlorad. På det stora hela förefaller kodifieringen emellertid leda till en förbättring av bestämmelserna om djurskydd och av detta skäl har jag röstat för betänkandet.

Franz Obermayr (NI), skriftlig. – (DE) Med tanke på att näringstillförsel är avgörande för befolkningens hälsa och med tanke på att djur är en av de viktigaste livsmedelsprodukterna är det mycket viktigt att ett omfattande skydd, bland annat i form av veterinärkontroller, tillhandahålls när det gäller detta. Veterinärkontrollerna är särskilt viktiga vid gemenskapens yttre gränser, framför allt med tanke på att normerna på detta område ofta inte är lika höga i tredjeland som de är på EU-nivå.

Detta innebär att det krävs mer målinriktade, enhetliga och tydliga bestämmelser för att garantera att jämförbara importkontroller sker vid alla yttre gränser. Det nuvarande kommissionsförslaget till en kodifierad version av rådets direktiv om fastställande av regler för hur veterinärkontroller ska organiseras för djur som importeras till gemenskapen från tredjeland är ett steg i denna riktning och därför stöder jag det.

- Betänkande: Geringer de Oedenberg (A7-0031/2009)

David Casa (PPE), skriftlig. – (EN) Detta är en kodifiering utan några betydande ändringar och jag har därför röstat för betänkandet.

Elisabeth Morin-Chartier (PPE), skriftlig. – (FR) I likhet med de flesta av mina parlamentskolleger röstade jag för att göra lagstiftningen om upprättandet av ett informationssystem för jordbruksföretagens redovisningsuppgifter tydligare och mer öppen för att förbättra lagstiftningen och framför allt göra texten mer läsbar.

- Betänkande: Geringer de Oedenberg (A7-0027/2009)

David Casa (PPE), skriftlig. – (EN) Detta betänkande består av en enkel kodifiering av lagstiftningen om djurhälsovillkor för handel inom gemenskapen. Jag stöder denna typ av kodifiering och har röstat för betänkandet.

Franz Obermayr (NI), skriftlig. – (DE) Uppfödning av fjäderfä är en viktig del av den ekonomiska verksamheten inom jordbrukssektorn där den utgör en inkomstkälla för delar av arbetskraften. Dessutom är ägg och fjäderfä några av de vanligaste livsmedlen. Av dessa skäl och för att skydda medborgarnas hälsa bör handeln med dessa varor vara tydligt och enhetligt reglerad.

Kommissionens aktuella förslag till en kodifierad version av rådets direktiv om djurhälsovillkor för handel inom gemenskapen med och för import från tredjeland av fjäderfä och kläckägg är av intresse för dem som arbetar inom jordbruket eller bedriver handel på detta område och för EU-medborgarna i egenskap av konsumenter. Därför stöder jag förslaget.

- Betänkande: Geringer de Oedenberg (A7-0032/2009)

David Casa (PPE), skriftlig. – (EN) Detta är en kodifiering utan några betydande ändringar och jag har därför röstat för betänkandet.

- Betänkande: Busuttil (A7-0019/2009)

David Casa (PPE), *skriftlig*. – (EN) I detta betänkande föreskrivs viseringsfrihet för medborgare i Mauritius och för medborgare i Europeiska unionen. Jag är positiv till ett sådant avtal och har därför röstat för betänkandet.

Carlos Coelho (PPE), *skriftlig*. – (PT) Jag stöder detta avtal om undantag från viseringskravet för inresa och kortare vistelser som förhandlats fram mellan Europeiska gemenskapen och Republiken Mauritius för att underlätta rörligheten för deras medborgare. EU-medborgare och medborgare i Mauritius som reser till den andra avtalspartens territorium i högst tre månader under en sexmånadersperiod kommer att undantas från viseringskraven. Undantagen är Förenade kungariket och Irland, som inte är bundna av detta avtal, och när det gäller Frankrike och Nederländerna tillämpas en territoriell begränsning eftersom detta avtal endast gäller dessa länders europeiska territorier.

Jag vill påpeka att de som reser i syfte att utöva avlönad verksamhet under en kortare vistelse inte gynnas av detta avtal utan fortsätter att vara föremål för gemenskapens och varje medlemsstats tillämpliga regler när det gäller viseringskrav eller undantag och tillträde till sysselsättning. Avtalet kan upphävas eller återkallas, men detta kan endast ske om det gäller alla medlemsstater. Jag stöder även det provisoriska genomförandet av avtalet i avvaktan på att det träder i kraft.

Franz Obermayr (NI), *skriftlig*. – (DE) Detta avtal mellan Europeiska gemenskapen och Republiken Mauritius rör viseringsfrihet för medborgare som reser till den andra avtalspartens territorium i högst tre månader under en sexmånadersperiod.

Jag röstar mot ingåendet av detta avtal eftersom ett bibehållande av viseringskravet innebär att en viss kontroll av önskad invandring kan ske medan ett upphävande av viseringskravet för vistelser på upp till tre månader ger dem som i realiteten planerar att stanna en längre period tillräckligt med tid för att bygga upp ett socialt nätverk.

- Betänkande: Busuttil (A7-0012/2009)

David Casa (PPE), *skriftlig*. – (EN) I detta betänkande föreskrivs viseringsfrihet för medborgare i Seychellerna och EU:s medlemsstater. Jag är positiv till ett sådant avtal och har därför röstat för betänkandet.

Carlos Coelho (PPE), *skriftlig*. – (PT) Jag stöder detta avtal om undantag från viseringskravet för inresa och kortare vistelser som förhandlats fram mellan Europeiska gemenskapen och Republiken Seychellerna för att underlätta rörligheten för deras medborgare. EU-medborgare och medborgare i Seychellerna som reser till den andra avtalspartens territorium i högst tre månader under en sexmånadersperiod undantas från viseringskraven. Undantagen är Storbritannien och Irland, som inte är bundna av detta avtal, och när det gäller Frankrike och Nederländerna tillämpas en territoriell begränsning eftersom detta avtal endast gäller dessa länders europeiska territorier.

Jag vill påpeka att de som reser i syfte att utöva avlönad verksamhet under en kortare vistelse inte gynnas av detta avtal utan fortsätter att vara föremål för gemenskapens och varje medlemsstats tillämpliga regler när det gäller viseringskrav eller undantag och tillträde till sysselsättning. Avtalet kan upphävas eller återkallas, men detta kan endast ske om det gäller alla medlemsstater. Jag stöder även det provisoriska genomförandet av avtalet i avvaktan på att det träder i kraft.

- Betänkande: Busuttil (A7-0013/2009)

David Casa (PPE), *skriftlig*. – (EN) I detta betänkande föreskrivs viseringsfrihet för medborgare i Barbados och EU:s medlemsstater. Jag är positiv till ett sådant avtal och har därför röstat för betänkandet.

Carlos Coelho (PPE), *skriftlig*. – (PT) Jag stöder detta avtal om undantag från viseringskravet för inresa och kortare vistelser som förhandlats fram mellan Europeiska gemenskapen och Barbados för att underlätta rörligheten för deras medborgare. EU-medborgare och medborgare i Barbados som reser till den andra avtalspartens territorium i högst tre månader under en sexmånadersperiod undantas från viseringskraven. Undantagen är Storbritannien och Irland, som inte är bundna av detta avtal, och när det gäller Frankrike och Nederländerna tillämpas en territoriell begränsning eftersom detta avtal endast gäller dessa länders europeiska territorier.

Jag vill påpeka att de som reser i syfte att utöva avlönad verksamhet under en kortare vistelse inte gynnas av detta avtal utan fortsätter att vara föremål för gemenskapens och varje medlemsstats tillämpliga regler när

det gäller viseringskrav eller undantag och tillträde till sysselsättning. Avtalet kan upphävas eller återkallas, men detta kan endast ske om det gäller alla medlemsstater. Jag stöder även det provisoriska genomförandet av avtalet i avvaktan på att det träder i kraft.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) I de betänkanden om avtalen mellan Europeiska gemenskapen och flera små önationer som t.ex. Mauritius och Barbados som vi har framför oss föreslås ett undantag från viseringskravet för medborgare som reser till den andra avtalspartens territorium i högst tre månader under en sexmånadersperiod. Jag förkastar uppluckrandet av kraven för inresa och röstade därför mot ingåendet av dessa avtal eftersom bibehållandet av viseringskravet med säkerhet utgör ett hinder mot brottslighet och därmed avsevärt begränsar den oönskade invandringen.

Dessutom kan man anta att de som vistas i EU under tre månader på grund av dessa undantag från viseringskravet kan skapa många kontakter som de därefter kan använda sig av för att inleda olaglig verksamhet. En ökning av olaglig brottslig verksamhet måste förhindras till varje pris.

- Betänkande: Busuttil (A7-0014/2009)

Carlos Coelho (PPE), skriftlig. – (PT) Jag stöder detta avtal om undantag från viseringskravet för inresa och kortare vistelser som förhandlats fram mellan Europeiska gemenskapen och Saint Kitts och Nevis för att underlätta rörligheten för deras medborgare. EU-medborgare och medborgare i Saint Kitts och Nevis som reser till den andra avtalspartens territorium i högst tre månader under en sexmånadersperiod undantas från viseringskraven. Undantagen är Storbritannien och Irland, som inte är bundna av detta avtal, och när det gäller Frankrike och Nederländerna tillämpas en territoriell begränsning eftersom detta avtal endast gäller dessa länders europeiska territorier.

Jag vill påpeka att de som reser i syfte att utöva avlönad verksamhet under en kortare vistelse inte gynnas av detta avtal utan fortsätter att vara föremål för gemenskapens och varje medlemsstats tillämpliga regler när det gäller viseringskrav eller undantag och tillträde till sysselsättning. Avtalet kan upphävas eller återkallas, men detta beslut kan endast ske om det gäller alla medlemsstater. Jag stöder även det provisoriska genomförandet av avtalet i avvaktan på att det träder i kraft.

- Betänkande: Busuttil (A7-0015/2009)

Carlos Coelho (PPE), skriftlig. – (PT) Jag stöder detta avtal om undantag från viseringskravet för inresa och kortare vistelser som förhandlats fram mellan Europeiska gemenskapen och Antigua och Barbuda för att underlätta rörligheten för deras medborgare. EU-medborgare och medborgare i Antigua och Barbuda som reser till den andra avtalspartens territorium i högst tre månader under en sexmånadersperiod undantas från viseringskraven. Undantagen är Storbritannien och Irland, som inte är bundna av detta avtal, och när det gäller Frankrike och Nederländerna tillämpas en territoriell begränsning eftersom detta avtal endast gäller dessa länders europeiska territorier.

Jag vill påpeka att de som reser i syfte att utöva avlönad verksamhet under en kortare vistelse inte gynnas av detta avtal utan fortsätter att vara föremål för gemenskapens och varje medlemsstats tillämpliga regler när det gäller viseringskrav eller undantag och tillträde till sysselsättning. Avtalet kan upphävas eller återkallas, men detta kan endast ske om det gäller alla medlemsstater. Jag stöder även det provisoriska genomförandet av avtalet i avvaktan på att det träder i kraft.

- Betänkande: Busuttil (A7-0016/2009)

David Casa (PPE), skriftlig. – (EN) I detta betänkande föreskrivs viseringsfrihet för medborgare i Bahamas och EU:s medlemsstater. Jag är positiv till ett sådant avtal och har därför röstat för betänkandet.

Carlos Coelho (PPE), skriftlig. – (PT) Jag stöder detta avtal om undantag från viseringskravet för inresa och kortare vistelser som förhandlats fram mellan Europeiska gemenskapen och Samväldet Bahamas för att underlätta rörligheten för deras medborgare. EU-medborgare och medborgare i Bahamas som reser till den andra avtalspartens territorium i högst tre månader under en sexmånadersperiod undantas från viseringskraven. Undantagen är Storbritannien och Irland, som inte är bundna av detta avtal, och när det gäller Frankrike och Nederländerna tillämpas en territoriell begränsning eftersom detta avtal endast gäller dessa länders europeiska territorier.

Jag vill påpeka att de som reser i syfte att utöva avlönad verksamhet under en kortare vistelse inte gynnas av detta avtal utan fortsätter att vara föremål för gemenskapens och varje medlemsstats tillämpliga regler när

det gäller viseringskrav eller undantag och tillträde till sysselsättning. Avtalet kan upphävas eller återkallas, men detta kan endast ske om det gäller alla medlemsstater. Jag stöder även det provisoriska genomförandet av avtalet i avvaktan på att det träder i kraft.

- Betänkande: Haug (A7-0023/2009)

Gerard Batten (EFD), *skriftlig*. – (EN) UKIP:s parlamentsledamöter lade ned sina röster eftersom vi inte anser att det är upp till Europeiska unionen att besluta om skattebetalarnas pengar ska skickas till offren för den italienska jordbävningen. Vi hyser djup medkänsla för offren och anser att denna typ av donationer bör komma från nationella regeringar eller välgörenhetsorganisationer.

Diogo Feio (PPE), *skriftlig*. – (PT) Som jag påpekade tidigare, i samband med Reimer Böges betänkande (A7-0021/2009) om jordbävningen i Abruzzi, anser jag att solidaritet mellan Europeiska unionens medlemsstater och EU-stöd till stater som drabbats av katastrofer sänder en tydlig signal om att Europeiska unionen, genom att anta instrument för särskilt stöd som t.ex. Europeiska unionens solidaritetsfond, står enad i sin mångfald och detta är något som vi verkligen kan vara stolta över.

Med tanke på att kommissionen får lägga fram ändringsbudgetar "under omständigheter som är oundvikliga, exceptionella eller oförutsedda", en beskrivning som stämmer in på jordbävningen i Italien, röstade jag för detta betänkande om Europeiska unionens ändringsbudget. Genom den kan de skador som de boende i regionen drabbats av till följd av jordbävningen åtgärdas snabbare och en snabb återgång till normala levnadsvillkor kan åstadkommas genom utnyttjande av 493,78 miljoner euro från EU:s solidaritetsfond.

João Ferreira (GUE/NGL), *skriftlig*. – (PT) Eftersom utnyttjandet av 493 771 159 miljoner euro från Europeiska unionens solidaritetsfond till Italien har godkänts och eftersom denna fond inte har en egen budget måste gemenskapens budget ändras så att det belopp som överenskommits görs tillgängligt. Även om vi instämmer i att medel måste tillhandahållas så snabbt som möjligt beklagar vi att det i Europeiska kommissionens förslag, när det gäller andra budgetposter, antyds att medlen för viktiga gemenskapsprogram ska minska i jämförelse med den tidigare och nuvarande fleråriga budgetramen.

Exempel på detta är bland annat de planerade minskningarna av Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket, Fonden för fiskets utveckling – gemenskapsprogram från den föregående gemenskapsramen för 2002–2006 – eller LIFE+, det finansiella instrumentet för miljön. Enligt vår uppfattning bör solidaritetsfonden, utöver de nödvändiga justeringarna för att förse den med en budgetpost med egna resurser, inte motta finansiering på bekostnad av ovannämnda gemenskapsprogram samtidigt som utgifterna i militärt syfte och propagandasyfte ökar. De medel som nu anslås till solidaritetsfonden borde i stället ha hämtats från dessa budgetposter.

Barry Madlener (NI), *skriftlig*. – (NL) Det nederländska frihetspartiet (PVV) är positivt till katastrofbistånd, med det är upp till de enskilda medlemsstaterna, inte Europeiska unionen, att tillhandahålla sådant bistånd.

- Betänkande: Böge (A7-0022/2009)

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), *skriftlig*. – (LT) Jag instämmer i att kompletterande stöd bör ges till arbetstagare som blivit arbetslösa till följd av genomgripande strukturförändringar inom världshandeln för att underlätta deras återinträde på arbetsmarknaden. Ekonomiskt stöd till arbetstagare som blivit arbetslösa måste göras tillgängligt så snabbt som möjligt och medel från Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter (EGF), som är nödvändigt för att underlätta arbetslösa arbetstagares återinträde på arbetsmarknaden, måste användas mer effektivt. Jag vill understryka att medlemsstaterna bör tillhandahålla mer detaljerad information om genomförandet av viktiga mål i fråga om jämställdhet mellan kvinnor och män och icke-diskriminering genom EGF-finansierade åtgärder.

David Casa (PPE), *skriftlig*. – (EN) I detta betänkande uttrycks stöd för utnyttjande av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter. Jag instämmer i att det är nödvändigt att denna fond utnyttjas i detta fall och har därför röstat för betänkandet.

Lena Ek, Marit Paulsen, Olle Schmidt och Cecilia Wikström (ALDE), *skriftlig*. – Vi är väl medvetna om den ekonomiska krisens negativa effekter för arbetsmarknaden och samhället i sin helhet. Vi känner starkt med alla som drabbats av krisen och ser gärna överbyggningssåtgärder för enskilda människor, t.ex. utbildning. Vi är dock övertygade om att frihandel i grunden är en positiv kraft som gynnar hela Europas utveckling. Vi vill därför se att den ekonomiska krisen främst bekämpas med marknadsbaserade medel som främjar en fri och rättvis handel.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Arbetslöshet är ett av de största problemen som Europeiska ekonomiska samarbetsområdet drabbats av. Även innan den nuvarande ekonomiska krisen uppstod, en kris som sedan dess vuxit och lett till att vissa av de tidiga symtomen förvärrats, var de allvarliga effekter som globaliseringen och omlokaliseringen av företag hade på många människors liv uppenbara. De särskilda svårigheter som den tid vi nu lever i präglas av är påtagliga. Förutom dessa problem råder det även en brist på förtroende för marknaderna och antalet investeringar minskar. Med tanke på detta anser jag, trots att jag är för en reglering av den inre marknaden, att krisens exceptionella omfattning rättfärdigar exceptionella motåtgärder.

Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter är ett av de verktyg som Europeiska unionen har till sitt förfogande när det gäller att hjälpa arbetslösa arbetstagare under dessa omständigheter. Jag anser att fallet med arbetstagare från Nokia GmbH i den tyska regionen Bochum är berättigat till EU-stöd, på samma sätt som tidigare skett i Portugal. Förutom detta stöd, som utan tvekan är användbart, måste Europeiska unionen även vidta åtgärder för att främja en starkare och mer kreativ europeisk marknad som skapar investeringar och arbetstillfällen. Det är det enda sättet att hantera detta problem på ett effektivt, seriöst och hållbart sätt.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Detta ärende handlar om att besvara Tysklands begäran om stöd till följd av uppsägningar i telekommunikationssektorn, framför allt i fråga om arbetstagare från Nokia GmbH. Begäran uppfyller kriterierna för berättigande till stöd enligt förordningen om upprättande av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter.

I realiteten innebär emellertid utnyttjandet av denna fond endast att vissa allvarliga konsekvenser av den ekonomiska och finansiella krisen mildras. Vi måste upphöra med den nyliberala politik som orsakar ekonomiska och sociala katastrofer i så många av Europeiska unionens länder, i synnerhet Portugal.

Även om vi röstade för detta betänkande kan vi inte undgå att konstatera hur otillräckliga åtgärderna, som endast handlar om att skyla över, i betänkandet är och hur orättvis lagstiftningen på detta område är genom att länder med högre inkomst, framför allt dem med högre löner och arbetslöshetsförmåner, gynnas.

Därför kräver vi en ändring av politiken på detta område och framhåller behovet av en plan för att stödja produktion och skapande av sysselsättning med rättigheter.

Eija-Riitta Korhola (PPE), skriftlig. – (EN) Herr talman! Jag röstade för investeringen om nära 5,6 miljoner från Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter (EGF) i den tyska regionen Nordrhein-Westfalen som har drabbats av massuppsägningar sedan 1990-talet. Som ett resultat av att det finska telekommunikationsföretaget Nokia stängde sin produktionsanläggning i Bochum 2008 och omlokaliserade verksamheten till mer kostnadseffektiva marknader blev ytterligare över 2 300 människor i regionen uppsagda. Som finsk medborgare har jag ett särskilt intresse för de arbetstagare som förlorat sitt arbete på grund av att Nokia upphört med tillverkningen i Bochum. Stängningen av Nokias anläggning i Bochum var den senaste i en rad händelser som förvärrat arbetslösheten i regionen. Av detta skäl välkomnar jag helhjärtat investeringen från EGF i regionen som ett sätt att förbättra sysselsättningsmöjligheterna för människorna i Nordrhein-Westfalen.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), skriftlig. – (FR) Det var med de anställda på Nokia och de orättvisa uppsägningarna av dem i åtanke som vi röstade för denna text. Vi är emellertid angelägna om att framhålla att vi inte är tillfredsställda med att behöva rösta på det bästa av flera dåliga förslag: hjälp med jobbsökningar i samband med absurda massuppsägningar från världens ledande mobiltelefonföretag Nokia. Uppsägningarna beskrivs här som en av riskerna med en form av globalisering som vi bara ska finna oss i.

Vi fördömer detta förslag till "anpassning" till globaliseringen, vilket är Europeiska unionens sätt att beskriva sociala och mänskliga tragedier som denna, där företag som rapporterar rekordvinster omlokaliserar verksamheten för att göra ännu större vinster och därigenom ödelägger hundratals arbetstages liv och en hel region. Den välgörenhetsåtgärd (Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter) som föreslås kommer inte att få människor att glömma att Europeiska unionen faktiskt är direkt ansvarig för den tragedi som de uppsagda arbetstagen drabbats av, på grund av dess förespråkande av fri och rättvis konkurrens. I stället för att stödja dessa "anpassningar" till den stora otrygghet som en globaliserad kapitalistisk ekonomi innebär borde Europeiska unionen förbjuda dessa fenomen och skydda EU-medborgarna.

Elisabeth Morin-Chartier (PPE), skriftlig. – (FR) I detta betänkande uttrycks stöd för ett utnyttjande av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter (EGF) till följd av uppsägningarna i Tyskland. Jag är helt och hållet positiv till ett utnyttjande av denna fond – det behövs i detta fall – och därför röstade jag i likhet med majoriteten av mina parlamentskolleger för betänkandet. Europeiska fonden för justering för

globaliseringseffekter är en av de mekanismer som Europeiska unionen har till sitt förfogande när det gäller att hjälpa arbetslösa arbetstagare som sagts upp till följd av globaliseringens negativa effekter. Jag anser att Nokia GmbH:s anställda och den tyska regionen Bochum är berättigade till EU-stöd, på samma sätt som tidigare skett när det gäller Portugal.

- Betänkande: Wallis (A7-0030/2009)

David Casa (PPE), *skriftlig*. – (EN) Marek Siwiec anklagades för att ha förolämpat andra personers religiösa övertygelser vid ett evenemang som ägde rum för några år sedan. Efter att ha granskat fakta i ärendet anser jag att immuniteten verkligen inte bör upphävas. Detta är även föredragandens åsikt och därför har jag röstat för betänkandet.

Ole Christensen, Dan Jørgensen och Christel Schaldemose (S&D), *skriftlig*. – (DA) Vid dagens omröstning röstade vi för ett upphävande av Marek Siwiecs immunitet. Det innebär att han kan ställas inför rätta i Polen precis som vilken annan medborgare som helst. Vi hyser stor sympati för Marek Siwiec och vi instämmer i att det åtal som väckts mot honom saknar grund och är politiskt motiverat.

Anledningen till att vi anser att han ska kunna prövas i en domstol, precis som vem som helst, är vi måste lita på att Polen respekterar de grundläggande principer för demokrati och rättssäkerhet som är en nödvändig förutsättning för att vara medlem i Europeiska unionen. Av samma skäl röstar vi alltid, av princip, för ett upphävande av immuniteten för Europaparlamentets ledamöter – oavsett vilket ärende det gäller.

- Betänkande: Coelho (A7-0035/2009)

Elena Oana Antonescu (PPE), *skriftlig*. – (RO) Upprättandet av Schengenområdet genom avskaffande av inre gränskontroller och införande av fri rörlighet på EU:s territorium är något av det viktigaste som Europeiska unionen åstadkommit. Med hänsyn till att gränserna inte är vattentäta krävs höga normer för förverkligandet av Schengenregelverket för att vi ska kunna bibehålla en nivå av ömsesidigt förtroende mellan medlemsstaterna. Detta innefattar medlemsstaternas förmåga att genomföra de åtgärder som avskaffandet av kontrollerna vid de inre gränserna medför.

Vi måste förbättra utvärderingsmekanismen för övervakning av tillämpningen av Schengenregelverket. Det krävs ett effektivt samarbete mellan medlemsstaternas regeringar och kommissionen för att bibehålla en hög nivå av säkerhet och förtroende.

Med tanke på detta lagstiftningsinitiativs betydelse och relevans när det gäller grundläggande rättigheter och friheter är det beklagligt att Europaparlamentet fungerar som rådgivare i stället för lagstiftare, vilket borde ha varit fallet. Följaktligen röstade jag för ett förkastande av kommissionens lagstiftningsförslag.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), *skriftlig*. – (LT) Jag röstade för detta betänkande eftersom föredragandens ståndpunkt överensstämmer med principerna för medborgerliga friheter, rättvisa och inrikes frågor. Upprättandet av en utvärderingsmekanism är viktigt för alla medlemsstater. Eftersom medbeslutandeförfarandet inte övervägs i Europeiska kommissionens förslag begränsas möjligheterna till samarbete mellan medlemsstaterna. Det förslag som Europeiska kommissionen nyligen utarbetat kommer att behöva ändras när Lissabonfördraget träder i kraft.

Diogo Feio (PPE), *skriftlig*. – (PT) Upprättandet av ett europeiskt område utan gränskontroller genom Schengenavtalet var ett viktigt steg i skapandet av en öppen inre marknad med fri rörlighet för personer och varor. För att detta område ska kunna leva upp till den potential som jag förstår att det har måste de olika medlemsstaternas genomförande emellertid kunna utvärderas på ett effektivt sätt.

Därför instämmer jag i att befogenheterna för att övervaka Schengen bör utökas, framför allt genom utvärderingar (frågeformulär och lokala besök, både sådana som avtalats på förhand och sådana som är oannonserade) och åtgärder efter utvärderingarna för att garantera tillfredsställande övervakning av hur de olika medlemsstaterna fungerar, samarbetar och kontrollerar sina yttre gränser inom ramen för Schengenavtalet.

Jag är medveten om att eventuella brister eller fel i systemet medför allvarliga risker för unionens inre säkerhet och leder till att Schengenområdet som ett område för frihet, men även säkerhet, äventyras.

Jag instämmer emellertid inte i att utvärderingens gemenskapsgrundade karaktär bör stärkas genom att Europeiska kommissionens befogenheter utökas på ett sätt som skadar det mellanstatliga system som hittills varit det rådande systemet inom arbetsgruppen för utvärdering av Schengen.

Av detta skäl röstar jag för ett förkastande av kommissionens förslag.

- Betänkanden: Coelho (A7-0034/2009) och (A7-0035/2009)

Jacky Hénin (GUE/NGL), skriftlig. – (FR) Vi understår oss att tala om ett Schengenregelverk, men som boende i Calais kan jag intyga att Schengenavtalen visserligen gynnat den fria rörligheten för kapital och varor, men att de även leder till många problem.

Bortom den trivsamma utopin med ett Europa utan gränser ställs vi varje dag inför den tragiska verkligheten bakom Schengen: omänskliga levnadsvillkor för invandrare.

Unionen och medlemsstaterna gör mycket lite eller ingenting alls för att ta itu med denna tragedi. Frankrike bedriver en skamlig människojakt med hjälp av medierna och polisen i exempelvis Calais "djungel".

Därför brister Europeiska unionen, också när det gäller humanitära åtgärder, och överläter åt de lokala myndigheterna att ensamma ta itu med problemen.

Låt oss upphöra med våra krokodiltårar och äntligen börja uppföra oss som ansvarsfulla människor. Situationen i Calais är ett stort politiskt problem för unionen. Det kommer vare sig att lösas av den fästning Europa som utgörs av Schengen eller av riktade humanitära åtgärder. Vi måste upphöra med frihandelspolitiken och med den fria rörligheten för kapital, vi måste främja självbestämmande i fråga om livsmedel, vi måste förklara att vatten och energi är globala allmänna varor och vi måste bekämpa bristande jämlikhet på det samhällsekonomiska området.

9. Rättelser/avsiktsförklaringar till avgivna röster: se protokollet

(Sammanträdet avbröts kl. 12.30 och återupptogs kl. 15.05)

ORDFÖRANDESKAP: BUZEK

Talman

10. Justering av protokollet från föregående sammanträde: se protokollet

11. Frågestund med frågor till kommissionen

Talmannen. – Nästa punkt är frågestunden med kommissionens ordförande.

Fria frågor

Paulo Rangel, vice ordförande för PPE-gruppen. – (PT) Herr talman, herr kommissionsordförande! Jag vill inleda denna första debatt med att gratulera er till det nya instrumentet för politisk tillsyn med allt vad det innebär för främjande och utveckling av den parlamentariska demokratin i Europa. Det är Europas medborgare som genom sina företrädare är vinnarna.

Med tanke på den senaste tidens händelser – den irländska folkomröstningen, ratificeringen av Polen och de senaste uttalandena från Tjeckiens president – vill jag fråga hur ni bedömer processen för Lissabonfördragets ikraftträdande. Har kommissionens ordförande vidtagit några åtgärder? Vilket datum räknar ni med att fördraget träder i kraft och har kommissionen, med detta provisoriska datum i åtanke, vidtagit några åtgärder i fråga om övergången från Nicefördraget till Lissabonfördraget, eller är vi så att säga fortfarande i ett tillstånd av förväntan och bara väntar på att få se vad som ska hända?

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (PT) Först av allt vill jag tacka Paulo Rangel för lyckönskningarna. Jag är mycket glad över att detta förfarande nu tillämpas inom Europaparlamentet. Vi har det även i Portugal och jag var engagerad i dess genomförande, både i egenskap av ledare för oppositionen och som premiärminister. Jag hoppas att det kommer att ge goda möjligheter till diskussion med ledamöterna.

Som svar på den specifika fråga som ställdes vill jag säga att det för mig är uppenbart: alla länder har redan godkänt Lissabonfördraget ur demokratisk synvinkel. Irland gjorde det genom en folkomröstning och de övriga länderna genom sina parlament. Ratificeringsprocessen pågår fortfarande i Tjeckien. Vi avvaktar slutförandet av processen i författningsdomstolen, men när denna process väl är slutförd kommer vi att ha slutfört ratificeringsprocessen definitivt, eftersom det finns en allmän rättsprincip inom såväl EU-rätt som

internationell rätt, nämligen principen om lojalt samarbete mellan medlemsstaterna och institutionerna, och även principen om god tro vid förhandlingar om internationella avtal.

Paulo Rangel, *vice ordförande för PPE-gruppen*. – (PT) Herr kommissionsordförande! Efter att ha hört er svar vill jag veta följande: vilket är ert perspektiv när det gäller kommissionens utformning, under detta skede när alla väntar på att få se hur den kommer att bli? Kommer vi fram tills dess att Tjeckien äntligen ratificerar fördraget att ha en kommission som endast är tillförordnad eller kommer ni att fortsätta att utse nya kommissionsledamöter?

José Manuel Barroso, *kommissionens ordförande*. – (PT) Europeiska rådet har beslutat att det inte kan utse nya kommissionsledamöter förrän det råder rättslig klarhet om fördraget och vi har ännu inte slutfört denna process.

Därför kommer kommissionen från och med den 1 november endast att hantera den dagliga verksamheten. Vi hoppas naturligtvis att denna process kommer att kunna slutföras så snabbt som möjligt och vi förbereder så mycket det går inför den nya kommissionen, och kommer att fortsätta att göra det. För att vara uppriktig mot er måste jag medge att vi inte har fullständig kontroll över tidsplaneringen eftersom den är beroende av att ratificeringsprocessen i Tjeckien slutförs.

Stephen Hughes, *vice ordförande för S&D-gruppen*. – (EN) Arbetslösheten inom Europeiska unionen kan komma att öka till 27 miljoner nästa år och leda till att denna finansiella och ekonomiska kris förvandlas till en samhällskris. Instämmer ni mot bakgrund av detta i att den ekonomiska återhämtningsplanen som man enades om i december förra året inte i sig var tillräcklig? Instämmer ni framför allt i att det finns ett behov av ytterligare stimulansåtgärder – EFS har föreslagit 1 procent av BNP – för att skapa en positiv strategi för tillträde till arbetsmarknaden, en strategi som skyddar livskraftig sysselsättning och skapar nya arbetstillfällen genom att främja intelligent arbetsdelning?

Vad kommer ni att göra på EU-nivå för att främja arbetstillfällen inom miljösektorn och för ungdomar? Det har till exempel föreslagits att en enda strategisk plattform bör skapas så att alla viktiga aktörer inom varje sektor kan samlas och samarbeta för tillväxt, innovation och arbetstillfällen samt samordna befintliga instrument såsom tekniska plattformar, expertpaneler och gemensamma tekniska initiativ. Instämmer ni i att det vore en bra idé att genomföra detta på EU-nivå?

José Manuel Barroso, *kommissionens ordförande*. – (EN) Jag anser att situationen skulle vara mycket, mycket värre utan vår ekonomiska återhämtningsplan. Faktum är att de åtgärder som vidtogs hade en verkligt dämpande effekt. Vi har beräknat att omkring 5 procent av Europeiska unionens BNP användes under 2009 och 2010, dvs. omkring 550 miljarder euro. Så jag anser att något faktiskt har utträttats. Låt oss vara realistiska när det gäller detta.

Jag är positiv till alla insatser när det gäller de kombinerade plattformar som ni föreslagit för att ta itu med de problem vi drabbats av. Sysselsättning fortsätter att vara det största problemet. Som ni vet har jag påpekat detta ett flertal gånger och jag har faktiskt även begärt att ett toppmöte om sysselsättning ska hållas. Betydelsen av ett sådant möte underskattades av vissa medlemsstater. Ni, herr Hughes, kanske kan hjälpa oss att övertyga vissa medlemsstater och regeringar som har beslutat sig för att underskatta betydelsen av detta sysselsättningstoppmöte. Jag anser att sysselsättning är det viktigaste problemet vi står inför inom den närmaste framtiden.

Stephen Hughes, *vice ordförande för S&D-gruppen*. – (EN) Jag kommer definitivt att bearbeta dessa medlemsstater. Om vi återgår till tanken på en enhetlig strategi för tillträde till arbetsmarknaden, undrar jag om ni instämmer i att utgifter som är avsedda att minska arbetslösheten inte bör betraktas som en ytterligare börda på de offentliga finanserna utan som ett sätt att garantera hållbarhet?

José Manuel Barroso, *kommissionens ordförande*. – (EN) Det är just detta vi har gjort. Några av de särskilda åtgärder som vidtagits av medlemsstaterna – till exempel *Kurzarbeit* i Tyskland – har handlat om att öka utgifterna samtidigt som produktiviteten i viss mån minskat, vilket jag ur ett socialt perspektiv anser var berättigat. Jag skulle kunna säga samma sak om det walesiska system som godkändes i Storbritannien. Så det har verkligen förekommit goda exempel som genomförts av sociala orsaker och som kännetecknats av ökad flexibilitet och ökade sociala utgifter. Syftet med dessa exempel har varit att undvika en ytterligare ökning av arbetslösheten som är och förblir det problem jag oroar mig mest över.

Guy Verhofstadt, *ordförande för ALDE-gruppen*. – (NL) Herr talman! Min fråga kommer inte som någon överraskning för kommissionens ordförande. I fredags tillkännagav kommissionsledamot Neelie Kroes att

det fanns flera tecken på att det tyska stödet för Opel strider mot EU-bestämmelserna för statligt stöd och den inre marknaden och att det missgynnar anläggningar i andra länder. Günter Verheugen kunde emellertid inte se något problem med detta utan sade tvärtom på radion att Opel redan var på rätt väg.

I går bad till och med en parlamentskollega från Kristdemokratiska unionen i Tyskland (CDU) oss att slå larm beträffande kommissionsledamot Kroes. Han talade om henne som en kommissionsledamot som är mycket kontroversiell, som saknar objektivitet, som är antitysk, och som inte ska få skapa kaos i Europa två veckor innan hennes ämbetsperiod avslutas. Enligt min mening gör kommissionsledamot Kroes bara sitt jobb, och därför är min fråga till er, herr kommissionsordförande mycket enkel: kommer ni att stödja er kommissionsledamot Neelie Kroes eller inte?

José Manuel Barroso, *kommissionens ordförande*. – (EN) Jag har alltid stått bakom mina kommissionsledamöter, inklusive Neelie Kroes. Det var naturligtvis efter att ha fått mitt samtycke som hon fattade beslutet om att ta kontakt med den tyska regeringen för att be om ett förtydligande. Vi väntar nu på att få svar från de berörda företagen.

Jag är tacksam över att vi tack vare ett gott samarbete gör mycket stora framsteg när det gäller detta. Vad jag förstår kommer det, till följd av det tvivel som kommissionen uttryckte angående anbudsprocessens korrekthet, att ske en omvärdering av GM och Opel Trust när det gäller erbjudandena om att köpa Opel, baserat på kommersiella villkor. Jag är övertygad om att vi kan nå en lösning som är förenlig med EU:s bestämmelser för den inre marknaden och statligt stöd.

Jag har ofta påpekat att vi inte får kompromissa när det gäller frågor som rör den inre marknaden och konkurrensbestämmelserna i EU. Om vi gör det kommer vi inte längre att ha någon inre marknad eller något gemensamt europeiskt projekt.

Guy Verhofstadt, *ordförande för ALDE-gruppen*. – (NL) Jag har inga ytterligare frågor. Jag vill bara konstatera att kommissionens ordförande har klargjort att även han stöder den skrivelse som kommissionsledamot Kroes skickat och att hela kommissionen har godkänt skrivelsen. Detta är verkligen viktigt eftersom det innebär att kommissionsledamot Verheugen bör välja sina ord mer omsorgsfullt när han säger att det inte finns några problem. Antingen så finns det problem eller så finns det inte problem.

José Manuel Barroso, *kommissionens ordförande*. – (EN) Inte nog med att jag stödde skrivelsen, jag bad dessutom Neelie Kroes att skicka en skrivelse innan hon gjorde det, så min ståndpunkt i denna fråga är mycket tydlig.

Låt oss vara tydliga, herr Verhofstadt. Vi har här tre personer i kommissionen som har rätt att uttrycka en åsikt, men kommissionens ståndpunkter är de ståndpunkter som ordföranden på kollegiets uppdrag och den behöriga kommissionsledamoten uttrycker.

Rebecca Harms, *medordförande för Verts/ALE-gruppen*. – (DE) Herr kommissionsordförande! Det var med stor oro för ett eventuellt misslyckande vid förhandlingarna om klimatförändringarna i Köpenhamn som parlamentets utskott för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet i går bekräftade gamla krav från Europeiska rådet och brådskande antog dem med ett starkt stöd. Utskottet föreslog att rådet återigen bör ta itu med fastställandet av ett mål om att minska koldioxidutsläppen med 30 procent för Europeiska unionen, och skapar en möjlighet till minskning med 40 procent för de industrialiserade länderna. Dessutom föreslog utskottet att EU ska tillhandahålla 30 miljarder euro till klimatfonden för utvecklingsländerna till år 2020, vilket haft en avgörande betydelse för de internationella förhandlingarna. Vad kommer ni att göra och vad kan ni göra för att uppmärksamma rådet på dessa viktiga, nödvändiga och berättigade krav?

José Manuel Barroso, *kommissionens ordförande*. – (EN) Som jag uttryckt offentligt vid högnivåevenemanget i New York, och även i Pittsburgh, är jag mycket oroad över den långsamma takt som kännetecknar förhandlingarna inför Köpenhamn.

Det finns tre potentiella stötestenar för Köpenhamn och dessa handlar inte bara om finansiering: den uppenbara bristen på ambitioner när det gäller åtaganden om utsläppsminskningar från vissa industriländer utanför Europeiska unionen, den tvekan som viktiga utvecklingsländer – de stora ekonomier som är under utveckling – har när det gäller att presentera övertygande förslag till mildrande åtgärder och även industriländernas underlåtenhet att presentera ett hållbart ekonomiskt erbjudande på förhandlingsbordet. Dessa är de tre stötestenarna.

Jag hoppas att Europeiska unionen behåller sin ledande ställning och att Europeiska rådet kommer med ett hållbart ekonomiskt förslag i slutet av denna månad. Jag hoppas att vi kommer att ha tid att diskutera detta

mer detaljerat imorgon, eftersom klimatförändringarna kommer att vara en av de viktigaste diskussionsfrågorna vid Europeiska rådets kommande möte. Kommissionen kommer definitivt att kämpa för ett ambitiöst program eftersom klimatförändringarna, vilket jag alltid har sagt, inte bara är en miljöfråga utan även en utvecklingsfråga.

Rebecca Harms, *medordförande för Verts/ALE-gruppen*. – (DE) Herr kommissionsordförande! I ett flertal diskussioner som hållits i informationssyfte med bland annat högt uppsatta FN-tjänstemän har det sagts att Europeiska unionens insatser hamnat på efterkälken jämfört med insatserna från länder som Kina och, åtminstone när det gäller målsättningar, Japan. Hur kan ni fortsätta att hävda att vi spelar en ledande roll?

José Manuel Barroso, *kommissionens ordförande*. – (EN) Jag kommer att bli mycket glad den dag detta sker, men dessvärre är det inte sant. Hittills är Europeiska unionen det enda område som antagit bindande mål som nu omvandlas till lagstiftning.

Vi välkomnar det fåtal positiva händelser som skett, dvs. det positiva politiska tillkännagivandet från Japans nya premiärminister – och jag har personligen gratulerat honom till detta – men än så länge är det endast ett politiskt tillkännagivande. Vi välkomnar några av de nationella planer som Kina har tillkännaggett, men än så länge har Kina inte gått med på att göra dessa planer bindande i förhandlingarna i Köpenhamn.

Vi välkomnar även andra positiva händelser, men faktum är att vi är världsledande i denna kamp mot klimatförändringarna. Jag skulle gärna se att någon annan också hade en ledande ställning, eftersom det inte alltid är så angenämt att vara den som leder och vara ensam om det. Men sanningen är att de andra måste leva upp till vår ambitionsnivå.

Michał Tomasz Kamiński, *ordförande för ECR-gruppen*. – (PL) Herr kommissionsordförande! Först av allt vill jag tacka er för att ni är ett levande bevis på att löften som ges av politiker infrias. När min fru ber mig att göra något, och vill veta att jag säkert kommer att göra det säger jag alltid "Ja, jag är trots allt politiker". I dag har ni visat att ni håller ert ord som politiker. Ni är hos oss och besvarar frågorna i kammaren på ett mycket bra sätt.

I ert tal till oss sade ni att det är ytterst viktigt att stärka den inre marknaden och att ett stärkande av den inre marknaden är ett recept mot krisen i Europa. På min grupps vägnar vill jag fråga er vad ni har för avsikt att göra de kommande månaderna för att se till att stärkandet av EU:s inre marknad bidrar till att bekämpa den allvarliga ekonomiska kris som vi genomgår?

José Manuel Barroso, *kommissionens ordförande*. – (EN) Tack så mycket, herr Kamiński. Faktum är att jag i mina politiska riktlinjer angav att den inre marknaden är en prioriterad fråga och att vi bör bekämpa alla former av ekonomisk nationalism. Jag vill minnas att dessa riktlinjer godkändes av Europaparlamentet genom ert starka stöd för mitt omval.

Jag har goda nyheter till er alla. Så sent som i dag gav jag Mario Monti i uppdrag att utarbeta en rapport om den inre marknadens framtid, med alternativ och rekommendationer till ett initiativ för att ge den inre marknaden en nystart. Jag är mycket glad över att han tackade ja till detta uppdrag, eftersom det är ett sätt att skaffa externa sakkunskaper och bygga stöd, förhoppningsvis tillsammans med Europaparlamentet, så att vi kan tillföra ny kraft till den inre marknaden och se till att den är rustad för 2000-talet. Jag anser att detta är särskilt viktigt för konsumenter och även för små och medelstora företag som känner av påfrestningarna på den gemensamma marknaden och drabbas av snedvridningar av marknaden.

Michał Tomasz Kamiński, *ordförande för ECR-gruppen*. – (PL) Herr kommissionsordförande! Avslutningsvis vill jag säga hur viktigt det är för oss i vår grupp att ni i detta arbete med att stärka den inre marknaden, i denna vårt gemensamma Europas byggnad, inte bortser från de skillnader som finns i Europa. Ni bortser inte från att vi har länder som först nyligen anslutit sig till Europeiska unionen, och som i någon mening är ekonomiskt handikappade. Vi vet att ni alltid har agerat på ett mycket rättvist sätt gentemot dessa nya medlemsstater och jag hoppas att ni kommer att fortsätta att göra det.

José Manuel Barroso, *kommissionens ordförande*. – (EN) Jag anser att den inre marknaden är det bästa sättet att skydda alla medlemsstater, oavsett om de är nya eller gamla, små eller stora, fattiga eller rika. Stärkandet av denna marknad är en rättvis åtgärd eftersom det är det bästa sättet att skydda de svaga som ofta utgörs av konsumenterna.

Det är också ett sätt att skydda små och medelstora företag mot de stora monopolen och oligopolen. Så det är detta – inspirationen för den inre marknaden – som är så viktig för vår europeiska union.

Lothar Bisky, *ordförande för GUE/NGL-gruppen*. – (DE) Herr kommissionsordförande! Ni uppmanar oss att snart lämna bakom oss de ekonomiska stimulansprogrammen och snabbt minska budgetunderskotten i medlemsstaterna. Trots detta utlovar ni i er allra senaste prognos en ökning av EU:s BNP med endast 0,1 procent under det fjärde kvartalet 2009. För hela 2009 innebär detta en minskning med 4 procent. Enligt era egna prognoser kommer arbetslösheten inom EU att öka till över 11 procent under 2010.

Anser ni inte att tidiga och drastiska minskningar av de offentliga utgifterna kan leda till att den blygsamma början till återhämtning stannar upp? Eller anser ni att den finansiella sektorn har kommit tillräkta med problemet och att det är de vanliga medborgarna som bör stå för krisens kostnader? Redan nu påtvingar ni människorna i Lettland, Ungern och Rumänien skandalösa villkor för nödkredit från EU: lägre löner, lägre pensionsförmåner, minskad samhällsservice och högre mervärdesskatt. Är detta er uppfattning om ett socialt Europa?

José Manuel Barroso, *kommissionens ordförande*. – (EN) Först av allt vill jag, just för att vi är oroade över de siffror ni nämner – och jag anser att de i huvudsak är korrekta – säga att de verkligen är våra prognoser. Som jag har sagt vid ett flertal tillfällen förbereder vi en exitstrategi, men vi rekommenderar inte att denna börjar tillämpas ännu. Vi menar att vi bör behålla stimulansprogrammen. Finansministrarna har träffats och jag tror att de har enats om att vi inte bör tillämpa exitstrategin förrän år 2011. Så vi måste bibehålla stimulansåtgärderna för vår ekonomi, just på grund av vår oro beträffande den sociala fronten och arbetslösheten.

Som ni känner till framkallades denna kris emellertid också av en mycket stor obalans, av höga offentliga utgifter och finansiella orgier. Jag anser inte att vi ska behålla en ohållbar modell så att vi vid en viss tidpunkt måste återgå till hållbarhet. Det handlar även om att vara solidarisk med de kommande generationerna.

Lothar Bisky, *ordförande för GUE/NGL-gruppen*. – (DE) Herr kommissionsordförande! Har jag uppfattat er rätt, dvs. att år 2011 kan vara datumet för denna exitstrategi?

José Manuel Barroso, *kommissionens ordförande*. – (EN) Jag kan inte bekräfta det nu, men jag kan säga er att det med största sannolikhet inte kommer att ske innan dess. Jag tror att detta är vad finansministrarna enats om och det var förresten även den standpunkt som Europeiska unionen presenterade vid G20-mötet.

Nu sker även en insats för global samordning av denna politik. Det innebär inte att samma beslut kommer att fattas samtidigt i olika delar av världen, men under denna kris har vi insett att vi vad som än händer är förbundna med varandra och att vi måste försöka att tillämpa dessa exitstrategier globalt.

Så med största sannolikhet kommer detta inte att ske före år 2011, men vi bör fortsätta att övervaka den ekonomiska situationen mycket noggrant.

Nigel Farage, *medordförande för EFD-gruppen*. – (EN) Herr Barroso! Jag är mycket glad över att se er här. En möjlighet att ställa den ansvarige till svars måste utan tvekan välkomnas.

Som ni vet har jag inte alltid varit en av era varmaste anhängare, men jag måste medge att ni har lyckats mycket bra. Ni har lyckats bortse från resultatet av den franska folkomröstningen, ni har lyckats bortse från resultatet av den nederländska folkomröstningen och ni har lyckats skrämma irländarna att ge upp den andra gången. Så ni har nästan lyckats med att få ert fördrag.

Nu är det naturligtvis dags att välja permanent ordförande – Europeiska unionens stora globala galjonsfigur. Tony Blair är den klara favoriten hos vadslagsbyråerna. Jag undrar bara om ni delar min uppfattning att hans fortsatta stöd för att Storbritannien ska gå med i eurosamarbetet, det faktum att han överlämnade 2 miljarder brittiska pund om året av den brittiska rabatten och hela hans inställning till Storbritanniens medlemskap i Europeiska unionen – hans vägran att ge britterna en folkomröstning – visar att han har tillräckligt EU-vänliga meriter för att bli ordförande? Var detta rent av den överenskommelse som jag förutspådde redan 2005? Har detta varit bestämt ända sedan dess?

José Manuel Barroso, *kommissionens ordförande*. – (EN) Först av allt vill jag säga till herr Farage att ni inte ska vara ledsen över resultatet i Irland. Det var inte ett fantastiskt resultat – endast 67 procent av folket! Efter en riktig debatt som kännetecknades av riktigt ansvarstagande har vi visat att det kan finnas ett starkt stöd för Europa. Faktum är att det var en självständighetsförklaring från Irlands sida gentemot United Kingdom Independence Party (Förenade kungarikets självständighetsparti), eftersom ni bedrev en kampanj och irländarna sade "nej" till er och ert parti.

(Applåder)

När det gäller rådets kommande ordförande kommer jag inte att ge några kommentarer. Det är Europeiska rådet som beslutar detta. Jag kan emellertid uppriktigt säga er att det inte finns några hemliga överenskommelser eller dolda agendor. Om sådana förekom skulle jag känna till det. Så det finns inga hemliga överenskommelser och inte heller något hemligt köpsläende. Jag kan emellertid påpeka följande: vi behöver en ordförande för rådet som är en övertygad EU-anhängare och som erbjuder kontinuitet, för jag anser inte att det är rätt att ha ett råd som byter dagordning var sjätte månad. Jag är en mycket stark förespråkare för ett starkt europeiskt råd som skapar sammanhållning och soliditet och som naturligtvis samarbetar sida vid sida med kommissionen och är djupt engagerat i det europeiska projektet och i gemenskapsfrågor.

Nigel Farage, medordförande för EFD-gruppen. – (EN) Herr Barroso, jag är besviken. Det är frågestund och ett "ja" eller "nej" hade varit enklare, men strunt samma. Oavsett om det blir Tony Blair eller inte, så är det ett faktum att han inte väljs demokratiskt, ni själv är inte heller demokratiskt vald. Är detta i själva verket en sammanfattning av hela EU? Är inte EU en ganska fantastisk organisation som erbjuder avdankade före detta premiärministrar riktig verkställande behörighet. Ni skulle ha kunnat demokratisera EU med detta fördrag, men valde att inte göra detta. Spelar nationell demokrati någon som helst roll, eller står Europeiska unionen enligt er mening över detta?

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (EN) Det är just för att Europeiska unionen inte är den typ av integrerade stat som ni tycks frukta så mycket som rådets ordförande inte väljs direkt av folket utan av de demokratiskt valda regeringscheferna i Europa. Det är själva logiken i det hela. Jag hade inte bara de demokratiskt valda regeringschefernas enhälliga stöd utan även stödet av en stark majoritet i parlamentet. Så jag anser att jag har stark demokratisk legitimitet.

(Applåder)

I mitt tidigare liv som nationell politiker valdes jag demokratiskt till mitt nationella parlament vid 29 års ålder, och jag kan meddela att det är svårare att utses till kommissionens ordförande än till premiärminister i de flesta av våra länder!

Krisztina Morvai (NI). – (HU) Jag har kallat till en presskonferens i morgon kl. 15.00 om den människorättskris som har pågått sedan 2006. Låt mig hälsa er, herr talman, och alla mina kolleger varmt välkomna till den presskonferensen. Jag förväntar mig att ni närvarar. Enligt information från den nationella rättshjälpen bekräftar det enorma antalet domar att det förekom brutal polisterror i Ungern under hösten 2006, framför allt den 23 oktober under femtioårsfirandet. På regeringens order begick polisen ett antal fruktansvärda övergrepp, bland annat sköts 14 personer i ögonen, varvid många blev blinda. Hundratals oskyldiga personer fängslades av polisen på politiska grunder och torterades.

Är ni, herr kommissionsordförande, medveten om att Kinga Göncz, vice ordförande för utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor, ingick i den regering som godkände skjutandet? Jag skulle vilja höra er åsikt om detta, och jag vill härmed varmt och respektfullt inbjuda er till morgondagens presskonferens, där jag förväntar mig att ni närvarar.

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (EN) Jag följer med allt som händer i medlemsstaterna, men en sak måste vi ha klart för oss: kommissionen har inte behörighet att ingripa i vissa interna förhållanden i medlemsstaterna, och detta är den typ av fråga där vi inte kan komma med ett svar här, eftersom det är en intern diskussion som pågår i Ungern.

Kommissionen har behörighet att ingripa i frågor som gäller mänskliga rättigheter när det handlar om att tillämpa gemenskapsrätten. Så var inte fallet i de händelser som parlamentsledamoten beskrev. Jag vill därför be er att inte ställa frågor till mig som ni hanterar bättre i det nationella parlamentet än här i Europaparlamentet.

Krisztina Morvai (NI). – (HU) Är det alltså rätt att anta att församlingsfrihet, yttrandefrihet, mänskliga rättigheter och till och med Europakonventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna enligt vad ni just sagt inte omfattas av gemenskapsrätten? Ingår inte de mänskliga rättigheterna i Europeiska unionens värderingar och i vårt rättssystem? I så fall har jag blivit felinformerad.

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (EN) Naturligtvis är de mänskliga rättigheterna en del av Europeiska unionen, men vi har ett system som bygger på rättsstatens principer och vi utgår från att alla medlemsstater, inklusive ert land, styrs enligt sådana principer. Ni har därför en möjlighet att lägga fram ert ärende i era egna domstolar. Det går också att överklaga till Europeiska domstolen för de mänskliga

rättigheterna eller till Europeiska unionens domstol. Vi har med andra ord ett system med mänskliga rättigheter.

Det jag varken kan eller får göra är att lägga mig i den nationella politiska debatten mellan olika politiska partier.

Talmannen. – Tack så mycket, herr ordförande. Jag vill uppriktigt tacka ordförandena för de politiska grupperna för att de hållit tiden, och för att de lett diskussionen så förtjänstfullt. Jag vill också tacka herr Barroso. Vi måste hålla tidsschemat om vi ska kunna få en intressant diskussion. Så tack ska ni ha allesammans!

Den finansiella krisens inverkan på sysselsättningen och den sociala sammanhållningen

Corien Wortmann-Kool (PPE). – (NL) Herr talman! Min fråga gäller krisbekämpningsåtgärderna. När det gäller utsläppsmålen i samband med klimatförändringen ligger Europa före Förenta staterna. Men Förenta staterna ligger före oss när det gäller den privata sektorns investeringar i tekniska innovationer och hållbarhet, något som är oerhört viktigt för små och medelstora företag och för sysselsättningen.

Detta var faktiskt också en hörnsten i er kris- och återhämtningsplan. Men vilka ambitioner har ni på detta område? När kommer vi att nå samma nivå som Förenta staterna? Vad gör kommissionen och vad kan den göra för att se till att den nivån uppnås? Våra små och medelstora företag står fortfarande, generellt sett, inför en mängd olika hinder. Som ett resultat av det klarar de inte av att ta vara på tillväxtmöjligheterna. Vad tänker ni göra för att slutföra den inre marknaden, som trots allt är en viktig tillväxtkälla för vår sysselsättning?

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (EN) Jag har redan besvarat en fråga från en tidigare talare genom att redovisa ett par idéer om den inre marknaden, men när det gäller ert väldigt tydliga argument om den tekniska utvecklingen instämmer jag helt. Vi ligger efter Förenta staterna och andra när det gäller att investera i ny teknik.

Det är därför vi har godkänt en europeisk ekonomisk återhämtningsplan i det här specialpaketet. Vi lägger stor vikt vid investeringar inom vissa områden som gäller klimatfrågan och energisäkerheten. Vi kopplar samman de båda frågorna. Därför har vi nyligen presenterat SET, den strategiska planen för energiteknik, och vi uppmanar även medlemsstaterna att avsätta större resurser för att finansiera grön teknik, dvs. all teknik som kan göra det möjligt för oss att bli en hållbarare, grönare ekonomi.

Detta är naturligtvis en fråga som vi även borde beakta i nästa budgetplan. Som ni vet kommer vi att lägga fram vår budgetöversyn före årets slut. Det kommer också att bli tillfälle att genomföra en rejäl diskussion om var vi ska lägga huvuddelen av våra investeringar i framtiden.

Talmannen. – Mina damer och herrar! Jag vill be er att inte ställa några följdfrågor. Jag har en lång lista med namn här, och det skulle vara betydligt intressantare om fler ledamöter kunde ställa frågor.

Sylvana Rapti (S&D). – (EL) Herr talman! Under 2008 lade kommissionen på goda grunder fram en rekommendation om att integrera fler människor på arbetsmarknaden.

Låt mig först av allt fråga om Europeiska kommissionen, förutom denna rekommendation och de åtgärder som vidtagits av medlemsstaterna, har för avsikt att vidta ytterligare åtgärder för att stärka den öppna samordningsmetoden inom den sociala sektorn? Jag tänker på åtgärder som är kompatibla med en livskraftig industripolitik för att öka sysselsättningen.

För det andra har 2010, som vi alla vet, utnämnts till Europeiska året för bekämpande av fattigdom. Vårt mål är att stärka den sociala sammanhållningen. Frågan är mycket enkel, herr ordförande: kommer ni att lägga all er energi, kommer ni att ha det mod som krävs – ni personligen – för att kämpa för kvantitativa mål när det gäller fattigdomen? Jag hoppas framför allt att ni inte hänvisar mig till medlemsstaterna, som ni gjorde när ni informerade gruppen Progressiva förbundet av socialdemokrater och demokrater i Europaparlamentet.

(Talmannen avbröt talaren)

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (EN) Jag har sagt tidigare att min viktigaste fråga är arbetslösheten. Men för att bekämpa arbetslösheten behöver vi inte bara en reaktiv ståndpunkt, utan en proaktiv ståndpunkt. Detta tror jag vi skulle kunna uppnå genom översynen av Lissabonstrategin och en integrerad vision för 2020.

Vi måste bygga Europeiska unionens långsiktiga strategi på nya källor till hållbar tillväxt, t.ex. det vi kallar "vita" jobb inom den sociala sektorn, där det har tillkommit 3,3 miljoner nya arbetstillfällen sedan 2000. Det är 16 procent av alla nya arbetstillfällen.

Marknaden för gröna produkter och tjänster väntas dessutom fördubblas till 2020 och skapa enorma möjligheter till gröna arbetstillfällen. Därför genomför vi en kartläggning i Europeiska unionen för att se vilka arbeten och vilka kunskaper som kommer att behövas. Som jag redan sagt till er när vi diskuterade de bredare politiska riktlinjerna för nästa mandatperiod är jag därför fast besluten att arbeta enligt denna nya strategi för att förstärka den sociala profilen.

Elizabeth Lynne (ALDE). – (EN) Som vi vet förlorar hundratusentals människor sina arbeten i den nuvarande ekonomiska krisen. Många av dem är äldre personer som är allvarligt missgynnade när de försöker få ett nytt jobb. Även om samtliga medlemsstater bör följa sysselsättningsdirektivet från 2000, så vet många av dessa äldre arbetstagare fortfarande inte vilka rättigheter de har enligt det direktivet, och många medlemsstater struntar i reglerna.

Även om vissa arbetstagare faktiskt känner till sina rättigheter, så är det alltför ofta omöjligt för dem att vidta åtgärder på egen hand utan någon uppbackning. För närvarande har vi ingen lagstiftning som skyddar människor från diskriminering vad gäller tillträdet till varor och tjänster, men vi har sysselsättningsdirektivet. Kan ni tala om för oss vilka åtgärder som vidtas mot de medlemsstater som inte tillämpar det korrekt och vilka mekanismer som skulle kunna införas för att hjälpa äldre och funktionshindrade arbetstagare att utnyttja sina rättigheter?

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (EN) Om medlemsstaterna åsidosätter våra direktiv inleder vi alltid ett överträdelseförfarande. Finns det med andra ord ett specifikt fall, så kan vi och kommer vi att agera. När det gäller den övergripande fråga ni nämnde, så kan jag säga att denna kris har gjort över fem miljoner personer arbetslösa i Europa.

De kategorier som drabbats hårdast är ungdomar och invandrare. Arbetslösheten ligger nu på 9,1 procent i Europeiska unionen, men arbetslösheten är mer än dubbelt så stor bland unga arbetstagare (19,8 procent) och invandrare (19,1 procent). Detta är för närvarande det största bekymret för oss när det gäller sociala frågor. Att bekämpa barnfattigdomen är också en mycket viktig prioritet. Vi bevakar naturligtvis också situationen för de äldre, i enlighet med gällande direktiv.

David Casa (PPE). – (MT) Jag tycker det är värdefullt att diskutera hur vi kan skapa fler arbetstillfällen i Europeiska unionen. Men jag tycker också vi ska ägna oss åt hur man kan skydda de jobb som finns och förhindra att de går förlorade. Min regering ingrep i den punkt där krisen kändes som mest. Jag tror tusentals arbetstillfällen räddades genom regeringens ingripande, naturligtvis tack vare en ökning av utgifterna inom den sociala sektorn. Tycker ni inte att kommissionen borde göra större ansträngningar för att se till att detta sker i samtliga länder i Europeiska unionen? Jag vet att ni kommer att peka på den nyligen reviderade globaliseringsfonden och att den används för att hjälpa ännu fler arbetstagare. Men jag tycker vi måste göra vårt yttersta för att se till att dessa personers arbeten skyddas, så att de inte ska behöva utnyttja globaliseringsfonden. Detta tycker jag borde vara vårt mål just nu.

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (EN) Vi har inte bara reviderat globaliseringsfondens regler, vi har dessutom lagt om Europeiska socialfondens program genom att som en omedelbar åtgärd avsätta 1,8 miljarder euro för att förstärka den aktiva arbetsmarknadspolitiken.

När det gäller sammanhållningspolitiken har vi också gjort vissa förändringar för att förenkla reglerna och tidigarelägga betalningar. Detta är också en mycket viktig politik. Jag har redan nämnt de 550 miljarder euro som avsätts till stimulansplanen och jag kan naturligtvis också nämna fonden för justering av globaliseringseffekter samt en del andra förslag som vi har lagt fram.

Dessvärre måste jag säga att det var en idé som medlemsstaterna inte tog till sig, nämligen att tillfälligt stoppa medfinansieringen av socialfonden. Vi lade fram detta för rådet, men det avslogs. Jag hoppas fortfarande att vi, med ert stöd, ska kunna genomföra detta, för det finns vissa länder som helt enkelt inte har de finansiella resurserna för att komplettera finansieringen av socialfonden från sina egna pengar. Därför använder vi dessutom maximalt alla instrument vi har på gemenskapsnivå för att stödja det som medlemsstaterna kan göra själva för att bekämpa denna arbetslöshet.

Alejandro Cercas (S&D). – (ES) Herr kommissionsordförande! Tack för den intressanta debatt som vi genomför i dag.

Ni sade, angående sysselsättningen, att vissa medlemsstater inte deltog i toppmötet i Prag. Men det som är ännu allvarigare är att rådet, i samband med den allvarigaste sysselsättningskrisen i Europas historia – i dag kommer 10 000 européer att ha förlorat sina jobb, och samma sak gäller i morgon och dagen därefter – inte har tagit några seriösa initiativ och att det inte har genomförts ett enda toppmöte om sysselsättningen. Ni kunde också ha sagt att kommissionen har en agenda från förra året, en agenda som var gammal redan då och som nu inte kan uppfylla de mycket tvingande behoven hos miljontals medborgare, hos en hel generation av européer och hos hela välfärdsstaten, vars framtid står på spel.

Herr kommissionsordförande! Jag vill att ni visar prov på ledarskap. Vi behöver aktivt ledarskap, ledare som kan bryta apatin och bristen på insyn. Ni måste säga till rådet att vi inte kan fortsätta som hittills. Vi behöver en kommission som inte bara förvaltar ordinarie resurser och rutinärenden, utan som i denna svåra tid, och jag vet att den är svår för er, tar ledningen i EU genom ett stort institutionellt avtal för att ge hopp åt en hel generation européer.

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (PT) Faktum är att vi gör allt vi kan, och som jag sade när jag beskrev programmet så ger vi de sociala frågorna en tydligare profil eftersom det för närvarande råder en social krissituation.

Låt mig ge ett exempel. Det var av denna anledning som jag påpekade behovet av att undersöka de sociala konsekvenserna av all ny lagstiftning. Det är därför som vi främjar principerna om gemensam aktiv integrering som gemenskapens politik. Det är också därför jag kan säga till medlemsstaterna att vi stöder sociala investeringar. De sociala utgifterna svarade för 28 procent av BNP 2008 och de kommer att stiga till 31 procent 2010. Det innebär cirka 3 500 miljarder euro mer!

Vi gör en rejäl insats här. Men sanningen, herr Cercas, är naturligtvis att det måste vara en gemensam insats från kommissionen, parlamentet och medlemsstaterna.

Gerald Häfner (Verts/ALE). – (DE) Herr kommissionsordförande! EU betyder frihet, demokrati och solidaritet, eller för att uttrycka det på ett annat sätt, socialt och ekologiskt ansvarstagande. Men ni och kommissionen har under lång tid enögt fokuserat på frihetsbiten, och framför allt i det avseendet enbart på den ekonomiska friheten, frihet enbart i ekonomisk mening, och på att reglera på ett antal områden där ingen reglering behövs. Och ändå, när miljarder står på spel på världens finansmarknader, så har ni till största delen koncentrerat er på att inte lägga er i och inte reglera, för ni anser att detta skulle ge de bästa resultaten för alla.

Vi har sett vilka katastrofala resultat detta har fått och jag frågar er uppriktigt hur och genom vilka projekt och planer ni tänker göra klart för detta parlament och människorna i Europa på ett trovärdigt sätt att ni och kommissionen har lärt av denna katastrof och kommer att lägga om kursen radikalt?

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (EN) För det första är trovärdighetsfrågan något som rör er personligen. Jag anser att den frågan besvarades av Europaparlamentet, som nyligen gav mig ett nytt mandat. Det visar att detta parlament anser att jag kan driva den här politiken vidare på ett trovärdigt sätt.

Vi fortsätter faktiskt bedriva en politik för att möta den ekonomiska och finansiella krisen. Vi har fattat viktiga beslut. Vi leder globalt genom de åtgärder inom reglering och övervakning som vi nyligen vidtagit. På grundval av den rapport jag beställde av de Larosière-gruppen har vi lagt fram vissa förslag som jag hoppas ska bli godkända av rådet och parlamentet.

I ett möte med kommissionen så sent som i dag godkändes meddelandet om derivat, som sedan naturligtvis måste följas upp i konkret lagstiftning. Vi reagerar med andra ord sannerligen på finanskrisen i alla dess aspekter, bland annat genom reglering och övervakning, och jag har redan fattat vissa beslut i den nuvarande kommissionen. Nästa kommission kommer naturligtvis att följa samma väg, eftersom jag tror det är vad situationen kräver.

Veronica Lope Fontagné (PPE). – (ES) Herr kommissionsordförande! Jag skulle vilja ta upp stödet som godkändes enligt den tillfälliga ramen för att lindra problemen som orsakats av den ekonomiska krisen, och framför allt då frågan om Opel.

Jag vill fråga er om kommissionen undersöker om stödet som Tyskland fick enligt den tillfälliga ramen var beroende av en tidigare överenskommelse om den geografiska fördelningen av omstruktureringsåtgärderna, vilket inte skulle överensstämma med stödets syfte.

Om så är fallet vill jag veta om ni håller med om att företaget ska ha friheten att revidera fördelningen och omstruktureringen av Opel utifrån sina egna ekonomiska och produktionsmässiga kriterier och bibehålla största möjliga antalet arbetstillfällen.

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (PT) Jag har redan besvarat den här frågan, men jag kan säga att vi var en aning tveksamma inför det sätt på vilket processen genomfördes. Kommissionen redovisade sin tveksamhet och General Motors och Opel Trust håller nu på att granska hur erbjudandet att köpa Opel framfördes och verifiera om det erbjudandet faktiskt gjordes på kommersiella villkor eller inte.

Vi inom Europeiska kommissionen kommer att göra allt vi kan för att se till att lösningen följer förordningarna som reglerar den inre marknaden och reglerna om statligt stöd och vi kommer naturligtvis att vara objektiva och stränga när vi tillämpar de reglerna.

Vicky Ford (ECR). – (EN) Samtliga europeiska länder står inför samma problem med en stigande arbetslöshet, vilket naturligtvis inte bara medför en social kris, utan dessutom utsätter medlemsstaternas ekonomier för extra påfrestningar i form av stigande välfärdskostnader, fallande skatteintäkter och ökade utbildningsbehov.

Mot den bakgrunden, håller ni inte med mig herr Barroso om att vi som är ledamöter av Europaparlamentet och kommissionen borde vara extra försiktiga med vartenda öre som vi ökar den offentliga sektorns börda med? För det första, om ni håller med om det, hur vill ni då råda oss att rösta i budgetdiskussionen på torsdag?

Och för det andra, varför sammanträder vi fortfarande i Strasbourg?

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (EN) Jag stöder den föreslagna budgeten för nästa år, så mitt råd till er är att rösta ja.

När det gäller att vara försiktig och strikt, så håller jag med er. Vi måste vara väldigt försiktiga med skattebetalarnas pengar, och vi måste prioritera. I dag råder det en klar social nödsituation i vissa medlemsstater. Vi kan se problem med social utestängning och fattigdom som utan tvekan oroar alla ledamöter i parlamentet, så vi måste försöka hitta den bästa lösningen.

Som ni vet har kommissionen varit oerhört sträng enligt villkoren i stabilitets- och tillväxtpakten när det gäller att tillämpa hållbarhetskriterierna för oss själva och för Europeiska unionen. Självklart tror vi inte att man kan lösa problemen enbart genom att kasta pengar på dem, men det finns faktiskt situationer som den nuvarande, när vi tror att man måste ägna en social nödsituation särskild uppmärksamhet. Extraordinära åtgärder krävdes för vad som var en unik situation. Det handlar som vanligt om att väga olika faktorer mot varandra.

Ádám Kósa (PPE). – (HU) Herr kommissionsordförande! Enligt Europeiska kommissionens förordning (EG) nr 800/2008 minskades länderbidragen för människor med funktionshinder till 75 procent av maximibeloppet. Detta är anledningen till att sysselsättningsmöjligheterna för personer med funktionshinder och för personer med förändrad arbetskapacitet drabbades av en kris den 1 januari 2009. Resultatet är att sysselsättningsmöjligheterna för människor med funktionshinder har minskat kraftigt på grund av budgetrestriktioner. Detta är också anledningen till att det nationella stödet för att inrätta en grupp för sysselsättningsskapande åtgärder som ges i många länder, till exempel Ungern, är i riskzonen. Man säger att det är Europeiska unionens fel. Jag skulle därför vilja ställa en fråga. Hur vill Europeiska kommissionen under denna finansiella kris hantera sysselsättningsrättigheterna för personer med funktionshinder, uppgiften att bevara jobben för dem och principen lika lön för lika arbete? Denna förordning utarbetades före krisen.

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (EN) Som ledamoten säkert vet har Europeiska kommissionen lagt fram ett förslag – ett övergripande direktiv – om icke-diskriminering som även omfattar funktionshinder. Och nu ligger det preliminära förslaget i era händer och i händerna på Europeiska rådet. Jag hoppas innerligt att det ska godkännas, för vi är verkligen mot alla former av diskriminering av funktionshindrade personer.

Många av de problem ni tar upp måste hanteras på nationell nivå, för detta är åtgärder i form av konkret stöd som måste vidtas av de nationella socialförsäkringssystemen. I Europeiska unionen gör vi emellertid allt vi kan för att skapa en bindande ram för oss själva och för samtliga medlemsstater som bygger på principen om icke-diskriminering och särskilt skydd för funktionshindrade personer.

Pervenche Berès (S&D). – (FR) Herr Barroso! Ni har utsetts av denna kammare till kommissionens nästa ordförande. Er nästa brådskande uppgift blir att organisera kommissionen så att den kan tjäna ett EU som försöker kämpa sig ur krisen. Mot den bakgrunden, hur tänker ni utnyttja de otillräckliga gemenskapsverktyg

som står till vårt förfogande så att de optimeras, och hur tänker ni fördela portföljerna så att vi kan ta itu med de problem som uppkommer? Jag är väl medveten om att allt beror på er diskussion med stats- och regeringscheferna, men som kommissionens ordförande måste ni dela er vision med dem. Hur kan vi länka samman de strategier som står till vårt förfogande? Hur kan vi fördela portföljerna så att vi utnyttjar den läxa vi lärt oss av krisen?

När det gäller verktygen vill jag bara nämna ett exempel. Fonden för justering för globaliseringseffekter strider i dag mot strategierna för statligt stöd som hindrar oss från att tillämpa en industripolitik som skulle kunna hjälpa oss att ta oss ut ur krisen. Vad föreslår ni? Vilket mandat tänker ni be stats- och regeringscheferna om och hur tänker ni be dem att fördela portföljerna?

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (FR) Det är inte stats- eller regeringscheferna som har behörighet att fördela portföljerna, det är kommissionens ordförande, och jag kommer naturligtvis att utnyttja den behörigheten på det sätt som jag anser vara bäst.

Jag har redan lämnat viss information under mina diskussioner med er om programmet för nästa kommission, men jag står också i kontakt med stats- och regeringscheferna.

Jag kan även berätta att så sent som i dag skickade jag en skrivelse till alla stats- och regeringschefer där jag bad dem även skicka kvinnliga kandidater till kommissionskollegiet. Jag är faktiskt mycket oroad över problemet med balansen mellan män och kvinnor. Om jag inte gör någonting kommer jag praktiskt taget att vara utan kvinnor, för regeringarna vill i allmänhet bara se manliga kandidater till nästa kommission.

Därför skickade jag denna skrivelse så sent som i dag.

När det gäller den faktiska fördelningen kommer det inte att ske några stora förändringar. Jag har redan meddelat de viktigaste nyheterna under min diskussion med er. De inkluderade framför allt en kommissionsledamot för rättsliga frågor och grundläggande rättigheter och en kommissionsledamot för åtgärder inom området för klimatförändringar. Nu behöver jag naturligtvis kompetenta män och kvinnor som brinner för EU, som framgångsrikt kan utföra sina respektive uppgifter inom de olika fackområdena, som kommer att motsvara de prioriterade områdena för Europeiska unionens åtgärder.

Graham Watson (ALDE). – (EN) Hittills har skapandet av välbefinnande och måttet på välbefinnande till största delen baserats på konsumtion. Följaktligen har näringslivet uppmuntrats att inte ta någon särskild hänsyn till det verkliga värdet av de råmaterial som används, även om deras pris är lågt, eller till den verkliga kostnaden för det avfall som produceras.

Hur tänker er kommission se till att tillväxten i framtiden blir av en annan typ och att vi inte befinner oss i en situation där vi, efter ytterligare 20 års tillväxt, har en planet som inte kan bära det vi gör och ett samhälle som inte har råd att betala de verkliga kostnaderna för att leva på ett sådant sätt?

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (EN) Jag vill tacka Graham Watson för denna mycket viktiga fråga. I själva verket är detta det centrala i programmet för de kommande fem åren: att investera mer i smart, grön och hållbar tillväxt. Detta är mycket viktigt.

Vi måste inse att morgondagens modell inte blir som gårdagens modell. Jag är för tanken på en stark industriell bas i Europa, men en stark industriell bas för en ny era av hållbarhet, där vi måste prioritera grön utveckling, grön teknik. Det är här vi kan skapa nya produkter, nya marknader. Detta är ett bra exempel.

Därför organiserar vi vårt framtida program utifrån vad jag kallade "nya tillväxtkällor" i mina politiska riktlinjer, för med de traditionella tillväxtkällorna kommer vi inte att vinna konkurrenskampen med stora tillväxtekonomier som Kina och Indien.

Förnyelse måste med andra ord vara centralt, utgöra kärnan i vår tillväxtagenda, nya tillväxtkällor som främjar övergången till en lågkolekonomi: smart grön utveckling och innovation. Jag tror att innovation blir avgörande för den europeiska ekonomins framtida utveckling.

Emilie Turunen (Verts/ALE). – (DA) Herr Barroso! Finanskrisen har gett upphov till en ekonomisk kris av historiska dimensioner. Just nu stiger arbetslösheten dramatiskt i Europa. Arbetslösheten bland ungdomar – personer under 25 år – i Europa är 19,8 procent som ni själv sade, och i Spanien är över en tredjedel av alla under 25 år arbetslösa. Just nu håller vi på att förstöra en hel generation och hittills, herr Barroso, har ni i stort sett inte gjort någonting för att lösa problemet. I dag har jag fått höra att ni är mycket oroad över detta,

och det gläder mig att höra. Men jag skulle vilja se bevisen. Även om ansvaret för sysselsättningspolitiken ligger på nationell nivå, så finns det även ett behov av ett europeiskt ansvar och europeiska initiativ.

Det finns tre saker jag skulle vilja kräva. För det första lovade kommissionsledamot Vladimir Špidla fem miljoner lärlingsplatser för ungdomar i Europa. Vad hände med dem? För det andra håller vi för närvarande på med att anta tillväxt- och räddningspaket över hela Europa. Varför innehåller de paketen inga riktade sysselsättningsåtgärder för ungdomar? För det tredje, vad tänker ni göra för att ge den nya strategin efter Lissabon en tydligare social profil med effektivare åtgärder för ungdomar?

José Manuel Barroso, *kommissionens ordförande*. – (EN) Jag upprepar att vi har använt våra befintliga instrument fullt ut. Vi har instrument på gemenskapsnivå, men det finns vissa instrument som är avsedda för den nationella nivån. Det vi kan göra är att arbeta med medlemsstaterna för att utnyttja dem maximalt, utbyta bästa metoder och uppmana medlemsstaterna att följa den.

Kommissionsledamot Vladimir Špidla, som har gjort ett fantastiskt arbete under mycket svåra förhållanden, uppmanar i själva verket, tillsammans med kommissionen som helhet, medlemsstaterna att ta fram fem miljoner lärlingsplatser. Vi ställer vissa exempel på bästa metoder till förfogande. Från Frankrike kan vi till exempel hämta väldigt goda exempel på bästa metoder från privata företag som främjar internutbildning i sina företag och som erbjuder lärlingsplatser med offentliga medel, men där en del också finansieras av företagen själva.

Detta är med andra ord verkligen ett prioriterat område och vi gör detta med alla våra instrument, Europeiska socialfonden, fonden för justering för globaliseringens effekter, sammanhållningsfonden och en dubblering av faciliteten för betalningsbalansstöd till nya medlemsstater och länder utanför euroområdet.

Vi har använt våra instrument fullt ut, men vi måste förstärka samarbetet med medlemsstaterna för att ta itu med dessa sociala problem och problemet med ungdomsarbetslösheten som ni särskilt framhöll.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Herr ordförande! För att minska fattigdom och arbetslöshet måste vi skapa arbeten med rättigheter, stödja produktionen och skapa bättre allmänna, avgiftsfria offentliga tjänsterna. Vi måste med andra ord investera i andra politiska lösningar. Vi måste göra motsatsen mot vad vi hittills har gjort.

Vi blev t.ex. chockade när vi fick höra talas om en studie från generaldirektoratet för sysselsättning och Eurofund som i dag presenterar två scenarier för textilindustrin i vilka man räknar med att gemenskapen ska förlora upp till 20–25 procent av sina arbetstillfällen till 2020. Enligt ett tredje scenario skulle vi till och med förlora 50 procent av de nuvarande arbetstillfällena i denna sektor inom Europeiska unionen. Hur kan denna situation vara förenlig med de nya förslag som utarbetas och som syftar till en avreglering av den internationella handeln, utan att man tar hänsyn till konsekvenserna i Portugal och andra länder i Europeiska unionen som har mycket sårbara sektorer, som t.ex. textilindustri, jordbruk och en mångfald av mikroföretag och små företag som kvävs av denna politik?

José Manuel Barroso, *kommissionens ordförande*. – (PT) Jag tror inte att det skulle vara en lösning för Portugal eller för något annat europeiskt land att isolera EU. EU är världens största exportör av varor och tjänster, och vi kan inte vinna någonting på att införa en protektionistisk politik. Det finns faktiskt vissa sektorer, de så kallade traditionella sektorerna, i vissa europeiska länder, framför allt i Sydeuropa, som är särskilt känsliga för de nya villkoren för den internationella konkurrensen, och det är därför de gör särskilda ansträngningar för att anpassa sig till dessa nya förhållanden. Som jag sade i mitt tidigare svar innebär detta att vi måste försöka hitta nya källor till tillväxt och konkurrenskraft inom EU. Men vi får naturligtvis inte stänga in oss själva och isolera EU, för det skulle innebära att vi löper risken att även andra marknader i sin tur stänger dörrarna för vår export.

Vi måste investera i förnyelse, investera i utbildning, investera i nya tillväxtkällor och sträva efter att bli mer konkurrenskraftiga, samtidigt som vi, som ni påpekade – och jag instämmer på den här punkten – ser till att detta inte sker på bekostnad av den sociala standard som är så viktig i Europa. Vi föreslår inte att vår sociala standard ska sänkas. Vi försöker också hjälpa andra att höja sin sociala standard, men jag rekommenderar sannerligen inte att EU ska isolera sig från övriga världen. Jag tror att det ligger i EU:s eget intresse att bevara öppna globala marknader.

John Bufton (EFD). – (EN) Herr Barroso! Den finansiella krisen i Storbritannien är mycket allvarlig. En av de många sektorer som har det svårt är jordbrukssektorn. Från den 1 januari 2010 kommer saker och ting

att bli ännu värre genom införandet av EID, dvs. "elektronisk identifiering av får". Den utrustning som används för att skanna fåren är inte särskilt exakt. Jag har fått höra att den bara har en säkerhet på 79 procent.

Om ni kör bil, herr Barroso, och bromsarna endast fungerar till 79 procent, så kommer ni utan tvekan förr eller senare att råka ut för en olycka. Jag är rädd för att även fårsektorn inom jordbruket kommer att drabbas av en olycka genom införandet av EID, med dess bristfälliga utrustning. Den bisarra situationen är att om EID träder i kraft i januari, så kommer vi att veta hur många får vi har i Storbritannien, var de befinner sig och alla deras förflyttningar. Men på grund av den obegränsade invandringen i Storbritannien har vi ingen aning om hur många personer det finns i landet, eller var de befinner sig eller hur de förflyttar sig. Kommer ni, herr Barroso, att prata med resten av kommissionen och enbart införa EID på frivillig grund till dess den utrustning som används är till 100 procent pålitlig?

Talmannen. – Detta är en mycket specifik fråga. Vi föredrar mera allmänna frågor om krisen och hur den ska lösas. Europeiska kommissionens ordförande kan inte vara informerad om detaljfrågor i enskilda länder, så försök vara mer allmänna i era frågor.

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (EN) Jag vill bara säga att jag inte uppskattar liknelsen mellan får och människor särskilt mycket. Jag tycker faktiskt den är ganska osmaklig.

(Applåder)

Men med det förbehållet är vi fast beslutna att införa den identifiering ni nämnde och självklart kommer vi att vara försiktiga. Om det finns problem med genomförandet är vi beredda att undersöka det. Man jag tycker att de åtgärder som redan vidtagits för att identifiera får faktiskt är ganska bra. Låt oss nu se hur de fungerar i praktiken.

Zoltán Balczó (NI). – (HU) Herr Barroso! Den globala finanskris som utlöstes i Förenta staterna har spridit sig till realekonomin, vilket har resulterat i förlusten av miljontals arbetstillfällen och ett socialt kristillstånd. Europeiska unionen vill vidta åtgärder när det gäller företag som Opel, och om en plan genomförs kommer den också att omfatta direkt hjälp. Samtidigt är det de små och medelstora företagen som skapar jobb, faktiskt de flesta jobben.

Tycker ni att denna åtgärd för att hjälpa dem är tillräcklig? Ungern befinner sig i en särskilt svår position eftersom landet bara har utländska affärsbanker. Kan man ge direkt statligt stöd i Ungern eller är detta ekonomisk nationalism, som ni har förklarat krig mot, eller kanske marknadsdogmatism?

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (EN) Mitt entydiga svar är nej: vi har inte gjort tillräckligt. Vi måste göra mer för de små och medelstora företagen. Det är en prioriterad fråga. Vi har godkänt småföretagslagen, vilket är bra. Vi har förbättrat situationen vad gäller sena betalningar genom att minska förseningarna i samband med betalningar. Det var bra, och något som de små och medelstora företagen verkligen var tacksamma för. Vi försöker naturligtvis begränsa alla byråkratiska och administrativa procedurer som skapar administrativa bördor, framför allt för de små och medelstora företagen, och vi strävar verkligen efter att göra tillvaron enklare för de små och medelstora företagen. De utgör, precis som ni sade, och jag håller med er, en av de viktigaste sektorerna för att skapa fler arbeten, och det är en del av vår politik.

En annan åtgärd som vi har vidtagit nyligen och som jag ännu inte har nämnt i dag, var att höja tröskeln för det statliga stöd som medges som direkt stöd från medlemsstaterna till vissa små och medelstora företag i särskilda svårigheter till 500 000 euro. De små och medelstora företagen bör med andra ord förbli en prioritet när det gäller våra åtgärder för hållbarhet, inklusive hållbar sysselsättning.

Seán Kelly (PPE). – (GA) Herr talman! För det första vill jag tacka ordförande José Manuel Barroso för att han kommer hit och besvarar våra frågor så öppet, ärligt och engagerat.

(EN) Tyvärr anklagas ordförande José Manuel Barroso för att inte ha blivit demokratiskt vald och för att med översittarfasoner ha försökt skrämja irländarna till lydnad.

Jag vill säga till Nigel Farage att han sannernligen inte är demokratiskt vald för att företräda det irländska folket, och hans användning av ordet *bully* [översittare] var också olyckligt, för under 700 år, en period när John Bull – dvs. England – genom översittarfasoner försökte tvinga irländarna till lydnad, var Irland känt som John Bulls andra ö. Lyckligtvis är de dagarna förbi, så jag går vidare till min fråga.

När det gäller de nya befogenheter som Lissabonfördraget ger Europeiska unionen undrar jag om ordförande José Manuel Barroso skulle kunna tänka sig att ge en kommissionsledamot exklusivt ansvar för att lägga fram nya förslag och nya åtgärder för att genomföra de befogenheterna?

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (EN) Jag ber om ursäkt, jag förstod inte frågan så bra, för om ni föreslår att vi ska ha en ny kommissionsledamot för alla de nya befogenheterna i Lissabonfördraget, så nej, jag tycker verkligen inte det är rimligt. De förekommer inom så många olika områden att vi inte kan begära att en enda person ska besitta all den kompetensen.

Jag har redan meddelat i mitt svar på en tidigare fråga vad jag tror kommer att bli några av nyheterna när det gäller portföljerna. Det kan bli fler, jag arbetar på det. Detta är trots allt även ett samarbete med medlemsstaterna. Irland har t.ex. ännu inte utsett en tänkbar kommissionsledamot.

Jag gjorde detta för fem år sedan, och det är en interaktiv process där jag också måste träffa de människor som medlemsstaterna har föreslagit för att kunna forma kommissionen. Jag kommer verkligen att göra mitt bästa för att hitta kompetenta människor – både män och kvinnor (detta även riktat till Irland!) – så att vi i slutändan kan få ett kollegium av engagerade européer som är kompetenta och erfarna inom alla områden, från ekonomi, allmän politik, energi, miljö och rättsliga frågor till miljö etc.: en enorm uppsättning olika kompetenser som vi behöver en mycket kunnig grupp av människor för.

Talmannen. – Detta är första gången som vi i Europaparlamentet har genomfört denna session med frågor och svar med kommissionens ordförande. Därför vill jag än en gång tacka ordförande José Manuel Barroso. Eftersom detta var en särskild händelse för oss undrar jag om ni vill lämna ett par allmänna kommentarer om denna första session med frågor och svar?

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (EN) Tack så mycket herr talman och alla ärade ledamöter av Europaparlamentet, för denna session. Det var verkligen trevligt. Jag tror detta är en god idé. Jag måste helt uppriktigt säga att det är oerhört svårt för mig att komprimera alla mina argument, eller åtminstone mina huvudargument, till en minut. Framför allt eftersom jag för det mesta inte talar mitt eget språk. Jag pratar de språk som jag tror är mest lättillgängliga och det kräver en ytterligare ansträngning från min sida.

Men det är ni som bestämmer formatet. Jag kan diskutera det med er, för jag tror att fria, hårda och kontroversiella diskussioner ger ett viktigt bidrag till ett starkare europeiskt demokratiskt område.

(Applåder)

Talmannen. – Punkten är härmed avslutad.

12. Förslag till EU:s allmänna budget 2010 (avsnitt I, II, IV, V, VI, VII, VIII, IX) - Förslag till EU:s allmänna budget 2010 (avsnitt III, kommissionen) (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en gemensam debatt om

– betänkandet av László Surján, för budgetutskottet om förslaget till Europeiska unionens allmänna budget för budgetåret 2010, avsnitt III – kommissionen (C7-0127/2009 – 2009/2002(BUD)), och ändringsskrivelse nr 1//2010 (SEK(2009)1133) till förslaget till Europeiska unionens allmänna budget för budgetåret 2010, och

– betänkandet av Vladimír Maňka för budgetutskottet om förslaget till Europeiska unionens allmänna budget för budgetåret 2010

Avsnitt I – Europaparlamentet

Avsnitt II – Rådet

Avsnitt IV – Domstolen

Avsnitt V – Revisionsrätten

Avsnitt VI – Europeiska ekonomiska och sociala kommittén

Avsnitt VII – Regionkommittén

Avsnitt VIII – Europeiska ombudsmannen

Avsnitt IX – Europeiska datatillsynsmannen

(C7-0128/2009 - 2009/2002B(BUD)) (A7-0037/2009).

László Surján, *föredragande*. – (HU) Herr talman! Jag tänker tala på mitt modersmål, eftersom jag för övrigt också protesterar mot alla bestämmelser som begränsar användningen av en persons modersmål. Budgeten för 2010 utarbetas i skuggan av finanskrisen. Och, herr statssekreterare, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar, vi måste alla ta itu med denna kris på det ena eller andra sättet! Krisen har sått osäkerhet bland investerarna, gjort det svårare att få lån, ökat arbetslösheten och minskat produktionen. Kan Europeiska unionen reagera på detta? Har den något att säga om de faror som orsakas av klimatförändringen eller om terrorismen? Kan den skydda EU:s gränser? Välkomnar unionen flyktingar på ett rättvist sätt? Europaparlamentet skulle vilja se en budget som ger alla dessa frågor ett positivt svar, och parlamentet står ganska enat i den förhoppningen.

Det finns inga stora skillnader mellan de olika politiska grupperna. Jag vill därför, i min egenskap av föredragande, tacka samtliga politiska grupper i Europaparlamentet för detta. Det finns emellertid allvarliga åsiktsskillnader mellan rådet och Europaparlamentet. På grund av krisen vill rådet se en så liten budget som möjligt, vilket är förståeligt om man ser frågan ur de nationella parlamentens och regeringarnas ståndpunkt. Men vi i parlamentet tror att Europaparlamentet har ett stort antal instrument tillgängliga som skulle kunna sättas in ännu effektivare, smidigare och med större effekt, just för att vi ska kunna klara krisen. Vad betyder allt detta i konkreta siffror? När vi tidigare tänkte på 2010 så var det mot bakgrund av en sjuårig budget. Sedan fattades ett beslut som i den nuvarande situationen skulle medge en budget på 134 miljarder euro vad gäller betalningsnivåer. Rådet, å sin sida, tänker sig en budget i storleksordningen 120 miljarder euro. Eftersom Europaparlamentet inte anser att utgifter på 134 miljarder euro är realistiska tar parlamentet hänsyn till de nationella regeringarnas problem och kommer att i slutändan föreslå 127 miljarder euro om omröstningen på torsdag präglas av rekommendationerna från budgetutskottet.

Vi måste naturligtvis ställa oss frågan vad det är för mening med att ställa ut löften avsedda för en sjuårig cykel i en femårig cykel om vi aldrig kommer att hålla de löfena. Detta är den situation vi faktiskt befinner oss i, för varje år blir årsbudgeten mycket mindre än vad vi diskuterade gången innan. Men det finns ett ännu större bekymmer. Årsbudgetar innehåller också åtaganden, av vilka många förblir ogenomförda. Vi släpar redan efter med mer än en hel årsbudget och det gapet ökar från år till år. Det är därför absolut nödvändigt att höja utbetalningsnivåerna. I annat fall kommer vi att hamna i samma situation som alla andra år: rådet skär bort bitar från kommissionens förslag medan Europaparlamentet föreslår ännu större siffror.

Men jag vill rikta er uppmärksamhet på att situationen inte helt och hållet är denna. De här förslagen har inte fötts mellan en rubrik och nästa, rent mekaniskt, genom att man tar bort en bit här och en bit där. På grund av krisen måste alla hålla hårt i plånboken. Därför stöder vi i vissa avseenden rådets försiktigare siffror i budgetutskottet. I andra sammanhang, till exempel när det gäller hur stor personal som tilldelas vissa uppgifter, har vi även tagit med i beräkningen hur den aktuella uppgiften genomfördes. Samtidigt är det mycket enkelt att begå misstag på detta område. Om vi har begått misstag så vill vi inte förhindra att programmen genomförs. Om en sådan händelse inträffar under året så kommer vi alltid att vara beredda att rätta till situationen, men vi förespråkar ett korrekt genomförande och noggrann planering. Vi måste analysera om pengarna som användes gav de resultat som vi förväntade oss och om vi uppnådde de uppställda målen.

Det är t.ex. svårt att vara tillfreds med kommunikationspolitiken, även om det naturligtvis också kan finnas många fler skäl som också är betydligt mer komplicerade, som förklarar de förlorade folkomröstningarna och det låga valdeltagandet. Därför skulle det vara ett misstag att minska resurserna som avsätts för kommunikationer. Vi föreslår att man inrättar reserver för vissa budgetrubriker, som sedan lätt kan utnyttjas när en lovande kommunikationsstrategi utarbetas på grundval av aktuella analyser. Vi måste också i framtiden titta närmare på i vilken utsträckning våra mål har uppnåtts. Europeiska revisionsrätten offentliggjorde nyligen en undersökning om framgångar och problem inom mejerisektorn. Europaparlamentet förväntar sig att kommissionen i en kommande ändringsskrivelse ska beskriva hur mjölkfonden är tänkt att fungera. Vi anser att detta dessutom kräver en separat budgetrubrik och en reserv av lämplig storlek.

Det behövs en rättslig grund som tar hänsyn till revisionsrättens synpunkter och som kan hjälpa till att lösa branschens nuvarande problem. Därför handlar det inte bara om pengar, utan även om att Europeiska unionen ska tillhandahålla bättre och tydligare riktad stöd till denna sektor. Därför vill jag uppmana mina kolleger i Europaparlamentet att försöka rösta fram en bra, effektiv budget i största möjliga enighet. Jag behöver knappast säga att vi kommer att få diskutera detta. Det är bara naturligt att varje politisk grupp också kommer att föra fram sina egna synpunkter för att försöka förstärka den egna profilen. Men vi kommer att bli överens om de viktigaste frågorna. Även när det gäller mjölkfonden är själva fonden mycket viktigare

än frågan om hur mycket pengar den kommer att innehålla i slutändan. Budgetutskottet har lagt ett förslag om ett rimligt belopp. Tack för er respektfulla uppmärksamhet.

Vladimír Maňka, *föredragande*. – (SK) Det är nu, mitt i denna kris, som vi måste visa för allmänheten och även för oss själva, att vi kommer att använda alla resurser så effektivt som möjligt för att uppnå våra politiska mål.

De flesta institutioner utarbetar sina budgetar på grundval av föregående år. Och vad kan vara enklare än att multiplicera förra årets budget med inflationstakten? Men när vi upprepar en sådan budgeteringsprocess år efter år, så kan det leda till deformationer, felaktigheter och ett slöseri med resurser. Vårt mål är därför att se till att budgetarna utarbetas på grundval av reella behov. I varje institution måste budgetäskandena motsvara ett verkligt behov av att utföra vissa uppgifter. Alla institutioner och alla enheter i alla institutioner måste göra allt de kan för att spara. Detta kan kräva att arbetet organiseras bättre eller att befintliga resurser omfördelas för att fokusera på prioriteringar eller mindre byråkrati.

I mina tidigare anföranden inför utskottet, och även i kammaren, har jag nämnt flera exempel på framgångar under senare tid när det gäller att hitta reserver. Vi kommer att upptäcka ännu fler brister och vi kommer att göra arbetet i de olika enheterna och institutionerna ännu effektivare om vi angriper problemet systematiskt. I budgeten för 2010 fastställs denna systematiska strategi.

De ledamöter som var här i det förra parlamentet minns att vi alltid försökte förbättra samarbetet mellan institutionerna. Här har det alltid funnits reserver och många av dem har till och med ökat under senare år. Vi har en gemensam finansieringskälla. Om vi alla bara bryr oss om vårt eget hörn och stänger ute alla andra, så kommer vi inte att kommunicera och samarbeta och det kommer att bli svårt att utnyttja resurserna effektivt.

Detta är anledningen till att vi i budgetutskottet beslutade att införa en övergripande reserv på 5 procent för samtliga institutioner för externa översättningar. Hur kan vi annars motivera institutionerna att först utnyttja sin extra interna översättningskapacitet och inte automatiskt vända sig till externa leverantörer? Vårt syfte inom alla dessa områden är att den extra kapaciteten i varje institution ska göras tillgänglig för övriga institutioner.

Utgifterna för köp och hyra av fastigheter utgör en av de största administrativa utgiftsposterna för institutionerna. År 2005 var den totala golvarean i de fastigheter som användes av institutionerna i Bryssel, Luxemburg och Strasbourg över 2 miljoner m². Fastigheter köptes inte alltid på rätt plats, vid rätt tidpunkt eller till lägsta kostnad. Enligt revisionsrätten samarbetar institutionerna inte på dessa områden och underlåter till och med att granska sin egen policy. Om vi köper en ny fastighet och inte har mer än ett enda alternativ så är det svårt för oss att få gynnsamma villkor. Av den anledningen förväntar vi oss från Europaparlamentets ordförandeskap till slutet av året en lämplig långsiktig strategi för tillgångar och byggnader som även kommer att ta hänsyn till renoveringskrav och säkerhetskostnader.

Om vi ska kunna arbeta på ett ansvarsfyllt och effektivt sätt så behövs det heltäckande information om vilka resurser som finns tillgängliga för oss. Jag vill därför understryka behovet av att skapa ett system för informationsstyrning. Med hjälp av ett sådant system blir vårt arbete konsekvent och effektivt. Förvaltningen förväntas lägga fram en redovisning av detta projekt till budgetutskottet inom den närmaste framtiden. Inget av institutionernas budgetförslag omfattar kostnader på grund av att Lissabonfördraget träder i kraft. När fördraget träder i kraft måste vi titta mycket noga på hur vi kan omorganisera våra befintliga resurser innan någon lägger fram en begäran om ytterligare resurser. Om personalen i någon av institutionerna lyckas uppnå finansiella besparingar genom att effektivisera sitt arbete, så kommer budgetutskottet inte längre att ha några problem med att tillåta att sådana resurser används för institutionens övriga prioriteringar.

Om å andra sidan en institution uppnår besparingar på grund av oväntade händelser, så bör sådana besparingar, som en allmän regel, återföras till skattebetalarna. Jag vill tacka ledamöterna i budgetutskottet för att de gett sitt enhålliga stöd till förslaget. Jag är fast övertygad om att EU:s budgetsysteem måste utvecklas på ett sådant sätt att det ger förtur åt kreativitet och innovativa lösningar.

Hans Lindblad, *rådets tjänstgörande ordförande*. – Herr talman! Ärade ledamöter, mina damer och herrar, ungdomar! Jag ser att Europas framtid sitter däruppe på läktaren. Det är en stor ära att få vara här i dag vid debatten om parlamentets första behandling av budgeten för 2010.

Europa genomlider den värsta ekonomiska krisen sedan andra världskriget. Sysselsättningen faller, arbetslösheten stiger och de offentliga finanserna visar rekordstora underskott. Budgetdisciplin och sund

ekonomisk förvaltning påskyndar vändningar. Strukturellt riktig politik stärker kraften och uthålligheten i den uppgång som vi hoppas kommer.

Mot denna bakgrund enades rådet enhälligt om en välbalanserad budget som satsade resurser på utbildning, forskning, infrastruktur, sammanhållning, ansvarsfulla offentliga finanser och marginaler för det oförutsedda, dvs. alla de faktorer som vi vet är viktiga för tillväxt och för välbefinnande. Stora frågor återstår. Den europeiska återhämtningsplanen och stöd till mjölksektorn måste finansieras.

Samtidigt som Europas offentliga finanser är de svagaste i mannaminne föreslår budgetutskottet i parlamentet att utgifterna ska öka med tio procent – med tio procent! Vilken annan verksamhet, förutom arbetslöshetskostnader, låter vi öka med så mycket? Trots stora underskott – åtta procent av BNP i Frankrike, sex procent av BNP i Tyskland, 14 procent i Storbritannien och Irland – anser budgetutskottet att länderna ska låna till mer utgifter och till mer administration. Man ska alltså låna till administration.

Särskilt bekymrad är jag över att dessa stora utgifter försvårar finansieringen av återhämtningsplanen. Särskilt bekymrad är jag också över att utskottets förslag inte lämnar några som helst marginaler för oförutsedda händelser.

Vi behöver enas om en budget som håller för medlemsländerna, och som vi kan försvara inför folket. Vi måste enas om återhämtningsplanen, som är jätteviktig för Europas utveckling. Med tanke på den överenskommelse som vi uppnådde i april, är jag övertygad om att vi kommer att lyckas med detta. Vi kommer att behöva lösa den komplicerade mjölkfrågan. Med tanke på vårt utmärkta samarbete – för det har vi haft hittills – är jag övertygad om att vi kommer att kunna lösa även denna svåra fråga i den svåra situation och det läge som vi befinner oss i.

ORDFÖRANDESKAP: ANGELILLI

Vice talman

Algirdas Šemeta, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Fru talman! Det gläder mig mycket att jag fått en chans att tala här i dag innan första behandlingen av budgetförslaget för 2010 avslutas med omröstningen på torsdag.

Jag vill börja med att tacka parlamentet för att det återställt det preliminära budgetförslaget på många områden.

Kommissionen välkomnar verkligen parlamentets strategi att använda budgeten som ett verktyg för att ta oss ur den nuvarande krisen genom att förstärka den ekonomiska tillväxten, konkurrenskraften, sammanhållningen och skyddet av sysselsättningen.

Kommissionen välkomnar också att parlamentet i första behandlingen har inkluderat ändringsskrivelsen med krav på ökade utgifter, framför allt för Palestina, klimatförändringen och kompletterande åtgärder till förmån för AVS-länderna.

Om vi så ser till de centrala frågorna i den nuvarande budgetprocessen, så har kommissionen verkligen insett att parlamentet betraktar finansieringen av den andra fasen i Europeiska ekonomiska återhämtningsplanen som en prioritet. Låt mig säga att detta är en prioritet även för kommissionen. Ur det perspektivet kan jag förstå logiken bakom att Europaparlamentets så kallade "asteriskändring" av återhämtningsplanen går utöver det nuvarande utgiftstaket.

Nästa vecka kommer kommissionen att lägga fram ett paket för att lösa behoven i samband med återhämtningsplanen i syfte att nå en gemensam lösning under medlingen i november.

För närvarande har kommissionen ännu inte angett samtliga finansieringskällor för hela beloppet för de energiprojekt som krävs enligt återhämtningsplanen under 2010. Kommissionen kommer emellertid att försöka identifiera alla tänkbara alternativ för att täppa till de återstående luckorna i tid för medlingen i november.

Kommissionen oroas över de nuvarande svårigheterna inom mejerisektorn och vi har tagit vederbörlig hänsyn till parlamentets förslag att skapa en särskild "mjölkfond" och till jordbruksministrarnas ståndpunkt. I enlighet med förslaget som framfördes i går av min kollega Mariann Fischer Boel kommer vi att föreslå att 280 miljoner euro avsätts som ett bidrag till att lösa de omedelbara konsekvenserna av krisen för mjölkproducenterna i nästa veckas ändringsskrivelse till 2010 års budget.

Detta nya förslag får betydelse för den ursprungligen planerade finansieringen av underskotten i den ekonomiska återhämtningsplanen för Europa men, som jag sade, kommissionen kommer att göra sitt yttersta för att hitta de nödvändiga resurserna i tid för medlingsmötet.

Låt mig så rikta er uppmärksamhet på ett antal frågor där parlamentets första behandling ger anledning till viss oro.

Europaparlamentet föreslår en allmän ökning på nästan 10 procent av betalningsnivåerna jämfört med 2009, vilket är cirka 4 procent över den nivå som föreslås av kommissionen. Även om jag stöder Europaparlamentets önskan att stödja den ekonomiska tillväxten via EU:s program, så bör vi även ta hänsyn till de utbetalningar som rimligtvis kan genomföras utan att undergräva en sund finansiell förvaltning. Kommissionen har i detta skede ingen anledning att göra avsteg från de beräkningar som gjordes i dess preliminära budgetförslag.

När det gäller de administrativa stödrubrikerna för utgiftsprogrammen, de så kallade BA-rubrikerna, har jag förstått att Europaparlamentet vill inta en ganska restriktiv hållning under nuvarande omständigheter. Men det är också viktigt att tillhandahålla lämpliga administrativa resurser för att hantera programmets växande finansiella resurser om vi vill att den här budgeten ska genomföras korrekt. Kommissionen hoppas det blir möjligt att återkomma till detta under andra behandlingen.

Parlamentet har dessutom godkänt ett antal reserver som kommer att få negativ effekt på budgetgenomförandet om de behålls i den slutgiltiga budgeten. Om man bibehåller lönereserven under året kommer det att få negativa effekter för rekryteringen av nya tjänstemän under 2010 för att ersätta den personal som lämnar kommissionen.

Låt mig avslutningsvis försäkra er om att kommissionen, i enlighet med det interinstitutionella avtalet, kommer att redovisa sin ståndpunkt när det gäller de ändringsförslag som antogs av parlamentet i början av november genom den så kallade genomförbarhetsskrivelsen. Jag hoppas att parlamentet ska kunna ta hänsyn till den skrivelsen i sin andra behandling.

Finansieringen av andra etappen av europeiska ekonomiska återhämtningsplanen innebär en verklig utmaning och alla insatser måste vara riktade åt samma håll. Kommissionen kommer därför att fortsätta agera ärlig mäkklare, och vi kommer att göra vårt yttersta för att hjälpa till att bereda vägen för ett lyckat resultat av detta budgetförfarande. Jag räknar med ert stöd för att uppnå ett tillfredsställande och balanserat resultat här.

Annemie Neyts-Uyttebroeck, *föredragande för yttrandet från utskottet för utrikesfrågor.* – (EN) Fru talman! Det är en ära för mig att få uttala mig som företrädare för utskottet för utrikesfrågor.

År efter år ser vi att avsnitt IV i budgeten är allvarligt underfinansierat. År efter år kan vi också se hur kommissionen och rådet måste tillgripa ett antal specialåtgärder som inte ligger i linje med de normala budgetmetoderna för att finansiera de behov som vi alla visste fanns där redan från start. Situationen i Palestina är dessvärre ett av de bästa exemplen på detta.

Men efter att ha sagt detta kan jag konstatera ett par positiva inslag. Jag ser att Östersjöstrategin fick extra pengar. Jag ser också att avsättningarna har ökat för ett antal särskilda politikområden till förmån för demokrati och mänskliga rättigheter. Låt mig avslutningsvis säga att vi, framför allt 2010, kommer att behöva ägna uppmärksamhet åt att europeiska avdelningen för yttre åtgärder förmodligen och förhoppningsvis kommer att börja fungera. Vi måste avsätta de nödvändiga medlen för det.

Gay Mitchell, *föredragande för yttrandet från utskottet för utveckling.* – (EN) Fru talman! Jag tänker inte begära att budgeten ska spricka. Jag vill bara begära att vi uppfyller de åtaganden vi har gjort gentemot utvecklingsländerna. Elva miljoner barn dör varje år i utvecklingsländerna. Detta är människor som inte bara drabbats av finanskrisen, på samma sätt som vi, utan av det faktum att de inte ens får några remitteringar – som var större än det ekonomiska stöd vi gav dem – från sina familjer bosatta i de industrialiserade länderna, för även de har drabbats. Dessa människor har drabbats dubbelt: de lider också av konsekvenserna av klimatförändringen.

Det enda jag begär är att vi uppfyller våra åtaganden gentemot dessa människor. Om vår BNP minskar med en procentenhet, så minskar också vårt bidrag till dessa människor. Låt oss alltså verkligen ge det procentuella bidrag vi lovade att vi skulle ge. Tydliga budgetrubriker, så att vi i parlamentet kan mäta att ni uppfyller dessa åtaganden, och additionalitet är absolut centrala för detta. Jag ber er att inte låta de fattigaste i världen bära en börda som de inte klarar av att bära i den här situationen.

Jean-Pierre Audy, *föredragande för yttrandet från budgetkontrollutskottet*. – (FR) Fru talman, herr minister, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Budgetkontrollutskottet har avgett ett yttrande som innehåller ett antal förslag. Låt mig presentera tre av dem på en minut.

Det första gäller forskningen, speciellt sjätte och sjunde ramprogrammen. Ur rättssäkerhetssynpunkt är det tillrådligt att Europeiska kommissionen avstår från att räkna om redovisningarna för projekt som redan har godkänts och avslutats, genom att tillämpa nya tolkningar av urvalskriterierna.

Vi vill åter en gång uppmana kommissionen att inte avvika från de normala, nationellt och internationellt erkända och certifierade redovisnings- och beräkningsmetoderna.

Den andra punkten gäller redovisningen av de EU-anställdas pensioner i budgeten. Vi föreslår att kraven gentemot medlemsstaterna vad gäller de anställdas pensioner, som beräknades till 37 miljarder euro den 31 december 2008, ska bokföras som en tillgång.

Vi föreslår också att budgeten ska ange det exakta beloppet för dessa pensioner och inte bara de belopp som utbetalats, eftersom de senare inte tar hänsyn till de belopp som betalats in till kommande pensioner. Jag vill upprepa förslaget att man undersöker möjligheterna att skapa en pensionsfond för gemenskapen. Vi stöder även byrån för bedrägeribekämpning, som måste stärkas så att den kan genomföra kontroller utanför Europeiska unionen.

Juan Fernando López Aguilar, *föredragande för yttrandet från utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor*. – (ES) Fru talman! I utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor har vi arbetat för att utöka budgeten för området för frihet, säkerhet och rättvisa. Den har nu ökat med 13,5 procent från 2009.

Framför allt har kapitlet om yttre gränser, återvändande, viseringspolitik, fri rörlighet för personer och grundläggande rättigheter och medborgarskap utökats. Framför allt har kapitlet om rättvisa i civilrättsliga och straffrättsliga frågor utökats med 4,7 procent.

Däremot har kapitlet om säkerhet och skydd av friheter utökats med 95 procent i och med att Europol har integrerats i EU:s budget. Detta är alltså en nyhet jämfört med 2009 års budget.

Vi antog ett ändringsförslag om att utöka Frontexbudgeten, något som tydligt visar vårt engagemang för att hantera invandringen och allt som rör migrationsströmmarna på ett sätt som gör att de mänskliga rättigheterna respekteras.

Slutligen anser jag att det bör påpekas att vi i utskottet antog en ändring i budgeten på 5 miljoner euro som ska bidra till integrationen av medborgare från tredjeländ. Därför har avsnittet under artikel 18 om området för frihet, säkerhet och rättvisa utökats till 105 miljoner euro, vilket kommer att bidra till att stärka medlemsstaternas administrativa och finansiella förvaltning.

Jutta Haug, *föredragande för yttrandet från utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet*. – (DE) Mina damer och herrar! Det är ingen hemlighet att utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet är efter år – även i år – anser att de medel som avsätts i EU:s budget på inget sätt är tillräckliga för att skapa effektiva miljöprogram, för att behålla den biologiska mångfalden och för att bekämpa klimatförändringen på ett sätt som har en chans att lyckas. Att rådet minskar dessa snålt tilltagna resurser ytterligare är lika obegripligt som vanligt. Därför blir standardsvaret "tillbaka till det preliminära budgetförslaget".

Det finns två saker vi måste övertyga kommissionen om. Det första är att vi förväntar oss att kommissionen omedelbart inkluderar det som kallas "avsättning av inkomster" för de myndigheter som delvis är beroende av avgifter – t.ex. Europeiska läkemedelsmyndigheten i London eller Europeiska kemikaliemyndigheten i Helsingfors – i det preliminära budgetförslaget och inte skapar en konstlad marginal genom att utelämna dessa poster. Den andra punkten handlar om att vi förväntar oss att kommissionen ska lägga fram ett förslag så snart som möjligt om hur man kommer att finansiera antirökkampanjen *Help* i framtiden när tobaksfonden är slut. Som ni märker är det samma sak varje gång.

Lena Ek, *föredragande av yttrande från utskottet för industrifrågor, forskning och energi*. – Fru talman! Världskonkurrensen är mördande. I dag står utvecklingsländerna för 20 procent av världens rikedomar. Om 15 år kommer de att stå för 34 procent. År 2025, alltså om 15 år, kommer Kina och Indien att tillsammans stå för 20 procent av satsningarna på forskning och utveckling i världen. Samtidigt som dessa satsningar sker utanför Europa ligger byråkratin som en våt filt över Europas forskningsinstitut, universitet och industri.

Vi har tre kriser som vi måste lösa samtidigt – klimatkrisen, jobbkrisen och finanskrisen. ITRE-utskottets svar på dessa kriser är att vi måste satsa på forskning och innovation. Denna prioritering håller både rådet och kommissionen med om, i Lissabonprocessen, i sjunde ramprogrammet, i planen för ekonomisk återhämtning. Men det de kallar prioritering innebär i praktiken sju procents besparing. Jag måste säga att jag är tacksam över att rådet inte "prioriterar" mer på dessa oerhört viktiga områden!

Detta är ett Orwellskt nyspråk som vi inte kan acceptera. Vi behöver mer anslag till forskning och utveckling. Vi måste arbeta tillsammans för att minska byråkratin. Vi ser gärna att rådet, tillsammans med kommissionsledamoten med ansvar för forskningsfrågor, fokuserar på detta. Framför allt kräver vi krafttag för forskning och innovation. Det är där jobben kommer att skapas och det är där framtiden finns för Europa och Europas konkurrenskraft, inte i besparingar på detta område!

Cristian Silviu Buşoi, *föredragande för yttrandet från utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd*. – (EN) Fru talman! Jämfört med 2009 års budget innebär kommissionens förslag för 2010 en måttlig ökning av budgetramarna för den inre marknaden och tullpolitiken, medan den mängd pengar som fördelas till konsumentpolitiken är oförändrad. I budgetförslaget för 2010 har rådet minskat medlen för framför allt de budgetposter som rör utvecklingen av den inre marknaden. Jag anser att en fungerande inre marknad under den rådande ekonomiska krisen kan bidra till den ekonomiska återhämtningen.

När det gäller tullpolitiken ger budgeten utrymme för samarbets- och samordningsåtgärder och stärker på så sätt säkerheten och skyddet av de yttre gränserna, vilket i sin tur stöder kampen mot olaglig handel och bedrägerier samt ökar tullsystemets effektivitet. Jag anser att åtgärder inom området konsumentutbildning är en prioritet, framför allt när det gäller att stärka människors ekonomiska kunskaper. Krisen har visat hur viktig konsumentpolitiken och framför allt konsumentutbildning är när det gäller att hjälpa konsumenterna att fatta ansvarstagande ekonomiska beslut. Av alla de här skälen begärde utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd en särskild budgetpost för Solvitprogrammet som skulle finansieras med 1 miljon euro. Solvit är ett mycket bra exempel på hur man kan hjälpa företag och medborgare. Slutligen har 1 miljon euro avsatts för uppföljningen av pilotprojektet som övervakar åtgärder på området konsumentpolitik för konsolidering av en "resultattavla" och angränsande marknadsundersökning, som en förberedande åtgärd.

Danuta Maria Hübner, *föredragande för yttrandet från utskottet för regional utveckling*. – (EN) Fru talman! För 2010 behöver vi en budget som på ett effektivt sätt utnyttjar EU-politiken i syfte att lyfta den europeiska ekonomin ur krisen, samtidigt som vi behåller våra långsiktiga mål och åtaganden, dvs. hållbar tillväxt, ekonomisk och social sammanhållning och våra åtaganden gentemot omvärlden, vilket också gäller kandidatländerna.

I budgetförslaget hade rådet automatiskt tagit bort 36 poster med administrativa kostnader, bland annat poster med koppling till instrumentet för stöd inför anslutningen. Det argument som används – låg absorption – räcker inte eftersom den nödvändiga ramen för genomförandet av instrumentet för stöd inför anslutningen inte kunde slutföras i juli 2009. Från och med 2010 måste kommissionen utvärdera och godkänna flera stora projekt där man måste anställa ett stort antal personer som kan bidra med tekniska specialkunskaper på kort sikt. 2010 kommer också att vara det år när det effektiva genomförandet av verksamheten kommer att inledas, vilket fordrar att kommissionen utför förhandskontroller av en stor mängd anbud och avtal.

Budgetnedskärningarna innebär att den finansiella förvaltningen av stödet inför anslutningen äventyras, med alla politiska dimensioner detta medför. Vi bör därför vara fortsatt öppna för att ställa oss positiva till kommissionens begäran att återgå till nivåerna i det preliminära budgetförslaget när det gäller detta.

Elisabeth Jeggle, *föredragande för yttrandet från jordbruksutskottet*. – (DE) Fru talman, mina damer och herrar! Som budgetföredragande för jordbruksutskottet vill jag tacka huvudföredraganden, László Surján, för att han alltid varit redo att diskutera för att försöka få till stånd en kompromiss. Detta är nödvändigt eftersom den europeiska jordbrukspolitiken i dag är det enda politikområde där hela ansvaret ligger på EU-nivå.

Det stämmer att medlen för skolmjölk, skolfukt och ett antal andra projekt har utökats. Redan för två år sedan ansågs lagring och exportbidrag vara föråldrade verktyg. I dag är detta oundgängliga verktyg för att råda bot på krisen på marknaderna. Vi vill därför se en ökning på cirka 81 miljoner euro för lagring från 2009 till 2010 och på cirka 440 miljoner euro för exportbidrag och vi kommer att rösta för detta. Även om detta inte är tillräckligt just nu.

Som tidigare skulle jag självfallet ha föredragit 600 miljoner euro när det gäller mjölkfonden. De 300 miljoner euro vi nu begär för 2010 är den summa som är absolut nödvändig och jag begär att det här blir ett fast belopp i budgeten som avsätts för mjölkfonden. Det skulle vara rätt signal att sända och den är också viktig.

Situationen på jordbruksmarknaderna är akut. Kommissionen har under alltför lång tid hoppats för mycket på självreglering. Jordbruksmarknaderna behöver också budgetramar och allmänpolitiska ramar och regler.

Carmen Fraga Estévez, *föredragande för yttrandet från fiskeriutskottet*. – (ES) Fru talman! Tack till den föredragande och till budgetutskottet för att man godkände alla ändringsförslag från fiskeriutskottet.

Det som är särskilt viktigt för oss är det ändringsförslag där vi begär ökad flexibilitet för den finansiering som ges till de regionala rådgivande nämnderna för fisket. Förutom att finansieringen är snålt tilltagen är den föremål för tolkningar och kommissionen kan förhindra nämnderna att använda de små medel de har. Denna begäran från de sju befintliga nämnderna var enhällig.

Ett ändringsförslag som vi anser vara särskilt viktigt just nu handlar om att införa en omfattande strategi för att bekämpa pirater där man verkligen tar hänsyn till fiskebåtarnas situation, som är särskilt utsatta för dessa gärningar på världshaven.

När det gäller forskning och det sjunde ramprogrammet har vi, liksom föregående år, visat återhållsamhet och begärt att procentsatsen för investeringen åtminstone inte ska minskas nu när fiskeriforskningen inte längre har en egen rubrik i budgeten. Alla beslut om fiskeriförvaltning utgår från kunskap om miljö och marina arter, framför allt med tanke på att ett av våra nya mål är att tillämpa ett ekosystemsbaserat perspektiv på all lagstiftning inom den gemensamma fiskeripolitiken.

Helga Trüpel, *föredragande för yttrandet från utskottet för kultur och utbildning*. – (DE) Fru talman, mina damer och herrar, företrädare för kommissionen och rådet! Varför är rådets nedskärningar, som vi vartenda år måste genomföra på olika politikområden, så enfaldiga, så fel och så kortsiktiga? Svaret är att de inte är inriktade på det gemensamma europeiska intresset och jag riktar min kritik mot detta ur ett politiskt perspektiv. Rådet och medlemsstaterna omfattas också av ett gemensamt europeiskt ansvar och EU:s utgifter är utgifter för vårt gemensamma europeiska intresse.

Det är helt ofattbart att finansieringen för utbildning minskas just nu. Ett av våra mest framgångsrika program är studentutbytesprogrammet som gör det möjligt för våra ungdomar att studera i Europa, att komma ut i världen. Varför skär ni ned på det? Vi behöver göra mer för kultur, kulturellt utbyte och vänortssamarbeten eftersom detta gör EU till något konkret och skapar acceptans för EU nedifrån och upp. Och hur kan vi skära ned på kommunikationspolitiken, där vi har kommit överens om att det finns ett behov av att verkligen informera väljarna och medborgarna om de positiva resultat EU uppnått? Jag kan tyvärr bara konstatera, som redan påpekats, att den här typen av nedskärningar är fullständigt kontraproduktiva ur ett politiskt perspektiv.

Pervenche Berès, *föredragande för yttrandet från utskottet för ekonomi och valutafrågor*. – (FR) Fru talman! För utskottet för ekonomi och valutafrågor vill jag lyfta fram två punkter idag.

Den första handlar om frågan om att införa övervakningsstrukturer på europeisk nivå. I kölvattnet av krisen – eller under pågående kris – inser alla att EU måste införa strukturer som gör det möjligt att övervaka bank-, försäkrings- och värdepappersmarknaderna. I slutet av den senaste mandatperioden nådde vi en överenskommelse med rådet som inriktades på vissa belopp för de myndigheter som skulle ligga till grund för de belopp vi fastställer i dag. Som budgetförslaget nu ser ut följer det inte denna politiska överenskommelse, som uppnåddes under den föregående mandatperioden. Jag hoppas att de ändringsförslag som på nytt har lagts fram antas så att vi följer denna politiska överenskommelse, som ingicks för att säkerställa att EU äntligen inrättar tillsynsmyndigheter.

Jag vill också lyfta fram skattepolitiken. De skattepolitiska verktygen har skurits ned, trots att det internationellt finns önskemål om ökad styrning i skattefrågor. Om vi verkligen vill motverka skatteparadisen måste EU också skaffa resurser för att genomföra denna politik på ett konsekvent sätt. Vi sänder inte rätt budskap genom att minska kommissionens behörighet på det här området.

György Schöpflin, *föredragande för yttrandet från utskottet för konstitutionella frågor*. – (EN) Fru talman! På senare år har det blivit uppenbart att EU:s institutioner är betydligt mindre välbekanta för EU:s medborgare än som borde vara fallet.

EU är ett demokratiskt organ och kontakten med medborgarna ligger därmed i båda parter intresse. Medborgarna borde fullt ut känna till vad EU gör och varför. Medborgarna är intressenter i vad EU gör och EU är självklart en intressent när det gäller den allmänna opinionen i Europa.

Det finns olika sätt att värna detta gemensamma intresse. Kommunikation är ett sådant viktigt sätt och av det skälet borde budgeten innehålla en avdelning som är avsatt för att EU ska informera allmänheten om sin verksamhet.

Edit Bauer, *föredragande för yttrandet från utskottet för kvinnors rättigheter och jämställdhet mellan kvinnor och män.* – (HU) För utskottet för kvinnors rättigheter och jämställdhet mellan kvinnor och män vill jag rikta er uppmärksamhet på en enda fråga under den minut jag har till mitt förfogande. Det handlar om Europeiska jämställdhetsinstitutet och finansieringen av detta. Grundat på parlamentets medbeslut inrättade vi 2007 institutet i Vilnius. Man skulle kunna tro att den tid som förflutit sedan dess skulle vara tillräcklig för att institutet skulle vara i drift. Tyvärr är situationen betydligt allvarigare än så. Institutet har i dag endast en chef och en assistent. Jag vill tacka budgetutskottet och föredraganden, László Surján, för att de tog hänsyn till att utskottet för jämställdhet kom med ett klokt förslag när man sade att budgeten inte automatiskt kunde skäras ned grundat på det här årets intäkter, eftersom institutet då inte skulle kunna komma igång i framtiden. Vi måste inte bara kunna garantera de ökande personalkostnaderna i den framtida årsbudgeten, utan måste också kunna avsätta en reserv för det belopp som är tilldelat för verksamheten så att institutet kan uppfylla sin roll.

Alain Lamassoure, *för PPE-gruppen.* – (FR) Fru talman! Som ordförande för budgetutskottet vill jag reagera på det överraskande offentliggörandet av ett meddelande från kommissionen om budgetöversikten. Kommissionsledamoten får berätta om detta är ett oavsiktligt fel.

Jag vill dock utfärda en varning. Även om den här texten inte innehåller några siffror är den mycket innovativ och ibland provokativ och den känns inte särskilt passande för en kommission som befinner sig i slutet av sin mandatperiod och för en halvtidsöversyn av det fleråriga avtal som undertecknades 2006. Kommissionens ordförande måste därför snarast förtydliga sin tidsplan när det gäller de ekonomiska förslag han planerar att lägga fram under såväl den avgående kommissionen som den nya kommissionen. Det finns inte utrymme för förändrade budgetära och därmed politiska prioriteringar för närvarande. Budgetutskottet är redo att ta debatten, men bara utifrån förslag från en kommission som är helt legitim, som har ett femårigt mandat och som är redo att axla det politiska ansvaret när det gäller så här omfattande initiativ.

Francesca Balzani, *för S&D-gruppen.* – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Det är just när det gäller budgeten som parlamentet kan och borde utnyttja all sin makt som en institution direktvald av medborgarna för att se till att detta vitala tillväxtinstrument och rättvisinstrument fullt ut kan uppfylla medborgarnas behov. Budgeten måste ha förmågan att vara konkret och dynamisk, att kunna lyssna och svara.

Vi har försökt göra budgetförslaget för 2010 så flexibelt som möjligt under denna period av ekonomisk och finansiell kris. Budgeten måste dock vara trovärdig, rimlig och konkret och i det här avseendet var det avgörande att undvika att göra finansiella resurser för de kommande åren alltför oflexibla genom att begränsa utgifter som överskrider det utgiftstak som finns inom den fleråriga budgetramen till enbart de fall som är en absolut prioritet. Så är fallet med återhämtningsplanen.

Med samma mål, dvs. att ta fram en budget som verkligen kan uppfylla medborgarnas behov, har vi formulerat specifika ändringsförslag vad avser betalningar för att frigöra största möjliga resurser, eventuellt med omedelbar effekt.

EU:s budget är strukturerad utifrån två anslagstyper: åtaganden och betalningar. Åtagandena omfattar seriösa politiska mål, men också verkliga, konkreta åtgärder. Därför har betalningarna ökat till 127 miljarder euro i linje med det budgetförslag som lagts fram av budgetutskottet, vilket ska jämföras med de 120 miljarder euro som rådet föreslog och de 122 miljarder euro som kommissionen föreslog.

Med samma övergripande mål i åtanke motsätter vi som grupp oss starkt att reserver skapas, eftersom det inte är verkliga resurser som är omedelbart tillgängliga för medborgarna. Strategin att etablera reserver under kristider bör minskas till ett absolut minimum och begränsas till de fall där en reserv verkligen är tekniskt oundgänglig. Under kristider är det meningslöst att bara skriva in siffror i budgeten. Istället borde vi skapa en användbar budget, som omedelbart är redo att omsättas i verkligheten.

Det finns också andra frågor som särskilt måste uppmärksammas. Som grupp har vi tagit det viktiga ansvaret att på nytt lägga fram ändringsförslaget om att utöka mjölkfonden till 600 miljoner euro, på det sätt som enhälligt beslutades av utskottet för jordbruk och landsbygds utveckling och därmed var alla ledamöter och grupper delaktiga. Vi har också på nytt etablerat ett ändringsförslag om ett mikrokreditprojekt som uppgår till 37 miljoner euro och som – vilket är mycket viktigt – inte äventyrar införandet av andra program under rubrik 2.

Det föreligger en särskild risk i kristider: att budgetresurserna i praktiken inte ökas, utan flyttas från en budgetpost till en annan budgetpost. Parlamentet måste vara särskilt noggrant i sitt agerande – inte minst när det gäller granskningen – för att motverka denna risk, då man som direktvald institution har en annan roll än rådet och kommissionen.

Anne E. Jensen, för ALDE-gruppen. – (DA) Fru talman! Jag vill börja med att tacka László Surján för hans utmärkta arbete med att hålla samman de olika delarna i den här budgetprocessen. Man säger nu att många av medlemsstaterna har stora problem med sina offentliga budgetar och att vi därför också borde hålla igen på utgifterna. Det stämmer, men det finns ingen offentlig budget som är mer kontrollerad än EU:s budget. Vi i ALDE-gruppen stöder resultatet av omröstningen i budgetutskottet. Vi stöder det budgetförslag som lagts fram av László Surján.

För oss var finansieringen av investeringarna i energi- och klimatpolitik inom återhämtningsplanen och fokus på forskning och innovation de viktigaste prioriteringarna för 2010 års budget. Det är också så vi vill att EU:s budget ska se ut i framtiden – med andra ord ska vi koncentrera oss på dessa områden. Vi anser att det är sorgligt att varken kommissionen eller rådet har indikerat var vi ska hämta medlen för dessa investeringar i återhämtningsplanen – investeringar som inte bara vi i parlamentet stöder, utan också EU:s stats- och regeringschefer.

Vi måste dock också – och det är detta som gör "Green New Deal" till en stor utmaning – förändra strukturfondspolitiken och göra den till ett miljöverktyg när det handlar om att renovera byggnader och om nya och hållbara transportsätt. Vi måste förändra vår jordbrukspolitik, som måste bli mer miljövänlig. Men energiproduktionen kan också spela en viktig roll i landsbygdens ekonomi och kan genomföras på ett miljövänligt och ekologiskt sätt. För närvarande ser jag alltför få planer på det här området, men vi måste driva detta vidare.

Jag kommer nu att gå över till argumenten om mjölkbönderna. Vi, de gröna, är av den uppfattningen att mjölkbönderna måste få hjälp i det här läget. Det räcker dock inte att bara använda pengarna, utan vi måste bedriva på rätt politik på det här området. Vi behöver kvoter och vi behöver bra regler, ramar och lagstiftning. Om vi ska använda de här pengarna nu – de 280 miljoner euro vi diskuterar – måste de gå direkt till producenterna och deras organisationer.

Vi måste också omfördela pengarna. Vi anser inte att vi ska lägga 449 miljoner euro på exportstöd inom mjölksektorn, eftersom det förstör marknader på annat håll, främst i Afrika. Vi föreslår att de 300 miljonerna euro plus det vi lägger på tobaksproduktion ska fördelas på nytt och göras tillgängliga för små mjölkbönder. Det skulle vara mer ekologiskt och betydligt mer gynnsamt för mjölkbönderna än det vi gör i dag.

Min avslutande kommentar handlar om återhämtningsplanen. Vi kommer enbart att stödja planen vid andra behandlingen om det är tydligt att den är grön och att man verkligen vill få till stånd en hållbar utveckling. Vi vill ha en ekologisk energipolitik, vi vill ha bredband på landsbygden och vi vill ha elnät som täcker hela EU. Detta skulle vara verkliga steg mot en framtidsinriktad politik. Det är vad vi förväntar oss av förhandlingarna under de kommande veckorna.

Helga Trüpel, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Fru talman, mina damer och herrar! Jag vill också börja med att tacka László Surján och Vladimir Maňka för deras gemensamma insatser. Jag vill sedan gå över till László Surjáns uttalande där han sade att rådet framför allt vill få igenom en liten budget. Enligt vår uppfattning är det helt fel riktning att ta i en tid av kris. I kristider måste man ha det politiska modet att agera och man måste lägga mer pengar på de rätta, hållbara investeringarna för framtiden. Vi har trots allt en miljökris och en ekonomisk kris och vi har en hunger- och fattigdomskris i världen.

Om vi européer vill agera på rätt sätt måste vi förändra våra politiska mål. Vi behöver en omställning till ett hållbart samhälle, vi behöver en grön "New Deal". Framför allt i förhållande till Lissabonstrategin behöver vi mer hållbar teknik, effektiv grön teknik, nya framdrivningssystem och självfallet också nya material som är verkligt miljövänliga. Det innebär också att vi måste investera mer pengar i forskning och utveckling. Som företrädare för utskottet för kultur och utbildning har jag redan sagt att vi inom EU måste investera mer pengar i utbildning och i att utbilda våra ungdomar, våra begåvningar, på ett bra och bättre sätt, eftersom vi då kan vara säkra på att pengarna inte läggs på fel saker utan kommer att ge avkastning i framtiden – både för de berörda individerna och för EU:s ekonomi.

Vi måste dock också – och det är detta som gör den gröna "New Deal" till en verklig utmaning – förändra strukturfondspolitiken och göra den till ett miljöverktyg när det handlar om att renovera byggnader och om nya och hållbara transportsätt. Vi måste förändra vår jordbrukspolitik, som måste bli mer miljövänlig. Men

energiproduktionen kan också spela en viktig roll för landsbygdsekonomin och den kan bli miljövänlig och ekologisk. För närvarande ser jag alltför få planer på det här området, men vi måste driva detta vidare.

Jag kommer nu att gå över till argumenten om mjölkbönderna. Vi, de gröna, är av uppfattningen att mjölkbönderna måste få hjälp i det här läget. Det räcker dock inte att bara spendera pengarna, utan vi måste bedriva rätt politik på det här området. Vi behöver kvoter och vi behöver bra regler, ramar och lagstiftning. Om vi ska spendera de här pengarna nu – de 280 miljoner euro vi diskuterar – måste de gå direkt till producenterna och deras organisationer.

Vi måste också omfördela pengarna. Vi anser inte att vi ska lägga 449 miljoner euro på exportstöd inom mjölksektorn, eftersom det förstör marknader på annat håll, främst i Afrika. Vi föreslår att de 300 miljonerna euro plus det vi lägger på tobaksproduktion ska omfördelas och göras tillgängliga för små mjölkbönder. Det skulle vara mer ekologiskt och betydligt mer gynnsamt för mjölkbönderna än det vi gör i dag.

Min avslutande kommentar handlar om återhämtningsplanen. Vi kommer enbart att stödja planen vid andra behandlingen om det är tydligt att den är grön och att man verkligen vill få till stånd en hållbar utveckling. Vi vill ha en ekologisk energipolitik, vi vill ha bredband på landsbygden och vi vill ha elnät som täcker hela Europa. Detta skulle vara verkliga steg mot en framtidsinriktad politik. Det är vad vi förväntar oss av förhandlingarna under de kommande veckorna.

James Elles, för ECR-gruppen. – (EN) Fru talman! Jag kommer att inrikta mina kommentarer på kommissionens budget och jag vill gratulera László Surján för allt han har gjort som huvudföredragande men, i frånvaro av samordnaren för vår grupp, Lajos Bokros, som befinner sig i Ungern för ett sedan länge inbokat möte där han måste närvara, har jag ombetts att lägga fram gruppens ståndpunkt i dag. Jag tror att det här är den tredje grupp som jag har lagt fram ståndpunkter för i parlamentet sedan jag blev ledamot – inte för att jag har förändrats, utan för att grupperna har förändrats.

De tre punkter jag vill lyfta fram i dagens debatt är följande. För det första är den allmänna situationen allvarlig, vilket redan har påpekats när det gäller ekonomin. Underskottsnivåerna är historiskt höga i flera medlemsstater, vilket rådets ordförande har påpekat. I vissa medlemsstater handlar debatten inte om vart pengarna ska gå, utan om hur stora nedskärningar som kommer att behövas för att utgifterna ska ligga på en rimlig nivå. Så är fallet i mitt land. Därför är det en mycket kluven debatt om hur vi kan se till att EU kan drivas effektivt.

Här kommer jag dock att titta på budgeten. När det gäller den budget som vi kommer att utarbeta för 2010 är det en budget som helt uppenbart befinner sig i början. Vi håller på med de inledande dragen, men i vår grupp kommer vi mycket tydligt att titta på utgifternas kvalitet – som kommissionsledamoten uttryckte det, på kostnader där medlen kan användas på ett rimligt sätt och inte är alltför stora med tanke på den allmänna situation vi befinner oss i.

Min sista kommentar handlar om kommentaren från vår ordförande i budgetutskottet, Alain Lamassoure. Vi måste använda det här tillfället – det första året av parlamentets femåriga mandatperiod – för att se framåt. Vi måste om möjligt få besked från kommissionen om när vi kommer att få halvtidsöversynen, hur den kommer att vara utformad, hur vi ska kunna se framåt och då inte bara när det gäller halvtidsöversynen, utan hur vi ska arbeta med framtidens ekonomiska perspektiv, som Reimer Böge skrev i sitt betänkande under den förra mandatperioden. Inte minst handlar det om hur vi ska få till stånd en mellaninstitutionell process som tittar på långsiktiga trender och som gör det möjligt för oss ta fram rätt budgetanalys, eftersom det annars är mycket svårt att planera framåt.

Miguel Portas, för GUE/NGL-gruppen. – (PT) Jag vill inleda med den mest positiva aspekten: på torsdag kommer vi att rösta för att mer än 3 miljarder euro i betalningsbemyndiganden ska gå till strukturfonder och program av social karaktär.

Rådet ifrågasätter denna politik och menar att vi inte ska be medlemsstaterna om mer pengar. Jag hoppas att den svenske ministern förlåter mig om jag säger att hans perspektiv är ett exempel på ett "inköpslistetänkande". Det här är en exceptionell period och jag menar att kommissionen, rådet och parlamentet tvärtom borde ha modet att hantera problemet genom att finansiera den här budgeten direkt och se till att det blir en exceptionell budget.

Också med de utgifter som vi ska godkänna på torsdag kommer detta fortfarande vara en budget som bara i liten utsträckning tar hänsyn till krisen. Det är en budget för normala tider. Vi behöver inte tillföra vattendroppar till hav av mjölk. Vad vi behöver är en annan politik för landsbygden. Vi behöver inte bara

strukturfonder för våra regioner, utan en europeisk socialpolitik som kompletterar politiken i de olika medlemsstaterna. Det vi framför allt behöver är mod!

I dag lever lika många människor i fattigdom – 79 miljoner – som i början av århundradet. Det råder stor osäkerhet om vilka standarder som behövs för att hantera klimatförändringen. Den centrala fråga vi måste diskutera är finansieringen av EU:s budget och de ekonomiska perspektiven inför framtiden. Detta är frågan och säg inte att det inte finns pengar, för det gör det. Vi kan gå leta efter pengarna hos skattesmitare, i beskattningen av kapitalvinster på finansmarknaderna och i skatteparadis.

Herr talman och föredragande! Det här problemet är så viktigt att vi parlamentsledamöter borde föregå med gott exempel och skära ned på kostnaderna. Jag har lagt fram förslag om resekostnader. I dag får en parlamentsledamot som reser sin lön, ersättning för kostnaderna för resan, den sträcka man rest och den tid som åtgått. Detta är löjligt och obegripligt. Jag hoppas att vi på torsdag åtminstone kommer att ha anständigheten att granska denna situation.

Marta Andreasen, för EFD-gruppen. – (EN) Fru talman! Det är helt otroligt att kommissionen i denna tid av finansiell och ekonomisk kris föreslår att 2010 års budget ökar med nästan 5 procent.

Men än värre är att parlamentet föreslår en ökning med 5 procent, trots att rådet vid första behandlingen i juli presenterade en minskning med nästan 2 procent i det preliminära budgetförslaget.

Budgeten för 2010 skulle då ligga på drygt 127 miljarder euro i betalningsanslag, vilket motsvarar 1,08 procent av EU:s bruttonationalinkomst.

Är det så här parlamentet vill föra budgeten närmare medborgarna? Det är självfallet trevligt att man vill stödja Special-OS i Polen och Grekland och europeiska vinter-OS för ungdomar i Tjeckien eller Xacobeo 2010, men våra väljare har andra prioriteringar i sina liv, t.ex. att betala sina huslån och se till att barnen får en vettig utbildning.

Storbritanniens kostnad för EU uppgår i dag till 45 miljoner euro per dag och den föreslagna ökningen kommer att öka beloppet till 50 miljoner brittiska pund eller mer med den minskade rabatten.

Tro mig, det finns många andra prioriteringar i Storbritannien att investera de här pengarna i och nu när kommissionen har varnat för att Storbritannien riskerar att gå i konkurs på grund av den höga statsskulden skulle det här landet gärna se en betydande sänkning av bidragen till EU och jag är övertygad om att andra länder också skulle vara glada över att få en liknande sänkning.

År efter år har revisionsrätten inte kunnat godkänna EU:s budget och jag var oroad över den bristande kontrollen över skattebetalarnas pengar när jag var redovisningschef för kommissionen 2002.

Men parlamentet vill ändå lägga mer pengar i EU:s kassakistor. Räkna aldrig med att jag ska rösta för någon ökning av budgeten. Om ni vill stödja projekt som ska bekämpa krisen borde ni hitta områden där budgeten kan minskas.

Angelika Werthmann (NI). – (DE) Fru talman, mina damer och herrar! Det är inte bara i siffrorna som krisen märks, i de fallande marknaderna och i de miljarder euro som läggs på att stödja bankerna och få igång ekonomin. Det märks också i de stigande arbetslöshetssiffrorna. Krisen märks också i den högsta påtagliga rädslan och oron hos EU:s medborgare. Deras oro för jobben och deras oro för pensionerna. Våra medborgare är oroad över klimatförändringen, över energiförsörjningen och över att deras individuella rättigheter inskränks i kampen mot terrorismen.

EU kan bidra positivt till att mildra den fullständigt befogade oron hos medborgarna, även om det för närvarande finns ett behov av att de relevanta processerna blir mer effektiva. Här tänker jag främst på Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter, i exempelvis fallet Nokia, och på solidaritetsfonden, när det gäller stödet till offren för jordbävningen i Italien. För att pengarna från de här fonderna verkligen ska nå de berörda tror jag att det är viktigt att både göra om de här processerna så att de blir mer effektiva och att se till att tillsynen blir tydlig, eftersom Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter inte på något sätt får tolkas som ett stöd från EU till multinationella företag.

Europa var länge en garant för fred och välstånd. Låt oss tillsammans arbeta för att det förblir så.

(FR) Vi är Europa.

Hans Lindblad, rådets tjänstgörande ordförande. – Fru talman, ledamöter, herr kommissionsledamot! På grund av lite förseningar måste jag lämna parlamentet alldeles strax, jag har ett flygplan som går om 45 minuter. Jag kommer att försäkra mig om att allt som sägs kommer att framföras till mig. Det har varit en bra diskussion. Många goda förslag har kommit fram. Det är svårt att prioritera, men vi måste prioritera. När det gäller forskning vill jag säga till Lena Ek att vi satsar 7,3 procent mer på forskning i förhållande till 2009 års budget, vilket jag tycker är mycket.

Parlamentet storsatsar och ökar utgifterna rejält i sitt förslag i förhållande till 2009. Samtidigt måste vi komma ihåg att EU går back. De offentliga finanserna i Europeiska unionen går back med ungefär 7 procent. Det är ingenting vi kan bortse ifrån.

Rådet satsar också mer men också mer selektivt. Vi satsar på tillväxstimulerande åtgärder och håller tillbaka mer, bland annat när det gäller de administrativa utgifterna. Samtidigt är vi glada att se att parlamentet vidtar viktiga åtgärder även på detta område.

Jag tror efter dagens diskussion och de diskussioner som jag har haft tidigare med företrädare för parlamentet att vi tillsammans med kommissionen kommer att enas om en riktigt bra budget framöver.

José Manuel Fernandes (PPE). – (PT) Mina damer och herrar! Jag är övertygad om att EU:s budget för 2010 kommer att hjälpa oss att ta oss igenom den ekonomiska kris som vi för närvarande genomgår. Ett av krisens resultat är arbetslöshet. Jag vill därför lyfta fram och beskriva vikten av det ändringsförslag vi har gjort för att stärka Erasmusprogrammet, i syfte att främja och göra det möjligt att skapa ingångsjobb för ungdomar.

När det gäller parlamentets budget är jag mycket glad att hänsyn tagits till våra viktigaste förslag, både i själva budgeten och i resolutionsförslaget. Vårt mål är skapa bästa möjliga lagstiftning. Vi är självfallet medvetna om vikten av flerspråkighet, men anser att vårt främsta mål är att skapa bästa möjliga lagstiftning och för att ledamöterna ska kunna uppnå detta mål måste vi ha de resurser som krävs.

Så för att öka öppenheten och kraven har vi föreslagit en basbudget som skulle införas när lagstiftningsarbetet inleds. Vi har också föreslagit reserver för det här målet, öppenhetsmålet och kravmålet, och därmed reserver när det gäller t.ex. kommunikationspolitiken, där vi skulle vilja att det fanns en kostnadseffektivitetsanalys. Det borde också finnas reserver för att försöka minska den befintliga byråkratin, t.ex. när det gäller att anställa assistenter, och vi vill uppmana förvaltningen att bidra till att minska denna byråkrati. Vi stöder också fastighetspolitiken och instämmer i att den borde vara långsiktig.

Slutligen vill jag gratulera de föredragande László Surján och Vladimír Maňka. Särskilda gratulationer till föredraganden László Surján, för att han motstod frestelsen att vara demagogisk om t.ex. mjölkfonden och för att han gjorde sitt yttersta och inte försökte göra det omöjliga för att sälja utomlands.

Göran Färm (S&D). – Fru talman, kolleger! Det svenska ordförandeskapet kritiserar budgetutskottet för att vi i det här läget vill öka de så kallade betalningarna i budgeten, dvs. i praktiken det som är förverkligandet av EU:s budget. Den kritiken anser jag vara orimlig av flera skäl. För det första: Finansministrarna i rådet har i alla tider hållit tillbaka betalningarna till den grad att stora delar av EU:s budget aldrig genomförs. Istället betalas stora belopp i överskott tillbaka till medlemsstaterna. Det är orimligt för budgetens åtaganden är ju till för att genomföras, inte återbetalas. Det är vi beredda att slåss för. Frågan är därför om det verkligen är ordförandeskapets politik att ställa ut stora löften i form av åtaganden som sedan inte ska genomföras.

För det andra: I år är argumenten för detta ännu starkare än vanligt. Det handlar nämligen bland annat om att öka genomförandet av till exempel socialfondens åtgärder som rör just jobbskapande, kompetensutveckling m.m.

Ordförandeskapets kritik drabbar ju inte heller bara Europaparlamentet utan även kommissionen, eftersom det vi gör mest av allt handlar om att återställa de nedskärningar i kommissionens budgetförslag som rådet vill genomdriva, och därutöver fokus på jobbskapande åtgärder. Jag noterar också att ordförandeskapet kritiserar att budgetutskottet höjer vissa administrativa anslag, medan kommissionen kritiserar oss för motsatsen, nämligen för att vi har accepterat vissa av rådets nedskärningar. Vi har haft principen att höja administrativa anslag som behövs för att garantera genomförandet av viktig politik, inte annars. Årets budgetdebatt verkar bli något slags slag mellan rådet och kommissionen.

När det gäller återhämtningsplanen är det så att EU:s budget inte är av den storleksordningen att den kan användas för keynesiansk stimulanspolitik, men den kan användas för vissa små men strategiska saker, till exempel återhämtningsplanen. När vi nu har hög arbetslöshet är det förstås bra att tidigarelägga investeringar som ändå bör göras, och som bidrar till att bygga ihop Europa till en verklig gemensam marknad, till exempel

när det gäller energiinfrastruktur. Trots det har vi fortfarande, snart ett år efter det att planen lanserades, inga konkreta förslag från rådet eller det svenska ordförandeskapet om var pengarna ska tas. Vi är öppna för diskussion, men det säger sig självt att det blir poänglöst om man tar pengarna från andra prioriterade områden som också bidrar till sysselsättning, livslångt lärande, energi- och klimatutveckling osv.

Det är trist att statssekreteraren inte kunde vara kvar. Jag hade nämligen en fråga till honom. Jag ställer den i alla fall, eftersom det kanske finns något annat sätt att svara. Man har sagt att Östersjöstrategin är en prioriterad fråga för det svenska ordförandeskapet. Samtidigt har man inte föreslagit någon finansiering för detta. Det är förvånande tycker jag, eftersom det innebär att allt som behöver göras måste tas från andra källor som redan är avsedda för andra viktiga ändamål. Östersjöstrategin blir inget nettotillskott. Då undrar jag hur det svenska ordförandeskapet mot bakgrund av detta kan påstå att man prioriterar Östersjöpolitiken. Vi vill anslå 20 miljoner euro, vilket motsvarar 200 miljoner svenska kronor. Det är ett viktigt tillskott.

Jacek Włosowicz (ECR). – (PL) Fru talman! Som vi alla vet fastställdes de viktigaste budgetposterna för budgetåret 2010, liksom en utvärdering av budgeten, i en resolution av den 10 mars i år. I sin resolution var parlamentet ytterst kritiskt till de snäva marginalerna i de flesta av rubrikerna i den fleråriga finansieringsramen. Det är oroväckande att rådet i detta förslag propagerar för ytterligare minskningar jämfört med det ursprungliga förslaget. Den resulterande snedfördelningen mellan nivåerna på åtaganden och betalningar var så stora att de stred mot den grundläggande principen om försiktighet.

Jag hade väntat mig att mer uppmärksamhet, för att inte säga största möjliga uppmärksamhet, skulle ägnas åt den ekonomiska kris som vi fortfarande befinner oss i, men som vi kan se måste parlamentet kämpa på egen hand för medborgarnas intressen, och för att övertala medborgarna att Europa inte utgör källan till problemen, men att vi kanske kan hitta en effektiv lösning på dem. Därför ger jag mitt fulla stöd till förslaget, som inbegriper anslag till genomförandet av en ekonomisk återhämtningsplan, och jag tycker att det borde vara en av parlamentets prioriteringar. De nedskärningar som rådet förespråkar skulle dock begränsa tillväxten och skapandet av sysselsättning, eller helt enkelt göra dessa saker omöjliga. De skulle också sätta stopp för arbetet med att försöka lösa våra medborgares energiproblem. När det t.ex. gäller krisen i jordbruket, i mejerisektorn, finns det inga möjligheter att förlänga program till stöd för en ökad konsumtion av jordbruksprodukter, t.ex. genom att främja konsumtionen av mjölk och frukt på skolor.

Därför tror jag att budgetförslaget i sin nuvarande utformning inte gör det möjligt för oss att uppnå de mål som EU har fastställt. Redan de frågor jag har nämnt visar att delar av EU:s budget ger oss möjlighet att övervinna de problem vi bör lösa, men i många avseenden har budgetposterna planerats historiskt, som om den rådande situationen och de aktuella problemen inte fanns. Man har inte tagit någon hänsyn till framtida utmaningar, och i de fall man har gjort det har man inte försökt påverka dem. Jag tycker att vi i parlamentet har en skyldighet att sträva efter mer dynamiska beslut när det gäller att reagera på problem som uppstår i Europa, samtidigt som vi måste komma ihåg att vara öppna i vår förvaltning av medel. Det är detta uppdrag som våra väljare gav oss för sex månader sedan.

ORDFÖRANDESKAP: ROTH-BEHRENDT

Vice talman

Jürgen Klute (GUE/NGL). – (DE) Fru talman, mina damer och herrar! Effekterna av den kris i världsekonomin som vi just nu befinner oss i kan ännu inte förutses. Vi måste vara medvetna om att krisen ännu inte har drabbat arbetsmarknaden med sin fulla kraft. Vad gör EU i detta läge, när fler och fler människor hotas av fattigdom och arbetslöshet och fruktar för sin existens? EU beslutar att inrikta sig på nya områden i sin budget. Eller för att uttrycka sig mer exakt: EU anpassar sina finanser för att kunna stänga sina gränser, till förmån för högteknologiska militära projekt och en mer och mer sofistikerad övervakning av sina medborgare.

Tro det eller ej, det kommer att ske en ökning med 16 procent inom området med frihet, säkerhet och rättvisa. Fonden för att säkra de yttre gränserna kommer att få 12 procent mer medel nästa år. Utgifterna för strategisk militär säkerhetsforskning fördubblas nästan och kommer nu att öka till 215 miljoner euro.

Från GUE/NGL-gruppens synpunkt innebär detta att EU frångår sin grundläggande idé om att vara ett fredsprojekt för Europa. Detta budgetförslag följer i stället Lissabonfördragets logik när man ålägger medlemsstaterna att ständigt modernisera sin militärapparat och säkra de yttre gränserna.

Den europeiska vänstern kräver i stället att EU genomför en konsekvent fredspolitik. I stället för en byrå för krigsmateriel vill vi ha en byrå för nedrustning. EU måste koncentrera sina resurser på civila strategier för konfliktlösning, som en europeisk civil fredskår och främjandet av oberoende forskning om fred och konflikter.

Vi anser att denna budget är mer inriktad på krig än på krishantering, och vänstern i Europaparlamentet kommer därför inte att stödja den.

Bastiaan Belder (EFD). – (NL) Fru talman! Budgeten för 2010 har utarbetats under särskilda ekonomiska och finansiella omständigheter. Föredraganden László Surján vill fastställa budgetprioriteringar, och det uppskattar jag väldigt mycket. Jag stöder honom på de punkter som handlar om EU:s huvuduppgifter och de budgetposter som är av särskild vikt för den ekonomiska återhämtningen. När allt kommer omkring handlar det dock alltför ofta om att spendera mer pengar, trots att rådet har gjort mindre åtstramningar i årets budgetförslag jämfört med andra år.

Jag vill uttryckligen tacka László Surján för hans öppna och konstruktiva inställning, som tydligt visade sig i samband med mitt ändringsförslag om förbättringar av barnomsorgen, och särskilt avinstitutionaliseringen. Detta ändringsförslag, som handlar om Europeiska socialfonden, antogs med brett stöd i utskottet. Europeiska unionen och medlemsstaterna måste bidra till att se till att barn på institutioner kan växa upp i familjer så långt det är möjligt. I en tid när vi inriktar oss på ekonomiska åtgärder får vi inte glömma anslag av stor social betydelse såsom detta. Annars blir det dessa barn som får lida i denna ekonomiskt kärva tid, och det är ovärdigt EU.

Daniël van der Stoep (NI). – (NL) Fru talman! Parlamentsledamöterna talar ofta om solidaritet mellan medlemsstaterna; naturligtvis eftersom det är så lätt att visa solidaritet om någon annan betalar för den.

Siffrorna för 2008 publicerades den 23 september. Återigen får det nederländska folket, mer än några andra europeer, känna av i vilken utsträckning den ökända EU-drömmen äter upp deras löner. Den nederländska allmänheten – klassens pajas – är naturligtvis återigen den största nettobetalaren. Varje nederländsk medborgare betalar hela 267 euro till EU varje år.

Partiet för frihet (PVV), det största nederländska partiet enligt opinionsundersökningarna, kommer att fortsätta att bekämpa detta. Det är också skamligt att Nederländerna är den tredje största nettobetalaren, efter Tyskland och Italien, när det gäller nettobidraget för 2008. Partiet för frihet vill se till att den nederländska allmänheten inte längre behandlas som Europas bankomat.

Låt det bli ett slut på pengar till korrumperade länder, till Globaliseringsfonden och Sammanhållningsfonden, till den resande cirkusen och till vänsterprojekten, och låt oss ge nederländska bagare, slaktare och grönsakshandlare deras surt förvärvade pengar tillbaka. Trots allt kommer det troligen att bli fallet även med budgeten för 2010 att de nederländska medborgarna sitter med Svarte Petter och blir tvungna att gräva djupt i sina fickor, medan ledamöter från 19 av de 27 länder som företräds här får leka jultomten med andra personers pengar.

Detta kallas "solidaritet", men det är ren och skär stöld. PVV skulle aldrig ens drömma om att anta en EU-budget som på ett så extremt och oproportionerligt sätt missgynnar den nederländska allmänheten.

Salvador Garriga Polledo (PPE). – (ES) Fru talman! Om Lissabonfördraget träder i kraft, vilket vi alla hoppas, kommer vi från och med januari att få nya befogenheter att fatta gemensamma beslut kring hela budgeten, vilket också naturligtvis kommer att gälla jordbruket. Kanske kommer vi att bli lyckligare i budgetutskottet när Lissabonfördraget träder i kraft.

Men de nya befogenheterna kommer också att innebära nya skyldigheter. Dessa nya skyldigheter påverkar oss alla, oavsett om vi är parlamentsledamöter, rådsmedlemmar eller kommissionsledamöter. Den första skyldigheten är att uppfylla interinstitutionella förpliktelser och åtaganden. Låt mig nämna två av dem.

För det första finansieringen av den europeiska ekonomiska återhämtningsplanen. Detta är en skandal. Vi har förhandlat i ett år och vi har ännu inte kunnat säkra 5 miljarder euro från EU:s totala budget, som i år uppgår till mer än 130 miljarder euro.

Vi har ännu inte kunnat finna en lösning på detta. Först förlorade vi ett budgetöverskott från 2008 och nu kan vi inte garantera finansieringen. Om rådet försöker spara pengar på andra budgetposter kommer vi att hamna i en mycket besvärlig förhandlingsposition, eftersom vi tidigare har åtagit oss att förse återhämtningsplanens verksamhet med nya medel.

Den andra punkten rör mejerifonden. Vi måste följa principerna när det gäller kraven på budgetdisciplin, vilket innebär att vi måste lämna en marginal i utgiftsområde 2. Rådet och kommissionen har nyligen godtagit 280 miljoner euro.

Jag vill ställa en fråga till kommissionen, för det är mycket viktigt att vi vet med säkerhet vad vi kommer att rösta om i övermorgon. Kommer dessa 280 miljoner euro som vi har godtagit, som ni har godtagit, från de medel som inte användes 2009, eller kan man utgå från att ni gör åtaganden i förhållande till de medel för 2010 som parlamentet ännu inte har röstat om? Vi anser att detta är en fråga som kräver ett omedelbart svar från kommissionsledamoten.

Hur som helst är dessa 280 miljoner euro inte en del av mejerifonden, det handlar snarare om ett engångsingripande. Mejerifonden är ett annat långsiktigt ingripande som medför omstrukturering och ett finansiellt åtagande från kommissionen och rådet.

Ingeborg Gräßle (PPE). – (DE) Fru talman! Min grupp vill gratulera föredraganden hjärtligt för att vi med budgeten för 2010 har skapat en grund att bygga vidare på. Det är en ögonblicksbild som saknar en del betydande inslag som Lissabonfördraget kommer att ge oss, även skyldigheter som vi åtar oss enligt fördraget, vilket innebär att vi utgår ifrån att vi kan och måste återkomma till denna budget inom en ganska snar framtid, även om vi då kanske kommer att fokusera mer på diskussionen om parlamentets rättigheter och mindre på budgetens innehåll.

Rådsordföranden sade att finansieringen av forskning skulle öka med 7,3 procent. Vi har bidragit till denna ökning. Vi stöder den för att vi behöver dessa extra medel för innovationer och för att det är på detta sätt vi måste tjäna våra pengar i framtiden. Samtidigt måste vi dock även fundera över vilka bestämmelser som ska omgärda dessa medel och se till att vi inte tillhandahåller dem på ett sådant sätt att de forskare som pengarna är avsedda för inte får tillgång till dem på grund av att de inte lyckas hitta rätt bland alla komplicerade regler. Därför vill jag i detta läge uppmana till mer samarbete mellan budgetutskottet och budgetkontrollutskottet.

Budgetkontrollutskottet kommer på torsdag att diskutera två reserver som inte gick igenom i budgetutskottet, och som talesman för vår grupp i budgetkontrollutskottet vill jag be er att godkänna dessa reserver. En av reserverna handlar om kommissionens personalstyrka, särskilt när det gäller en idé från budgetutskottet som kallas "staff screening" (personalöversyn). I detta läge är vi mycket välinformerade om 30 procent av kommissionens personal, men vi vet ingenting om de återstående 70 procenten, som ännu inte finns med i översynen. Syftet med denna reserv är att få information om de 70 procent som vi för närvarande inte vet någonting om.

Den andra reserven gäller budgetförordningen. I slutet av detta år kommer den planerade översynen av budgetförordningen att äga rum, och vårt syfte med denna reserv är att hjälpa kommissionen lite på traven, eftersom vi anser att vi behöver förenklingar och att vi måste genomföra vissa förslag i budgetförordningen. Jag vill verkligen tacka kommissionsledamot Algirdas Šemeta för att kommissionen, under hans ledarskap, nu för första gången har genomfört ett samråd bland stödmottagare om ämnet "Hinder och svårigheter i ansökningsförfarandet". Jag vill också argumentera för denna reserv eftersom den handlar om Olaf, Europeiska byrån för bedrägeribekämpning. Kommissionen har vägrat att ge oss ett arbetsdokument sedan november förra året, och har därmed förhindrat framstegen för samråden om Olaf och dess rättsliga grund. Det är därför viktigt att få en majoritet för dessa två reserver.

Talmannen. – Tack så mycket, fru Gräßle. Eftersom ni riktar er direkt till kommissionen vill jag uppmuntra kommissionsledamoten att lyssna noga till det ni har att säga. Det gör det mycket lättare att svara efteråt.

Lambert van Nistelrooij (PPE). – (NL) Fru talman! Jag vill gärna bidra till debatten som företrädare för utskottet för regional utveckling. Det är detta utskott som står för den medborgarinriktade politik som behövs, särskilt med tanke på den kris vi upplever för tillfället.

Jag vill börja med att tacka László Surján, som har samarbetat när det gäller att reagera på goda signaler. I ett krisläge är det oacceptabelt att finansiella överenskommelser – särskilt inom regionalpolitiken – bryts och att beloppen minskas. Jag tycker att det är utmärkt att detta nu håller på att rättas till.

Man måste vara uppmärksam i kristider, och Europaparlamentet och kommissionen har varit det i de förslag som antogs alldeles före sommaruppehållet. Till exempel har vi större flexibilitet, vi kan lägga fram våra budgetar tidigare och vi kan investera mer i energisnåla byggnader och bostäder.

Jag välkomnar också de tilläggsbudgetar som har lagts fram för tre pilotprojekt. Under de senaste veckorna har företrädare för regionerna träffats under öppet hus-dagarna i Bryssel, och de har sagt att de kan få god användning för dessa medel genom att möjliggöra bättre delaktighet i politiken inom alla områden. Detta är den medborgarfokuserade politik som jag nämnde tidigare.

Jag hörde Daniël van der Stoep, en annan nederländsk företrädare, just säga att han förkastar dessa medel. Ta till exempel gränsöverskridande språkprojekt: dessa främjar människors deltagande, något vi gärna stöder. Det fanns en liten hake, men László Surján hittade en bra lösning även på detta problem. Under debatten har det sagts att den nya gröna överenskommelsen borde betalas med regionala medel.

Det är naturligtvis mycket bra med hållbarhetspolitik, men om vi skulle anta ett sådant förslag i sin helhet skulle det leda till en hel del orealistiska förväntningar i regionerna och även bland våra kolleger. I förordningen om strukturfonderna har vi redogjort för vad som kan göras när det gäller innovation, hållbarhetspolitik och ekologi, och därför är det bra att ta med detta bara som ett exempel i stället för att förklara att vi kommer att anpassa förordningen efter detta.

Giovanni La via (PPE). – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Låt mig tacka budgetutskottet för dess arbete som, när det gäller behoven inom jordbrukssektorn, har försökt skapa en övergripande ram med resurser för att lösa frågan med mjölkbönderna och mjölken, som verkligen oroar många EU-länder i dagsläget.

Trots det har behovet av en minimimarginal hindrat oss från att överstiga 300 miljoner euro för mjölkfonden. Detta är ändå ett kraftfullt ingripande om dessa medel, som kommissionsledamoten tillfrågades om, är extraresurser och självfallet förutsätter ett paket med lämpliga åtgärder. Å andra sidan har vi hört en del andra grupper som föreslår, troligen delvis som ett spel inför den allmänna opinionen, en mycket högre siffra, trots att de är medvetna om att det inte finns någon möjlighet att få fram dessa medel, bara för att kunna ge ett visst budskap till omvärlden.

Låt mig också få lyfta fram ett annat budgetområde som inte har fått tillräcklig uppmärksamhet: den långsiktiga fastighetspolitiken. I och med Lissabonfördraget, med de nya befogenheter som parlamentet kommer att få, det tydliga behovet av att stärka förbindelserna med regionala parlament och de nya tematiska områdena, kommer vi att behöva mer utrymme i Brysselkontoren. Med tanke på att 97 procent av de befintliga byggnaderna redan är upptagna tycker jag därför att vi måste införa en seriös politik för byggandet av ett ännu större EU-kvarter som inger en tydlig känsla av enighet inom EU, med hjälp av en lämplig fastighetspolitik.

Damien Abad (PPE). – (FR) Fru talman! Först och främst vill jag att tacka föredraganden László Surján för den balanserade budget som han föreslår oss och som svarar mot den dubbla utmaningen att finansiera återhämtningsplanen och inrätta en mjölkfond.

När det gäller inrättandet av denna mjölkfond på 300 miljoner euro, vilket är den siffra som har föreslagits av oss i Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater) och i budgetutskottet, vill jag kommentera två saker.

För det första vill jag fördöma de demagogiska uttalandena från ett antal parlamentsledamöter, som kräver att denna fond ska få mer än 600 miljoner euro, vilket helt enkelt är opraktiskt och framför allt oansvarigt, eftersom ett sådant belopp skulle leda till drastiska nedskärningar av anslagen till andra jordbrukssektorer eller äventyra finansieringen av vår återhämtningsplan.

Följaktligen skulle finansieringen av mjölkfonden bli ofördelaktig för våra jordbrukare och de arbetslösa, vilket naturligtvis är ekonomiskt ineffektivt och socialt orättvist.

Jag vill också betona min överraskning, för att inte att säga besvikelse, över att se kommissionsledamot Mariann Fischer Boel ta åt sig hela äran för denna fond i medierna, som om budgetutskottet inte hade arbetat med den, eller som om dess arbete vore meningslöst.

Avslutningsvis vill jag som den yngste av de franska parlamentsledamöterna meddela er min besvikelse när det gäller finansieringen av programmet Aktiv ungdom, eftersom det paradoxalt nog är mitt i en ekonomisk kris som vi för första gången på 10 år håller på att sänka anslagen till detta program.

Paul Rübig (PPE). – (DE) Fru talman, herr kommissionsledamot! Jag tror att vi med denna budget återigen har lyckats utveckla nya strategier. Det gläder mig att parlamentet har beslutat att stödja den europeiska rättsakten för småföretag, åtminstone med 1 miljon euro för åtaganden och 500 000 euro för betalningar. Kommissionsledamot Günther Verheugen har lovat att han kommer att använda dessa medel i enlighet med detta.

Vi har också ökat anslagen till programmet för forskning för små och medelstora företag. Detta är särskilt viktigt i ett krisläge, och Solvitprogrammet kommer också att få betydande förstärkning. Det handlar om

att nå över gränserna inom den inre marknaden, vilket ofta utgör en särskild utmaning för små och medelstora företag.

Det gläder mig att programmet "Erasmus för journalister" äntligen är på dagordningen och att "Erasmus för unga entreprenörer" fungerar på ett tillfredsställande sätt.

Georgios Stavrakakis (S&D). – (EL) Fru talman! Trots att det är allmänt accepterat att strukturfonderna och sammanhållningsfonderna utgör en spjutspets i kampen mot den ekonomiska krisen, agerar rådet tyvärr motsägelsefullt genom att göra nedskärningar i de relevanta anslagen.

Till skillnad från rådet och kommissionen strävar vi efter att garantera en adekvat finansiering av den europeiska ekonomiska återhämtningsplanen genom att stärka energiinfrastrukturer, forskning och nyskapande.

Samtidigt måste vi skydda livskraftigheten hos gemenskapens befintliga infrastrukturer och verktyg inom räddningstjänsten, särskilt genom att ytterligare förstärka EU:s snabbinsatsförmåga i händelse av naturkatastrofer, och därigenom bereda vägen för inrättandet av en framtida europeisk civil säkerhetsstyrka.

Slutligen måste vi betona att den gröna utvecklingen och stärkandet av forskning och innovation måste utgöra de grundläggande komponenterna i gemenskapens budget för en ren och livskraftig miljö inom alla sektorer.

Riikka Manner (ALDE). – (FI) Fru talman, herr kommissionsledamot! Till att börja med vill jag tacka föredraganden för ett utmärkt arbete. Mjölkkrisen och återhämtningsplanen i samband med finanskrisen har gjort budgetförfarandet för det kommande året till en svår utmaning. Vi står fortfarande inför utmaningar, och vi väntar med stort intresse på kommissionens förslag nästa vecka om finansieringen av återhämtningsplanen.

Viktiga frågor har väckts här, och en del av dem handlar om mjölkkrisen. För egen del vill jag bara nämna en särskild fråga. Det ekonomiska läget har inneburit att medlemsstaterna håller hårt i pengarna när det gäller den kommande budgeten. Budgetdisciplin från medlemsstaternas sida är väl delvis förståeligt i en ekonomisk storm som denna, men det är oförläpigt att man under de senaste åren har tvingats återbetala pengar till medlemsstaterna ur budgeten för strukturfonderna i form av outnyttjade anslag. Anledningen till denna passivitet är förvaltnings- och kontrollsystemet, som behöver förenklas omgående. Med tanke på det ekonomiska läget är det ytterst viktigt att strukturfonderna utnyttjas effektivt i de yttersta randområdena för att stödja återhämtningsåtgärderna.

Derek Vaughan (S&D). – (EN) Fru talman! Under den ekonomiska och finansiella krisen gynnades Wales av sammanhållningspolitiken och strukturfonderna under utgiftskategorierna 1a och 1b. Även om återhämtningsplanen var välkommen och verkligen behövdes får vi nu inte skära ned på viktiga budgetposter under utgiftskategori 1 för att skaka fram de 1,98 miljarder brittiska pund som krävs. Jag är rädd att det kanske blir så, och jag är också rädd att förslagen om att göra det utgör en del av ett bredare angrepp på sammanhållningspolitiken. Jag tänker på den budgetöversyn som har lagts fram av GD Budget, och som Alain Lamassoure nämnde tidigare.

Så vitt jag förstår ges i denna översyn en möjlighet att återförstatliga konvergensmedel, vilket innebär att man urvattnar konkurrenskraften och säger nej till övergångsstatus för regioner som är på väg att lämna konvergens. Jag tycker att vi ledamöter bör motsätta oss allt detta. Jag skulle verkligen välkomna kommissionens åsikter om dessa förslag, för dessa förslag skulle skada sammanhållningspolitiken och platser som Wales och liknande regioner.

Sidonia Elżbieta Jędrzejewska (PPE). – (PL) Fru talman! Vi är alla medvetna om den svåra situation vi befinner oss i när det gäller den ekonomiska och finansiella krisen. Jag är därför särskilt glad över att budgetutskottet och föredraganden har en positiv syn på ändringsförslaget om att organisera Special Olympics. Special Olympics är, om jag får förklara, idrottstävlingar för personer med intellektuella funktionshinder. Tävlingsarna gör det möjligt för dessa personer att förverkliga sig själva och delta i samhället fullt ut. Det gläder mig mycket att det har blivit möjligt att hålla Special Olympics European Summer Games i Warszawa 2010 och Special Olympics World Summer Games i Aten 2011. Jag vill ta tillfället i akt och vädja till rådet att se positivt på detta finansiella åtagande, och be kommissionen om hjälp i praktiska frågor som rör organiseringen av detta årliga evenemang.

Marek Józef Gróbarczyk (ECR). – (PL) Fru talman! Den föreslagna budgeten måste utgöra en direkt åtgärd för att bekämpa krisen. En industrigen som har drabbats särskilt hårt av världskrisen är varvsindustrin och

sjötransporterna. Dessutom har Europeiska kommissionen genom sin restriktiva politik bidragit till förstörelsen av varvsindustrin i EU. När det gäller Polen har Europeiska kommissionens agerande förstört landets varvsindustri och gjort tusentals personer arbetslösa. Detta sätt att stärka ekonomin stärker ekonomierna i länderna Fjärran östern. Därför vill jag rikta en vädjan, och påpeka att det är viktigt för nästa års budget att vi avsätter medel för att rädda varvsindustrin i hela Europa.

Janusz Władysław Zemke (S&D). – (PL) Fru talman! Budgeten för nästa år innefattar också en ökning av anslagen till säkerhet och försvar. Detta har väckt synpunkter och reservationer från en del politiker. Sådana synpunkter har också hörts under debatten. Jag vill därför ställa en konkret fråga till kommissionsledamoten – vad ska de ökade anslagen till försvar användas till? Gäller detta ett gemensamt uppdrag av något slag, eller ska dessa extra medel användas för att främja ny teknik eller gemensamma militära program? Om detta är fallet tycker jag att det verkligen är ett steg i rätt riktning. Armén genererar nämligen ny teknik och kan skapa nya, moderna jobb. Jag skulle därför vilja få lite mer information om detta.

Seán Kelly (PPE). – (EN) Fru talman! Nyligen beslutade den irländska regeringen att avskaffa Repsprogrammet för jordbrukare, det vill säga programmet för skydd av landsbygden. Detta program, liksom många andra, samfinansierades av EU. Jag vill veta vad som händer med pengarna när de inte används av regeringen i fråga, om samma sak händer i andra länder; vart dessa pengar tar vägen och hur de utnyttjas när de inte används inom det land de är avsedda för.

Zigmantas Balčytis (S&D). – (LT) För det första vill jag gratulera min kollega, kommissionsledamot Algirdas Šemeta, som i dag med parlamentets godkännande troligen deltar för första gången i en debatt av det här slaget.

När det gäller budgeten för 2010 kan alla i dag säkerligen hålla med om att läget har förändrats något sedan vi diskuterade budgeten för 2009. Det har verkligen talats mycket om solidaritet, om att lösa de problem som är kopplade till den rådande finansiella krisen. Enligt min åsikt borde budgeten för 2010 ha sett något annorlunda ut. Oavsett om vi vill det eller inte måste vi ändå ta hänsyn till den verklighet som ger oss nya utmaningar varje dag. Jag vill gratulera parlamentet, som alldeles nyligen i Bryssel, för några dagar sedan, enhälligt enades om stöd för vissa stater som har lidit av olika naturliga produktionssvårigheter. Jag tror att liknande problem också finns i en del av de andra små EU-medlemsstater som i dag saknar medel. Därför tycker jag verkligen att vi i framtiden bör utforma konkreta åtgärder som kan hjälpa dessa stater att ta sig ur den finansiella krisen.

Algirdas Šemeta, ledamot av kommissionen. – (EN) Fru talman! Jag kommer att fatta mig mycket kort. Allra först vill jag tacka alla parlamentsledamöter för deras förslag beträffande budgeten för 2010, och jag hoppas att vi i under resten av budgetförfarandet kommer att hitta lämpliga lösningar för att kunna fastställa en bra budget för 2010.

Jag vill bara ge ett konkret svar på den mycket viktiga frågan om mjölkfonder och säga att det som Mariann Fischer Boel nämnde i går var kommissionens åtagande att lägga fram ett förslag om ett visst penningbelopp, nämligen 280 miljoner euro. Kommissionen kommer att diskutera denna fråga nästa vecka, och vi kommer att lägga fram ett konkret förslag i denna fråga i enlighet med arbetsordningen. Det var min korta kommentar om denna diskussion.

Talmannen. Tack så mycket, kommissionsledamot Šemeta! Det fanns några fler frågor från ledamöterna, men jag har förstått att ni inte vill svara Salvador Garriga och de andra ledamöterna direkt. Ni kanske vill meddela era svar till ledamöterna i fråga skriftligen. De skulle säkert uppskatta det väldigt mycket. Ingeborg Grässle, Salvador Garriga och en rad andra ledamöter har ställt ytterligare frågor.

László Surján, föredragande. – (HU) Jag vill först av allt vända mig till rådet, även om statssekreteraren var tvungen att lämna oss. Jag delar fullständigt hans åsikt att det finns ett problem. Jag håller också helt och hållet med om att parlamentet delar hans åsikt om vad som bör anses vara viktigt, till exempel utbildning och forskning. Det råder också stor enighet om vilka mål vi bör sträva efter. Dock är vi mycket oense om hur vi ska uppnå dessa mål. Vi måste på något sätt uppnå ett samförstånd kring detta senast i mitten av november. Kommissionsledamoten nämnde att han välkomnade de åtgärder som parlamentet vidtog för att återställa budgetposterna i kommissionens preliminära budget. Jag hoppas att han inser att detta inte kommer att ske när det gäller vissa budgetposter. Faktum är att jag nämnde att vi försökte inta en ståndpunkt grundad på en nyanserad hållning.

Jag måste dock nämna några idéer som har uttryckts under debatten som jag inte samtycker med. Jag kan inte acceptera inställningen att det betraktas som stöld när belopp överförs från ett bidragande land till ett

förmånsland som en gest av solidaritet. Jag tycker inte att frågan handlar om det. EU är uppbyggt kring tanken att dess medlemsstater visar varandra solidaritet. Jag känner faktiskt till ett bidragande land vars ledare säger att landets inkomster har ökat väsentligt tack vare utvidgningen som har gett dem tillgång till en enorm marknad.

EU kan inte mätas med hjälp av förhållandet mellan betalningar och bidrag. Det är både hycklande och vilseledande, och det skulle förstöra hela vår gemensamma framtid. Samtidigt vill jag vilja rikta mina kollegers uppmärksamhet på att vissa personer här mycket entusiastiskt har talat om varje förslag i förfluten tid: vi tog upp det och ordnade det, och så här kommer det att bli. Det vi ska rösta om nu på torsdag är ett förslag och ett politiskt budskap. Det politiska budskapet handlar om hur parlamentet vill leda EU till grönnare betesmarker.

Jag hoppas också att rådet inser att föredraganden inte ger uttryck för sina egna åsikter, och inte heller ett enskilt partis eller enbart budgetutskottets åsikter. Så många har talat här från olika utskott och olika politiska grupper, men alla med samma budskap: vi behöver en bättre, starkare och mer praktisk budget. Min talartid är slut. Jag tackar för er respektfulla uppmärksamhet.

Vladimír Maňka, föredragande. – (SK) Jag vill tacka för debatten i kammaren och också för samarbetet i budgetutskottet, i de politiska grupperna och i skiljeförfarandet.

Jag skulle vilja tacka Europaparlamentets generalsekreterare och alla företrädare för parlamentets generaldirektorat; vi har arbetat tillsammans sedan januari för att hitta de bästa lösningarna för en effektiv användning av EU-medborgarnas ekonomiska resurser. Jag vill tacka skuggföredragandena och samordnarna. Under våra diskussioner fick jag en känsla av att vi verkligen letade efter positiva lösningar. Det är också tack vare er som vi hittade dessa lösningar, och många av dem utgör en del av mitt betänkande. Jag vill tacka mina rådgivare och budgetutskottets personal. De talrika diskussionerna som vi hade med företrädare för alla institutioner hjälpte oss att utveckla en mer objektiv syn på saken, och framför allt upptäckte vi var vi skulle leta efter lösningar.

Jag uppskattar verkligen överenskommelsen från skiljeförfarandet om genomförandet av en organisationsrevision av generaldirektoratet INFO och av säkerhetstjänsterna. Syftet är att bedöma om resurserna används på bästa möjliga sätt. Tidigare var det bara revisionsrätten som samtyckte till externa inspektioner av sitt arbete – och det lönade sig. Efter revisionen minskade revisionsrätten sina administrativa kostnader och uppnådde ökad produktivitet.

Budgetutskottet har även tidigare haft konstruktiva samarbeten med andra institutioner. Även då arbetade vi tillsammans för att finna de bästa lösningarna i skapandet av de europeiska institutionernas budgetar. I de fall där institutionernas önskemål var befogade återställde vi en del av de ursprungliga önskemål om anslag som rådet hade minskat. Jag välkomnar metoden att fastställa budgetar vid dessa institutioner, som redan skapar sina budgetar med utgångspunkt i verkliga behov och inte bara på grundval av inflationstakten.

Talmannen. – Den gemensamma debatten är härmed avslutad. Omröstningen kommer att äga rum på torsdag kl. 11.00.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

João Ferreira (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Den föreslagna gemenskapsbudgeten för 2010 är alldeles för liten med tanke på att vi befinner oss mitt i en ekonomisk och social kris, som har en dramatisk effekt på sysselsättningen och levnadsstandarden för många personer. Det är oacceptabelt att den till och med är 6 miljarder euro lägre än det man kom överens om i den fleråriga budgetramen för 2010. Med tanke på den allvarliga sociala verkligheten i många medlemsstater, särskilt de så kallade "sammanhållningsländerna" som Portugal, tycker vi att budgeten snarast bör revideras och ökas, och vi har lagt fram förslag i den riktningen, till exempel:

- Större ekonomiskt stöd för struktur- och sammanhållningspolitiken;
- En omprövning av N+2- och N+3-reglerna som hittills har inneburit en förlust på runt 106 miljoner euro för Portugal inom den förra finansieringsramen;
- En ökning av graden av gemenskapens samfinansiering av struktur- och sammanhållningsfonderna.

Det är olyckligt att andra förslag med en betydande social och miljömässig inverkan inte godtogs under budgetdiskussionerna, till exempel:

- Ett utvecklingsprogram för den portugisiska industrin;
- Ett program för att stödja textil- och beklädnadsindustrin;
- Ett program för att stödja det småskaliga kustfisket;
- En ökad finansiering av programmet Life+.

Louis Grech (S&D), skriftlig. – (EN) Efter antagandet av budgeten för 2010 och i ljuset av den positiva utvecklingen i Irland när det gäller Lissabonfördraget, tycker jag att det krävs en omfattande översyn av budgetförfarandet i syfte att förbättra förfarandet i sin helhet och göra det mer effektivt, relevant och synligt för EU-medborgarna. I detta sammanhang tror jag att en viktig målsättning för översynen måste vara att öka insynen i beslutsfattandet och under genomförandefasen. För detta ändamål borde vi överväga att införa enhetliga kontrollstandarder och statistiska mekanismer i alla medlemsstater för att få bättre kvalitet på uppföljningen av budgetens konsekvenser. Dessutom borde budgetförfarandet innehålla en bättre balans mellan långsiktig stabilitet och flexibilitet för att kunna svara mot föränderliga behov, samtidigt som subsidiaritetsprincipen bibehålls med hjälp av tydliga fördelar och ett mervärde i jämförelse med de nationella budgetarna. Det finns också en del politikområden som behöver utvecklas mer. EU står i dag inför viktiga utmaningar när det gäller den finansiella krisen, klimatförändringarna, energiförsörjningen, säkerheten och invandringen. Jag uppskattar kommissionens insatser för att ta itu med dessa utmaningar, men jag anser att vi behöver ett kraftfullare, mer samordnat och holistiskt synsätt för att kunna bli effektiva.

Cătălin Sorin Ivan (S&D), skriftlig. – (RO) Det är aldrig lätt att utarbeta en budget, särskilt under en ekonomisk kris. Desto större anledning till att denna uppgift är så viktig. På EU-nivå är hanteringen av en kris av denna omfattning också beroende av balansen i förhandlingarna mellan de behöriga EU-institutionerna. Europaparlamentet spelar utan tvekan en avgörande roll i denna debatt. De frågor som har stått i centrum för diskussionerna om budgeten för 2010 har varit den ekonomiska återhämtningsplanen och den europeiska mjölkfonden. Dessa frågor har på ett sätt belyst hur strikt budgetramen för 2007–2013 är, eftersom de handlar om nya finansiella projekt och därmed nya pengar. EU:s budget måste utnyttja de finansiella marginalerna fullt ut för att bemöta den ekonomiska krisen. Denna budget kommer dock troligen att få en begränsad effekt om inte medlemsstaterna intar en aktiv hållning när det gäller att ansöka om de tillgängliga resurserna. Vi måste sända ett starkt budskap till Europas huvudstäder, och särskilt Bukarest i mitt fall. Vårt arbete här för att få så mycket EU-medel som möjligt kommer att vara förgäves om inte de styrande i våra hemländer vidtar de åtgärder som krävs för att få tillgång till dessa medel och använda dem på ett effektivt sätt.

Livia Járóka (PPE), skriftlig. – (HU) Mina damer och herrar! Jag vill ta tillfället i akt och välkomna det faktum att pilotprogrammet för social integration för romer som föreslogs av Europaparlamentet 2009 fortfarande finns med i gemenskapsbudgeten för 2010. Europeiska kommissionens generaldirektorat för regionalpolitik offentliggjorde en anbudsinfordran för programmet i slutet av juli. Dess syfte var att hitta originella och avancerade lösningar för hanteringen av de omfattande problem som rör romska samhällen. Det uttryckliga målet med förslaget är att utarbeta åtgärder som bygger på befintliga erfarenheter och som kan främja den romska integrationen genom utbildning, sociala och ekonomiska åtgärder, gränsöverskridande samarbete samt utbyte av bästa metoder.

Enligt det ursprungliga förslaget från Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater) är programmets hörnpelare dels utvecklingen av utbildningen under de tidiga barnåren, dels främjandet av egenföretagande och beviljandet av mikrokrediter. Dessutom kommer informations- och medvetenhetshöjande kampanjer också att bedrivas i samband med pilotprogrammet. Detta projekt kommer förhoppningsvis att ge möjlighet att utarbeta riktlinjer för en handlingsplan på gemenskapsnivå som syftar till romsk social integration, och, genom utveckling av de idéer som visar sig vara effektiva, bidra till utarbetandet av en rättslig handlingsplan på gemenskapsnivå som sträcker sig bortom de instrument som för närvarande finns tillgängliga.

Jarosław Kalinowski (PPE), skriftlig. – (PL) Jag vill ta upp en fråga som är viktig för ekonomin och sysselsättningen, och inte bara i mitt eget land. Vi räknar med att under den närmaste framtiden få ett förslag från kommissionen om en eventuell förlängning av de aktuella antidumpningsavgifter som läggs på import av skor med överdelar av läder från Kina och Vietnam. De enskilda medlemsstaternas ståndpunkter i denna fråga är mycket olika. Med tanke på de betydande sysselsättningsnivåerna inom industrin är det ytterst viktigt att vi behåller de nuvarande tullavgifterna. En utvidgning av den befintliga lagstiftningen ger inte upphov till några invändningar ur teknisk synvinkel. Därför vill jag be kommissionen om en försäkran om att den kommer att grunda sitt förslag på de viktiga resultaten från en undersökning, samtidigt som jag kan konstatera

att detta är ett bra tillfälle att kontrollera de löften om att skydda arbetstillfällena som kommissionens ordförande gav för inte så länge sedan.

Petru Constantin Luhan (PPE), skriftlig. – (EN) Jag välkomnar förslaget till budget för 2010 eftersom det är ett välavvägt betänkande där man på ett realistiskt sätt har tagit hänsyn till EU:s prioriteringar.

Två saker bör betonas – de ökade betalningarna under de huvudsakliga budgetposterna (ERDF, ESF, Sammanhållningsfonden) för regional utveckling, samt inrättandet av en mjölkfond. De ökade betalningarna är viktiga eftersom de kommer att förbättra genomförandet av strukturpolitiken i medlemsstaterna till förmån för alla EU-medborgare, medan inrättandet av en särskild mjölkfond skulle innebära ett tydligt budskap från EU-institutionerna till de europeiska jordbrukarna.

En tredje huvudpunkt i budgeten utgörs av energipolitiken, ett viktigt område för 2010, eftersom det kommer att bli det år då vi antar en ny energiplan för perioden 2010–2014, som syftar till att förbättra EU:s energitrygghet och konkurrenskraft.

Under de kommande åren bör kommissionen också prioritera investeringar i infrastruktur, särskilt i de nya medlemsstaterna, eftersom sådana investeringar har en positiv effekt på den ekonomiska och territoriella sammanhållningen.

Rareş-Lucian Niculescu (PPE), skriftlig. – (RO) Inrättandet av mjölkfonden skulle ge ett viktigt budskap till EU:s jordbrukare och betona det uppriktiga engagemang som EU:s institutioner uppvisar i samband med den kris som mejerisektorn har fått genomlida. Mejerimarknaden är en av de mest volatila marknaderna och har drabbats hårt av den ekonomiska kris vi för närvarande upplever.

En så grundläggande lösning som att inrätta en fond för att stödja en modernisering av sektorn är utan tvivel att föredra framför en tillfällig lösning, till exempel om vi skulle återgå till det traditionella sättet att kontrollera produktionen genom mjölkkvoter. Vi skulle alla helst vilja se ökade ekonomiska anslag. Det belopp som har föreslagits för inrättandet av denna fond, 300 miljoner euro, är dock det högsta belopp som är förenligt med budgettaket. Om detta tak överskrids skulle det bli omöjligt för ministerrådet att godkänna inrättandet av fonden.

Samtidigt måste nya åtgärder vidtas för att öka boskapsuppfödarnas användning av fonder för utveckling av landsbygden. Jag tror att de mest användbara åtgärderna skulle vara de som är sammanlänkade med tillgång till information och utbyte av bra metoder och ger anvisningar om hur man ansöker om medel ur dessa fonder, som för närvarande är underutnyttjade i vissa medlemsstater.

13. Främjande av demokrati inom ramen för yttre förbindelser (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en muntlig fråga till rådet av Gabriele Albertini och Heidi Hautala, för utskottet för utrikesfrågor, och Eva Joly, för utskottet för utveckling, om främjande av demokrati inom ramen för yttre förbindelser (O-0093/2009 – B7-0213/2009).

Heidi Hautala, frågeställare. – (FI) Fru talman! Det gläder mig att Sverige under sitt ordförandeskap har gjort stödet till demokrati inom ramen för yttre förbindelser till en viktig fråga. Som företrädare för underutskottet för mänskliga rättigheter vill jag betona att demokrati och mänskliga rättigheter är oskiljaktiga. Detta är uppenbart att döma av de olika definitioner av demokrati som finns, och jag vill rikta er uppmärksamhet på att exempelvis Förenta nationerna försökte definiera demokrati 2005. Definitionen innehåller en lång rad punkter, från ett pluralistiskt politiskt system till rättssäkerhet, öppenhet i förvaltningen, pressfrihet och så vidare. Detta visar tydligt att man inte kan skilja på mänskliga rättigheter och demokrati.

Om EU vill använda dem har vi en mängd olika resurser till vårt förfogande när det gäller att främja demokratin i världen. Hela utvecklingspolitiken och den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken omfattar hela detta spektrum. De resurser som står till vårt förfogande är dialog med andra länder, olika finansiella instrument, deltagande i internationella forum och valobservatörsuppdrag, vilka självfallet är mycket viktiga för oss.

Det finns också lägen där vi måste överväga olika negativa åtgärder. Jag vill uppmärksamma minister Cecilia Malmström på att rådet (allmänna frågor och yttre förbindelser) nästa vecka förbereder sig för att diskutera upphävandet av förbudet att exportera vapen till Uzbekistan. Jag tycker att allt pekar på att detta är helt fel signal att skicka ut, eftersom Uzbekistan inte har lyssnat ordentligt på kraven från världssamfundet. Världssamfundet, inklusive EU, krävde att landet skulle genomföra en oberoende internationell undersökning

av de tragiska och chockerande händelserna våren 2005 i Andizjan, när demokratin verkligen förtrycktes. Jag skulle också vilja höra vad Cecilia Malmström anser om denna situation. Hur kan vi främja demokrati när vissa medlemsstater nu vill häva detta förbud på vapenexport?

Jag vill också säga att demokrati inte kan exporteras. Det är ingen exportprodukt. Demokrati är verkligen ingenting som kan föras in utifrån, och därför vill jag betona betydelsen av att låta det civila samhället delta i processen, för på detta sätt växer demokratin organiskt, så att säga från samhällets gräsrötter.

Jag vill nämna att Ryssland är en samarbetspartner som systematiskt vägrar gå med på att låta icke-statliga organisationer delta i dialoger om mänskliga rättigheter mellan Ryssland och EU. Jag anser att vi inte kan acceptera denna situation i framtiden.

Slutligen vill jag säga att stödet för demokrati borde vara högre upp på dagordningen i unionens utrikes- och säkerhetspolitik och utvecklingspolitik. Den behöver också mer resurser. Till exempel har det europeiska instrumentet för demokrati och mänskliga rättigheter mycket blygsamma resurser, och vi borde öka dess finansiering.

Eva Joly, frågeställare. – (FR) Fru talman, fru Malmström, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Demokrati och mänskliga rättigheter hänger ouplösligt samman. Det är genom respekt för mänskliga rättigheter och grundläggande friheter som en demokratisk regim slutligen kan erkännas.

Därför måste vi välkomna att rådet 19 maj angav att EU måste inta en mer konsekvent hållning angående demokratiska styrelseformer.

Det arbete som har gjorts fram till dess har varit ytterst otillräckligt. Konflikten mellan Israel och Palestina är ett slående exempel på detta. Trots att den delegation som skickades för att observera det palestinska valet 2006 erkände valresultatets legitimitet valde EU och dess medlemsstater att bojkotta den valda regeringen, på samma sätt som de bojkottade den nationella enhetsregeringen som därefter bildades för att bryta dödläget.

Var finns EU:s konsekvens och trovärdighet när unionens egna beslut står i så skarp kontrast till dess lovordade principer? Och vad kan man säga om de medlemsstater som vägrar att ställa sig bakom Goldstone-rapporten? Dess slutsatser är rättvisa och välavvägda, och ett brett stöd för dem skulle utgöra ett steg i riktning mot fred.

Det är detta hopp som stormakterna förstör, och de gör det genom sin brist på mod och lojalitet gentemot sina egna värderingar.

Det är därför inte tillräckligt att organisera valobservatörsuppdrag, särskilt om man efteråt vägrar erkänna resultatet. Vi måste vara sanna mot oss själva och tillämpa en helhetsstrategi i dessa frågor.

Rådet bör snarast anta ett handlingsprogram i denna riktning och skapa en verklig strategi för mänskliga rättigheter som är tvingande på alla nivåer inom EU. Vi måste ange våra prioriteringar tydligt och integrera dem formellt i alla våra instrument: utrikespolitiken, människorättspolitiken och utvecklingspolitiken.

Vilken sorts övervakning ska vi utföra i de tredjeländer där EU observerar valen för att se till att man respekterar politisk pluralism och medverkan av det civila samhället på lång sikt?

Vilka krav ska vi ställa på inrättandet av ett oberoende rättsväsende och institutioner som är öppna och ansvariga inför sina medborgare?

Den ständiga vagheten när det gäller vilken plats de mänskliga rättigheterna ska ha i vår politik är förkastlig och motverkar sitt eget syfte. Det är dags att bringa klarhet i detta om vi vill att EU och dess mest grundläggande värderingar ska tas på större allvar på internationell nivå.

Cecilia Malmström, rådets tjänstgörande ordförande. – Fru talman, ärade ledamöter! I EU:s konsensus för utveckling definieras begreppet fattigdom multidimensionellt. Fattigdom är brist på makt, möjligheter och säkerhet. Utveckling hämmas om det inte finns någon frihet, och frihet begränsas utan demokrati. Det är svårt att ha fred utan demokrati. Därför finns det ingen utveckling utan fred. Båda kräver full respekt för mänskliga rättigheter. Begreppen är sammanflätade, och vi behöver en sammanhållen, övergripande ram för att bättre kunna utnyttja befintlig politik och instrument till stöd för demokratibygge.

Jag vill tacka Europaparlamentet för ert starka intresse och stöd för detta arbete. Efter sju år som ledamot, bland annat i utrikesutskottet, känner jag väl till parlamentets varma engagemang och konkreta bidrag till demokratibygande inom ramen för EU:s yttre förbindelser.

Detta initiativ som har lanserats av det tjeckiska och det svenska ordförandeskapet har ju redan diskuterats här vid flera tillfällen, bland annat med min kollega Gunilla Carlsson.

Initiativets utgångspunkt är att demokratibyggande är en nyckelfaktor såväl i EU:s utvecklingssamarbete som i den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken. Det är oomtvistat. Det är dock tänkt att initiativet ska gå ett steg längre. Som global aktör, med 27 medlemsstater, och Europaparlamentet, och som världens största biståndsgivare har EU en nyckelroll när det gäller att stödja demokratibyggande i yttre förbindelser. Det finns en symbolisk dimension i detta, eftersom vi hoppas att våra inhemska framgångar ska tjäna som inspiration för partnerländer runtom i världen. Initiativet är emellertid också tänkt att fungera pragmatiskt och operationellt. Syftet är att se till att vi på ett samordnat och effektivt sätt till fullo utnyttjar de instrument som vi har till förfogande inom EU:s rättsliga och politiska ram och våra institutioner.

Vi startar inte från scratch. Vi har åstadkommit en hel del redan. Vi har erfarenhet från att stödja demokratibyggande i yttre förbindelser. Det är ett prioriterat område i förbindelserna med AVS-länderna – inskrivna i Cotonouavtalet – och med andra regioner, t.ex. Asien, Latinamerika och Östeuropa. Vi har ett starkt regelverk för mänskliga rättigheter, som inbegriper dialog med tredjeländer och sju stycken gemensamma EU-strategier.

Men visst finns det stort utrymme för förbättringar. Vi kan göra mer. Vi kan göra bättre. Substansen i demokrati kräver en ny politisk ram, och den rådande arbetsfördelningen mellan de olika pelarna motsvarar inte nödvändigtvis behoven. Olika instrument används parallellt, ibland med begränsad samstämmighet. Detta undergräver effekten av det vi gör. Det kan också påverka synligheten och trovärdigheten och begränsa våra möjligheter att samarbeta effektivt. Utan att för den skull uppfinna nya verktyg eller modeller, vill vi helt enkelt få större samordning och samstämmighet i det sätt som vi arbetar med demokratistöd.

Hur ska vi då göra det? Jo, genom att fastställa konkreta sätt att utnyttja EU:s instrument mer effektivt inom en enhetlig ram.

Vi har några framgångshistorier som vi kan inspireras av. Vårt engagemang på västra Balkan är ett sådant exempel. Det kombinerar första- och tredjeperiodinstrumentet och är på samma gång inriktat på att stödja politiska reformer, däribland institutionsbyggande. Därför blir det en stabil miljö för demokrati. Den "dubbelhattade" rollen som EU:s särskilda representant har bidrar till bättre samordning och sammanhållning mellan EU:s olika instrument. Vi måste dock vara ödmjuka. Vi står inför stora utmaningar i regionen.

Jag vill vara mycket tydlig. En del är oroliga – inte ni här kanske – för att vi med detta initiativ inför ny konditionalitet i utvecklingsbiståndet. Detta är naturligtvis känsligt. Men att tala om mänskliga rättigheter och demokrati med våra partnerländer kan aldrig vara konditionalitet.

Var står vi nu? De relevanta arbetsgrupperna har inlett diskussioner om förslag till rådets slutsatser, grundade på olika bidrag. Vi bygger på det arbete som inleddes av det tjeckiska ordförandeskapet, som hade en särskild konferens om EU och demokratibyggande.

Jag har också sett en mycket intressant rapport från *International Institute for Democracy and Electoral Assistance*, som gör jämförelser mellan våra avsikter när vi går in i demokratibyggande och hur de uppfattas av våra partner.

Det är för tidigt att utvärdera initiativet, men vill jag understryka att processen redan ger ett mervärde. Ansvariga för utvecklings- och människorättsfrågor arbetar närmare varandra. Diskussionerna i rådsarbetsgrupperna för utveckling och människorättsfrågor äger rum parallellt eller i gemensamma möten. Bara det är ett mervärde och en viktig poäng i hela initiativet. Vi arbetar för att rådets slutsatser ska kunna antas vid allmänna rådet i november.

Ett av de förslag som diskuteras är behovet av landspecifika ansatser, som tar sin utgångspunkt i en djupanalys av ett lands situation och föder in i demokratibyggande på EU-nivå, och påverkar valet av lämpliga instrument.

Ett annat förslag är behovet av verkliga partnerskap, grundade på dialog och samråd, där demokratistöd bör behandlas som ett eget tema, och där olika dialoger är mer samstämmiga och samordnade.

EU:s stöd till valprocesser runtom i världen är viktiga. Här finns en stor samsyn mellan rådet och Europaparlamentet. Vi delar den oro som parlamentet ibland känner när det handlar om behovet att "gå bortom valen". Det krävs att valstödet sätts in i en kontinuerlig process som handlar om att följa den politiska utvecklingen under lång tid. Det innebär att man måste fokusera på vad som händer före valen, under valen och mellan valen för att se till att det finns fungerande mekanismer för att utkräva ansvar.

Jag kan inte nog betona våra olika parlaments roll, dvs. Europaparlamentets och de nationella parlamentens roll, i den demokratibyggnings processen. De måste delta fullt ut i EU:s verksamhet.

Jag hoppas att Lissabonfördraget träder i kraft inom kort. Dessa nya "spelregler" för unionen leder till att vi får ett mer demokratiskt och effektivt EU. Fördraget bidrar också till att Europa blir en starkare aktör på den globala arenan genom inrättandet av den europeiska utrikesjämbudet. Idén bakom detta är ju att göra EU:s utrikespolitik mer samstämmig, och att överbrygga gapet mellan kommissionens och rådets arbete, så att politiken går åt samma håll. Tillsammans med utrikesjämbudet kommer det politiska ramverket för stöd till demokratibyggnings att bli bättre så att EU kan stödja utvecklingen ännu bättre på olika ställen i världen.

EU:s stöd till demokratibyggnings är oerhört viktigt. Om en demokratisk stat inte kan leverera medborgarnas grundläggande behov och stimulera ekonomisk och social utveckling, leder detta till missnöje med hur demokrati fungerar. Regeringen riskerar då att förlora både legitimitet och politiskt stöd.

Jag vill tacka er ledamöter i Europaparlamentet för att ni trycker på i denna fråga. Ni medverkar genom ert engagemang, genom lagstiftning, genom era förbindelser och kontakter med parlament runtom i världen och med ert deltagande i EU:s valövervakningsuppdrag. Därför är ni en central kraft i demokratibyggnings, och jag hoppas att Europaparlamentet kommer att fortsätta att spela denna roll under lång tid framöver.

Véronique De Keyser, för S&D-gruppen. – (FR) Fru talman! Hur kan man införa demokrati i en nation? Genom att förlita sig på och stärka dess civila samhälle, genom att bekämpa fattigdom och uteslutning samt genom att befria dess kvinnor.

EU har vi inte varit så naivt att vi har trott att vi kan införa demokrati med hjälp av stridsvagnar och bomber, även om vissa medlemsstater kanske har arbetat utifrån denna missuppfattning. EU måste därför ikläda sig rollen som "mjuk makt". Det är en otacksam och svår roll. EU förfogar över ett europeiskt instrument för demokrati och mänskliga rättigheter, som i dag liknar ett nyfött barn. Det är ömtåligt men lovande, om det vårdas ömt. De icke-statliga organisationerna kan lägga fram projekt inom ramen för detta instrument utan stöd från sina regeringar, och det är viktigt.

Men det är också ur den mycket begränsade budgeten för detta instrument som valobservatörsuppdragen finansieras. Dessa uppdrag är mycket viktiga och har under de senaste tio åren visat sig vara mycket värdefulla, men parlamentet har redan begärt mer resurser och fler uppföljningsåtgärder – tack, fru Malmström – men också mer politisk konsekvens i det sätt på vilket vi övervakar deras legitimitet, och här instämmer jag helt med det som Eva Joly sade angående en del av våra uppdrag. Det är inte normalt att ett land som inleder ett demokratiskt valförfarande inte får stöd i sin konsolidering.

De som anlägger ett kortsiktigt perspektiv tycker antagligen att demokrati är dyrbart. Det är i alla händelser mindre dyrbart än krig, och det är något som avdelningen för yttre åtgärder med all säkerhet kommer att ta hänsyn till i sin verksamhet.

ORDFÖRANDESKAP: ROUČEK

Vice talman

Charles Goerens, för ALDE-gruppen. – (FR) Herr talman! Kan det finnas demokrati utan frihet? Nej. Kan det finnas frihet utan rättigheter? Naturligtvis inte. Detta för oss tillbaka till uppfattningen om mänskliga rättigheter i denna debatt.

Joseph Ki-Zerbo, en stor tänkare från Burkina Faso, gav följande svar på denna fråga: "Den som lever i absolut fattigdom har ingen frihet eftersom han inte kan välja mellan olika alternativ". Fattigdom är därför synonymt med en brist på frihet. Det finns därför ett nära förhållande mellan frihet, demokrati och mänskliga rättigheter.

Därför är det inte överraskande att det finns så många hänvisningar till detta i de grundläggande texter som reglerar förbindelserna mellan EU och tredjeländer, med början i Cotonouavtalet som särskilt innehåller en klausul om mänskliga rättigheter och demokrati inom ramen för den politiska dialogen med AVS-länderna. Främjandet av demokrati väcker således grundläggande frågor som är kopplade till ett klokt fastställande av villkor.

På grundval av dessa observationer kommer vi till slutsatsen att demokratin inte utgör en förutsättning för utvecklingen, utan i stället ofta är ett resultat av den. När det gäller partnerskapen mellan EU och tredjeländer kan vi inte ignorera detta faktum. Vi kommer inte att göra några framsteg utan beslutsamhet, men vi kommer inte heller att göra några framsteg utan tålamod. I dag finns det ett stort antal länder som inleder den

demokratiska processen. EU har haft förtjänsten att stödja dessa processer tack vare en strategi som införlivar kampen mot fattigdom, kodifieringen av mänskliga rättigheter och främjandet av demokratiska principer och rättssäkerhet. Trots all den kritik som nyligen har riktats mot politiken och som jag delar, är jag fortfarande övertygad om att det som har visat sig fungera tidigare också bör vägleda oss i vårt framtida agerande.

Richard Howitt (S&D). – (EN) Herr talman! Demokratiseringen bidrar till ett fredligt genomförande av politiken, politiska förändringar och förvaltningen av makt i samhället, liksom respekten för mänskliga rättigheter. Stödandet av demokratin förstärker våra utrikespolitiska mål att förhindra konflikter och minska fattigdomen. Därför var det med glädje som jag lade fram parlamentets ändringsförslag om kravet på ett europeiskt samförstånd om demokratisering, och jag vill gratulera det svenska ordförandeskapet för dess initiativ på denna punkt.

Jag anser verkligen att demokratiseringen borde genomsyra hela EU:s politik gentemot tredjeländer. Jag måste säga att jag fördömer ECR-gruppen när den motsätter sig punkt 10 i vår text och verkar anse att EU kan säga en sak om demokrati och göra en annan gentemot odemokratiska länder när det passar oss. Nej.

Slutligen handlar demokratibyggande, som Cecilia Malmström också sade, inte alls bara om val: det handlar om att bygga ett pluralistiskt civilsamhälle. Därför bör EU finansiera icke-statliga organisationer som ökar medborgarnas delaktighet, stödja integrationen av marginaliserade grupper, tillhandahålla utbildning för dem som arbetar inom rättsväsendet, främja yttrande- och föreningsfrihet och stärka de politiska partierna i parlamentet. Det innebär att vi måste stödja en civil satsning.

Laima Liucija Andrikiienė (PPE). – (EN) Herr talman! Jag vill ta upp frågan om demokratibyggande när det gäller våra östra grannländer. Under de senaste åren har det skett en stagnation, och i vissa fall har det gått bakåt när det gäller demokratiska normer i dessa länder. Utvecklingen i Georgien och Moldavien väcker de största farhågorna.

Ryggraden i alla demokratiska samhällen, ett välfungerande – och jag betonar väl-fungerande – civilt samhälle, saknas huvudsakligen i alla våra östra grannländer. Jag vill gratulera Sverige, det nuvarande ordförandelandet, för att det var en av initiativtagarna till det östliga partnerskapet. Denna politik har förutsättningar att föra våra östra grannländer närmare EU. Men i många avseenden lyckas inte det östliga partnerskapet ge verkligt betydelsefulla incitament för dessa länder att inleda smärtsamma och långvariga reformer.

Min följdfråga lyder: Vilken är rådets ståndpunkt i detta avseende? Med andra ord, vad har ni för planer? Ska vi agera kraftfullare för att se till att demokratin i detta och många andra problemfyllda och känsliga områden stärks?

Heidi Hautala (Verts/ALE). – (FI) Herr talman! Jag vill avslutningsvis säga till minister Cecilia Malmström att vi som union enligt min mening har två svagheter när det gäller försöken att främja demokrati och mänskliga rättigheter i hela världen. Medlemsstaterna har ofta mycket motstridiga och olikartade ambitioner. Förbudet mot export av vapen till Uzbekistan ser ut att vara just ett sådant fall: inte alla medlemsstater är av samma åsikt. Hur ska vi kunna bedriva en gemensam politik på detta sätt?

För det andra vill jag säga att Uzbekistan också utgör ett bra exempel på ett land som säger till oss att EU inte har något att lära dem om demokrati och mänskliga rättigheter eftersom unionen har sina egna brister och problem. Hur kan vi göra oss av med denna dubbelmoral? Vi har för vana att läxa upp andra, men vi lever inte nödvändigtvis som vi lär. Jag tycker också att den idé som ni nämnde om en redogörelse för demokratin i en organisation fäste uppmärksamheten på denna dubbelmoral.

Cecilia Malmström, rådets tjänstgörande ordförande. – Herr talman! Jag vill rikta ett tack till ledamöterna för att ni engagerar er i denna fråga. Vi är helt överens om behovet av att stärka demokratin i EU:s utrikespolitik. Just i dag under en period med ekonomisk kris är det extra viktigt att denna dimension inte glöms bort. Vi vet att många utvecklingsländer drabbas mycket hårt av krisen. Recession leder till missnöje och social oro. Finns det då inte väl fungerande demokratiska institutioner kan det gå riktigt illa. Därför är det viktigt att det finns trygga, demokratiska institutioner och ett starkt civilt samhälle som kan hantera dessa kriser.

Det östra partnerskapet är ett mycket viktigt instrument, inte minst för att stärka demokratin. Vi lägger ned ett intensivt arbete på detta. Vi kommer att ha ett utrikesministermöte i december och vi hoppas kunna sjösätta en hel del konkreta åtgärder i början av 2010. Det östra partnerskapet är ett viktigt instrument för att stärka demokratin i vårt omedelbara grannskap.

Heidi Hautala tog upp frågan om Uzbekistan. Det är naturligtvis en mycket allvarlig fråga. Situationen för de mänskliga rättigheterna där är långt ifrån tillfredsställande. Som Heidi Hautala vet krävs det enhällighet

i rådet för att förlänga sanktionerna. En sådan enhällighet finns inte i dagsläget. Men målsättningen är vi eniga om, att stärka demokratin och de mänskliga rättigheterna i Uzbekistan. Vi hoppas att vägen dit är ett starkare engagemang. Vi hoppas kunna hitta alternativa vägar för att förstärka demokratin genom att kontinuerligt utvärdera läget för de mänskliga rättigheterna och överväga vilka förbindelser vi ska ha med Uzbekistan. Det finns andra sätt att påverka som kanske är effektivare än just ett vapenembargo. Det är väldigt få länder handlar med vapen med Uzbekistan så ett vapenembargo skulle kanske bli mer en symbolisk åtgärd än något annat. Kanske kan man hitta andra sätt. Men som sagt, först behöver vi enighet i rådet och det har vi inte i dag.

Om EU ska ha trovärdighet i våra relationer med omvärlden på området mänskliga rättigheter och demokrati måste vi också vara starka inom EU. Det finns brister. Vi kanske inte vill jämföra dem med de fruktansvärda övergrepp som begås i andra länder, men det finns brister internt inom EU. Vi måste hela tiden vara vaksamma på detta för att kunna ha trovärdighet utåt.

Slutligen vill jag tacka för den här debatten och också tacka för den utmärkta resolution som jag har sett att parlamentet har lagt fram. Jag har inte hunnit titta på alla ändringsförslag ännu, men den resolution som finns tycker jag är mycket bra. Den motsvarar helt det svenska ordförandeskapets ambitioner. Vi hoppas som sagt kunna anta rådets slutsatser på mötet med rådet för allmänna frågor och yttre förbindelser i november. Sedan ser vi fram emot fortsatta diskussioner med parlamentet i denna fråga.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum torsdagen den 22 oktober kl. 11.00.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

Proinsias De Rossa (S&D), skriftlig. – (EN) Jag stöder helt detta krav på en mer sammanhängande och effektiv ram för EU-stöd för demokratibyggnad, främjande av demokratiska värderingar och respekt för mänskliga rättigheter i världen. Europeiska unionen är själv grundad på just demokrati och mänskliga rättigheter. Enligt Köpenhamnskriterierna som reglerar villkoren för EU-anslutning krävs det att kandidatländerna har ”stabla institutioner som garanterar demokrati, rättsstatsprincipen, mänskliga rättigheter samt respekt för och skydd av minoriteter”. Dessutom förstärker Lissabonfördraget unionens åtagande att fortsätta sina yttre åtgärder enligt dess grundläggande principer. Ett av de centrala målen för den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken är faktiskt att stärka demokratin, rätts säkerheten och respekten för mänskliga rättigheter. Jag yrkar på att den europeiska avdelningen för yttre åtgärder (EEAS) inrättas snarast inte bara för att bidra till demokratibyggnaden utan också som en demokratiskt ansvarig tjänst till Europaparlamentet. Demokrati är en universell värdering. Demokratisering och gott styre är inte bara mål i sig utan också nödvändigt för fattigdomsbekämpning, hållbar utveckling, fred och stabilitet. Demokrati, utveckling och respekt för mänskliga rättigheter, även ekonomiska, sociala och kulturella rättigheter, är beroende av och förstärker varandra.

14. Frågestund (frågor till kommissionen)

Talmannen. – Nästa punkt är frågestunden (B7-0212/2009).

Vi ska nu behandla en rad frågor till kommissionen.

Första delen

Fråga nr 21 från **Rodi Kratsa-Tsagaropoulou** (H-0311/09)

Angående: Andelen kvinnor på ansvarsfulla poster ute i arbetslivet, uttryckt i procent

Av aktuell statistik framgår det att kvinnor hela tiden är underrepresenterade på ansvarsfulla poster ute i arbetslivet i Europa. I de största europeiska företagens bolagsstyrelser går det i medeltal en enda kvinna på tio män.

Vad tycker kommissionen om de initiativ som tagits av medlemsstaterna för att flera kvinnor ska utnämnas till ekonomiskt ansvarsfulla poster? Vad kan man finna för exempel som manar till efterföljd, framför allt inom det europeiska nätverket för kvinnor i politiskt och ekonomiskt beslutsfattande? Tycker kommissionen det är bra med förslag om en viss föreskriven minsta procentuell andel för kvinnor i de största företagens bolagsstyrelser? Vilka förslag och initiativ tänker kommissionen lägga fram inför den slutliga utvärderingen av färdplanen för jämställdhet samt inför översynen av Lissabonstrategins riktlinjer under 2010?

Vladimír Špidla, *ledamot av kommissionen*. – (CS) Herr talman, mina damer och herrar! Andelen kvinnor som medverkar i beslutsfattandet kanske har ökat under de senaste åren, men makten på de politiska och ekonomiska områdena ligger fortfarande hos männen. Stereotypa uppfattningar om könsroller och svårigheterna att upprätta en balans mellan arbete och liv, tillsammans med andra former av öppen eller dold diskriminering, utgör hinder som gör det svårt för kvinnor att få tillgång till ansvarsfulla och ledande poster.

Under de senaste decennierna har kvinnor blivit mer delaktiga i det politiska beslutsfattandet i de flesta EU-länder. Dessa förändringar sker långsamt, och tyvärr är den totala andelen kvinnor på mäktiga positioner fortfarande låg. På det ekonomiska området är andelen kvinnor med makt att fatta beslut mycket otillfredsställande. I den privata sektorn är nio av tio direktörer för de största europeiska företagen män. Bara tre procent av dessa företag har styrelser som leds av en kvinna.

Kommissionen är mycket angelägen om att stödja en bättre representation av kvinnor på höga poster, och den stöder medlemsstaternas insatser i detta avseende genom att samla, analysera och sprida jämförbara uppgifter på detta område, stödja nätverk av berörda parter och uppmuntra utbyte av erfarenheter och beprövade strategier på EU-nivå. Det europeiska nätverket till stöd för kvinnor i ledande ställning, som kommissionen upprättade i juni 2008, har betonat betydelsen av åtgärder som syftar till att stödja mentorskap, utveckla nätverk till stöd för kvinnor, höja profilen för kvinnor som tar på sig viktiga roller och uppmuntra kvinnor att söka ledande befattningar. Under 2010 kommer kommissionen att bedriva informationsverksamhet och utbyte av beprövade strategier.

Kommissionen kan med tillfredsställelse rapportera att många medlemsstater har tagit initiativ för att stödja kvinnors tillgång till ledande poster, särskilt genom kulturevenemang i den privata sektorn, undervisningsprogram för kvinnor som är intresserade av jobb på de högsta nivåerna, utvecklingen av en stadga eller ett märke för företag som stöder jämställdhet mellan könen, införandet av uppförandekoder i företag och evenemang till stöd för balansen mellan arbete och liv samt kampen mot könsbaserade fördomar.

Frågan om kvotering av kvinnor till styrelserna i stora företag är under diskussion. Enligt min mening skulle vi i detta sammanhang behöva studera erfarenheterna från Skandinavien, där denna radikala strategi har införts. Det är hur som helst upp till medlemsstaterna vilken strategi som ska väljas, grundat på deras specifika förutsättningar. Jag vill påpeka att det enligt artikel 141.4 i fördraget är tillåtet för medlemsstaterna att besluta om "åtgärder som rör särskilda förmåner". EG-domstolen har dock gjort en snäv tolkning av denna möjlighet och har förbjudit att man beslutar om sådana åtgärder automatiskt, i stället måste varje fall prövas individuellt enligt objektiva kriterier.

Kommissionen har för avsikt att lägga fram en ny strategisk ram för jämställdhet mellan könen i mitten av 2010, som kommer att följas av en ingående konsekvensbedömning och där man kommer att ta hänsyn till resultaten av genomförandet av den befintliga planen för perioden 2006–2010. Kommissionen bör prioritera arbetet med att få fler kvinnor på höga poster. Sist men inte minst kommer kommissionen att lägga fram ett förslag i början av nästa år om en ny strategi för sysselsättning och tillväxt efter 2010. Frågan om jämställdhet mellan könen bör utgöra en central del i den nya strategin.

Mina damer och herrar! Jag vill betona att en jämn könsfördelning inte bara är en fråga om politiska principer, demokrati och etik, i själva verket är det snarare en grundläggande ekonomisk fråga eftersom det inte kan finnas något hopp om framtida utveckling om inte vårt samhälle använder alla sina begåvningar på bästa möjliga sätt. Jag måste därför klart och tydligt säga att jämställdhet mellan könen och en lämplig representation av kvinnor i ledande roller i sig själv utgör en aktiv del av EU:s konkurrenskraft.

Rodi Kratsa-Tsagaropoulou (PPE). – (EL) Herr kommissionsledamot! Jag tackar er återigen för ert engagemang för att främja kvinnors tillträde till ansvarsfulla poster. Låt mig bara säga att min fråga var mer specifik. Mot bakgrund av översynen av Lissabonmålen och utvärderingen av färdplanen kommer Europeiska kommissionen att föreslå konkreta åtgärder för att bekämpa bristen på kvinnor i ansvarsfulla poster ute i arbetslivet.

Kommer modellerna, den norska modellen som ni hänvisade till, att utgöra en inspiration i form av en riktlinje? Hur hänger EG-domstolens rättspraxis, som ni nämnde, ihop med detta? Uppmuntrar den Europeiska kommissionen eller inte att inta en ståndpunkt till förmån för en riktning?

Vladimír Špidla, *ledamot av kommissionen*. – (CS) Tack för er följdfråga. Jag anser att jag uttryckte mig tydligt i denna sak, men jag tycker trots det att det finns ett behov av att vara ännu tydligare. Kommissionen anser i allmänhet att lika möjligheter utgör en viktig del av EU:s konkurrenskraft, oavsett vilka moraliska förpliktelser

som är förknippade med det. Denna form av jämställdhet kommer därför att prioriteras mycket högt i framtida strategier, och vi föreslår lämpliga åtgärder som kan främja denna fråga i alla relevanta dokument. Jag vill klargöra att vi naturligtvis alltid måste hålla oss inom ramen för fördraget, men vi är beredda att använda denna ram fullt ut.

Jörg Leichtfried (S&D). – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot! Det ni just sade lät mycket bra, men politiker måste alltid lägga sig vinn om att deras handlingar motsvarar det de säger. Jag vill fråga er hur det kan komma sig att det under de senaste fem åren bara har varit manliga högt uppsatta kommissionsledamöter som jag har haft möjlighet att arbeta med? Hur kan det komma sig att kommissionen inte tillämpar könskvotering? Det verkar inte heller som att det i framtiden kommer att vara möjligt för kommissionen att ha en balanserad könsfördelning. Skulle det inte vara bra att för en gångs skull föregå med gott exempel, för att bli mycket trovärdigare när ni vidtar ytterligare steg?

Vladimír Špidla, ledamot av kommissionen. – (CS) Jag tycker att det vore på sin plats att betona att kommissionen för närvarande har en större andel kvinnor än någonsin tidigare. Det vore också på sin plats att påpeka att mina kvinnliga kolleger har haft, och fortfarande har, de viktigaste portföljerna. Det råder inga som helst tvivel om detta. Jag skulle kunna nämna Neelie Kroes, Dalia Grybauskaitė och så vidare, eftersom faktiskt alla av mina kvinnliga kolleger har mycket viktiga portföljer. Kommissionen föregår därför med gott exempel i detta avseende, men det är uppenbart att det är medlemsstaternas ansvar att utse kommissionsledamöter, och om medlemsstaterna inte presenterar några kvinnliga kandidater kommer detta självfallet att återspeglas i kommissionens sammansättning. När det gäller den europeiska förvaltningens sammansättning vet ni mycket väl att kommissionen har planer på att förbättra situationen både nu och i framtiden, eftersom vi fortfarande är långt ifrån en tillfredsställande könsfördelning, och det gläder mig att kunna säga att vi tack vare min kollega Siim Kallas insatser har gjort mycket tydliga framsteg om man jämför dagens situation med hur det såg ut från början. Ni har dock rätt i att situationen ännu är långt ifrån tillfredsställande.

Mairead McGuinness (PPE). – (EN) Herr talman! Vi har denna diskussion varje år, och det slår mig att politiken måste förändras om vi ska kunna få fler personer – och i synnerhet mer kvinnor – till kommissionen, rådet och parlamentet, som dock inte tycks vilja det. Det sätt som parlamentet arbetar på passar inte föräldrar med barn – oavsett om de är män eller kvinnor – och man måste göra ett val. Jag valde detta yrkesliv, men jag har någon som har valt att vara hemma. Jag tycker att vi måste vara realistiska i våra diskussioner om vad som är praktiskt.

Vladimír Špidla, ledamot av kommissionen. – (CS) Jag påpekade i mitt inledande anförande att det finns många situationer som är antingen negativa eller positiva. Det är uppenbart att vi alla i slutändan fattar våra egna avgörande beslut, även om vissa institutioner, viss politik och vissa åtgärder helt klart ger folk mycket mer valfrihet än andra. Jag är därför tämligen klar över att vi, fränsett allt annat, behöver en konstitutionell strategi för lika möjligheter och avskaffande av alla typer av diskriminering, både direkt och indirekt, eftersom det för närvarande inte stämmer att män och kvinnor ges samma valmöjligheter. Kvinnor befinner sig tyvärr fortfarande i en missgynnad position, vilket bland annat visar sig tydligt genom deras brist på tillgång till tjänster där politiska eller ekonomiska beslut fattas.

Talmannen. – Eftersom frågeställarna är frånvarande utgår frågorna 22 och 23.

Andra delen

Fråga nr 24 från **Bernd Posselt** (H-0304/09):

Angående: Språkinläring i gränsområden

Anser kommissionen att medlemsstaterna och EU vidtar tillräckliga åtgärder för att ungdomar i gränsområdena mellan medlemsstaterna ska få bättre kunskaper i sina grannländers språk? Kan nationella minoriteter och gränsöverskridande Euroregioner spela en särskild, positiv roll i detta sammanhang?

Leonard Orban, ledamot av kommissionen. – (RO) Enligt artikel 149 i EG-fördraget ansvarar medlemsstaterna själva för undervisningens innehåll och utbildningssystemens organisation. Så som nämns i artikeln ska EU bidra till utvecklingen av en utbildning av god kvalitet genom att främja samarbetet mellan medlemsstaterna och genom att vid behov stödja och komplettera deras insatser. Samtidigt anser kommissionen att man vid valet av vilka språk som undervisas i medlemsstaternas skolor måste ta hänsyn till det geografiska läget och förekomsten av nationella minoriteter.

Denna synpunkt lyftes fram i meddelandet från september 2008 med titeln "Flerspråkighet: en tillgång för Europa och ett gemensamt åtagande", där det fastslås att insatser fortfarande behöver göras för att öka antalet språk som undervisning bedrivs i, särskilt när det gäller valet av ett andra främmande språk, och att man bör ta hänsyn till lokala förhållanden. Som en del i förfarandena för att öka alternativen när det gäller vilka språk som undervisas föreslår Europeiska kommissionen att en dialog upprättas mellan utbildningsorgan och utbildningsanordnare, exempelvis stödd genom Comenius Regioprogrammet, genom partnerskap med lokala berörda parter samt genom partnersamverkan med institutioner i andra länder.

EU:s program för utbildning, yrkesutbildning och ungdom stöder inlärnin g av alla språk som talas inom EU, även de som talas av minoriteter, genom att också stödja ungdomar som reser utomlands för att lära sig dessa språk.

Programmen som främjar europeiskt gränsöverskridande territoriellt samarbete kan också stödja åtgärder kopplade till utbildning och social integration, vilket även omfattar språkstudier. Till exempel syftar projektet *Avenir éducatif commun*, som stöds av det gränsöverskridande programmet mellan Frankrike och Storbritannien för perioden 2007–2013, till att upprätta ett gränsöverskridande nätverk av skolor med särskild inriktning på studier i språk och hur man startar företag. Den totala kostnaden är 2,2 miljoner euro, med parter inblandade på båda sidor av kanalen.

Ett annat exempel från en annan del av Europa är ett projekt som genomförs som tre gränsöverskridande program där Wien medverkar: Österrike-Tjeckien, Österrike-Slovakien och Österrike-Ungern. Projektet går ut på att förbereda ungdomar för livet i det centraleuropeiska gränsområdet, särskilt genom att erbjuda utbildning som syftar till att förvärva en rad olika färdigheter: språklig och interkulturell kompetens, kommunikation samt kunskap. Den totala kostnaden för detta projekt är 791 000 euro.

Talmannen. – Jag skulle vilja fråga Bernd Posselt om han har någon kompletterande fråga.

Bernd Posselt (PPE). – (DE) Herr talman! Ni är ett imponerande exempel på flerspråkighet. Allra först vill jag fråga kommissionsledamoten om ett projekt av samma typ som det han nämnde, nämligen det mellan Österrike och Ungern och mellan Österrike, Tjeckien och Slovakien, inte kan införas mellan Ungern och Slovakien? Det skulle verkligen vara mycket gynnsamt och värdefullt ur politisk synvinkel. Min andra synpunkt är att jag tycker att det borde förekomma mer lärande utanför klassrummet av de språk som talas i grannländerna i gränsområden, exempelvis tjeckiska i östra Bayern, det vill säga att det bör inte begränsas till skolorna. I Schirnding har vi till exempel en tysk-tjeckisk förskola. Skulle ni också kunna stödja förskolor? Jag är också intresserad av vuxenutbildning – livslångt lärande – som innebär att även äldre generationer i gränsområdena får möjlighet att lära sig grannlandets språk.

Leonard Orban, ledamot av kommissionen. – (RO) Tack för de kompletterande frågorna. När det gäller den första frågan om ett eventuellt projekt mellan Ungern och Slovakien kommer vi naturligtvis att ge det vår fulla uppmärksamhet om ett sådant förslag lämnas till Europeiska kommissionen. Vi vill på detta sätt bidra till att finna lösningar av ömsesidigt intresse för båda länder.

När det gäller den andra frågan vill jag först av allt betona att vi i september tog ett initiativ som är kopplat till tidig inlärnin g av främmande språk. Detta initiativ kommer att sträcka sig över ett antal år och har redan rönt en viss framgång. Som en del av detta initiativ finns det också en kampanj i medlemsstaterna för att uppmuntra föräldrarna till barn mellan två och sex år att motivera sina barn att lära sig främmande språk.

När det gäller den andra delen av frågan om livslångt lärande är detta huvudmålet för den politik som vi främjar. Vi har ett stort antal projekt som syftar till inlärnin g av främmande språk och även förvärvande av interkulturella färdigheter för personer som befinner sig utanför utbildningssystemet, till exempel personer som deltar i yrkesutbildningar, personer som så att säga har haft färre möjligheter samt pensionärer och arbetslösa. Denna situation återspeglas inte bara i det sätt på vilket vi finansierar olika projekt, den betonas också mycket tydligt i den strategi som Europeiska kommissionen antog 2008.

Vi vill att alla EU-medborgare, inte bara unga människor, ska få resurser och möjlighet att lära sig åtminstone två främmande språk.

Janusz Władysław Zemke (S&D). – (PL) Herr kommissionsledamot! Jag vill tacka er för den intressanta informationen, men i ert svar koncentrerade ni er på skolorna trots att det också har gjorts försök i flera städer i gränsområdena att upprätta universitet. Denna typ av universitet har till exempel upprättats vid gränsen mellan Polen och Tyskland i Frankfurt – Europauniversitetet Viadrina. Jag vill fråga er: Kommer ni

inom ramen för de olika skolor som ni talade om också att överväga stöd för denna typ av institution för högre utbildning, nämligen universitet som har tillkommit i olika städer vid EU:s nationella gränser?

Leonard Orban, *ledamot av kommissionen*. – (RO) Om universiteten kan presentera projekt som uppfyller kraven i programmet för livslångt lärande under perioden 2007–2013 är Europeiska kommissionen villig att finansiera även dessa projekt. Jag vill även påpeka att i många av de projekt som kommissionen redan har finansierat ingår även flera partneruniversitet från hela EU. Därför är mitt svar ett definitivt "ja". Det viktiga är kvaliteten på de projekt som representanterna har presenterat.

Paul Rübig (PPE). – (DE) Herr talman! Det finns flera Erasmusprogram för studenter, unga företagare och nu även för journalister. Tror ni att det skulle kunna vara möjligt att även använda Erasmusprogrammen för att förbättra kommunikationen i gränsregionerna och var skulle ni i så fall lägga tonvikten?

Leonard Orban, *ledamot av kommissionen*. – (RO) Mitt svar på den här frågan är ett definitivt "ja". När Erasmusprogrammet lanserades för omkring 20 år sedan, hade det inte särskilt hög status bland olika europeiska myndigheter. I dag är det däremot ett av EU:s mest framgångsrika program.

Under de många besök jag har gjort inte bara i medlemsstaternas huvudstäder utan även i många EU-regioner har jag upplevt vilken enormt positiv genomslagskraft programmet har. Frågan om universiteten i Polen och Tyskland har vi redan nämnt tidigare. Jag har ett positivt minne från universitetet i Warszawa, där jag träffade ett stort antal tyska studenter i Polen som genom Erasmusprogrammet fått möjlighet att få en inblick i det polska språket och kulturen. Med andra ord det som vi kallar interkulturell kompetens.

Studenterna visar mycket tydligt hur effektiv denna kompetens är. I anslutning till mitt svar vill jag påminna er om att kommissionens ordförande José Manuel Barroso har sagt att han under sin kommande mandatperiod har för avsikt att främja initiativ som handlar om att stärka och påskynda rörligheten för unga människor så att de kan skaffa de kompetenser som blir alltmer nödvändiga.

Talmannen. – Fråga nr 25 från **Nikolaos Chountis** (H-0320/09)

Angående: Kommissionens försumlighet i utredningen av Siemensskandalen

Den största mutaffär som drabbat EU de senaste fem åren är Siemensskandalen. Av förundersökningen, domstolsbeslut, erkännanden av de inblandade och offentliga uttalanden av företaget självt har det framkommit att politiska partier och personer i ansvarsställning i flera länder, däribland Grekland, tagit emot mutor för att ge företaget företräde vid offentlig upphandling av bygg- och anläggningsarbeten eller varor som i många fall delvis finansierats med gemenskapsmedel.

Sedan skandalen uppdagades har kommissionsledamoten med ansvar för bedrägeribekämpning, Siim Kallas, inom ramen för parlamentets kontroll förklarat att utredningen inte faller under EU:s ansvarsområde och att medlemsstaterna inte bett Europeiska byrån för bedrägeribekämpning (Olaf) om hjälp. Jag vill därför ställa följande frågor: Vad har kommissionen och Olaf, som är ansvarig för utredningar av bedrägerifall som rör gemenskapsbudgeten, gjort för att skydda de europeiska medborgarnas pengar? På vad sätt har kommissionen och Olaf ingripit i detta fall och krävt insyn? Vad är kommissionens och Olafs sammanfattning av fallet?

Siim Kallas, *kommissionens vice ordförande*. – (EN) Kommissionen lägger stor vikt vid alla korruptionsfall i hela Europa, men jag måste säga att antalet EU-finansierade fall som direkt och indirekt berör Siemens är ganska begränsat. Här följer en översikt över fyra av dessa fall.

Ett fall som just nu undersöks av Olaf och som avslutades sista kvartalet 2003 berör extern finansiering. Detta fall genomgår nu en juridisk uppföljning i Tyskland, och Olaf följer den rättsliga processen på nära håll.

Det andra Olaf-fallet handlar om projekt som finansierats av Europeiska investeringsbanken (EIB). Det undersöks just nu och omfattar offentliga upphandlingsförfaranden.

Det tredje fallet handlar om projekt finansierade av Europeiska investeringsbanken som berör offentliga upphandlingsförfaranden. Fallet utvärderas för närvarande av Olaf i syfte att avgöra om det finns tillräckligt allvarliga misstankar om bedrägeri eller oriktigheter som strider mot EU:s ekonomiska intressen. Olaf kommer mot bakgrund av resultatet från utvärderingen att avgöra om en förhandling ska inledas i det här fallet.

I det fjärde fallet fällde högsta domstolen i Spanien den 4 november 2008 ett utslag om strukturfonder där Siemens från början varit involverade. Fallet utreddes av de nationella myndigheterna i mitten av 1990-talet

och de efterföljande rättsförhandlingarna har följts noga av Uclaf och senare Olaf. Detta utslag medförde bland annat att flera personer dömdes till fängelsestraff och böter för förfälskning. Men det bör även påpekas att Siemens i det här exemplet friades i det första utslaget från brottmålsdomstolen i Madrid den 22 juni 2006.

Som i alla sådana fall är det viktigt att påpeka att Olaf inte är en brottsbekämpande myndighet. Olaf har ett nära samarbete med medlemsstaterna. Medlemsstaterna är skyldiga att informera Olaf. Olaf ska därefter naturligtvis följa upp fallet och särskilt uppmärksamma alla fall som rör EU-finansiering eller som har genomgått en utredning.

Så ser den allmänna bilden ut. Olaf medverkar även i det internationella samarbetet med alla andra internationella institutioner för att bekämpa missbruk av pengar som ska användas för humanitär hjälp eller andra projekt.

Om Nikolaos Chountis har material som kan vara relevant för andra specifika fall, vill kommissionen gärna uppmana honom att lämna det till Olaf. Olaf kommer då att analysera materialet och fatta lämpliga beslut i enlighet med sitt förordnande.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL). – (EL) Herr talman, herr kommissionsledamot! Uppfattningen i Grekland om Siemensskandalen ser i grund och botten ut så som man har rapporterat i medierna. Uppfattningen är med andra ord att skandalen – som är den största i efterkrigstidens Grekland – definitivt ser ut att sluta med preskription efter det andra utslaget i Tysklands högsta författningsdomstol som konstaterar att Michalis Christoforakos, f.d. vd för Siemens Grekland och mutskandalens högste ansvarige person, inte kan utlämnas från Tyskland till Grekland.

Det är den uppfattning man har och så ser skandalens utveckling ut i Grekland. Förutom erkännanden och fällande domar i tyska domstolar har även statstjänstemän ingått och varit inblandade i skandalen. Tjänstemännen har i flera år mutats med svarta pengar för att ge Siemens ett okänt antal upphandlings- och arbetsavtal.

Jag upprepar frågan. Alla vet att de flesta av dessa upphandlingar var gemensamt finansierade arbeten. Men kommissionens avdelningar – och tyvärr bekräftar era svar detta – låtsas som om de inte kände till detta och tar sin tillflykt till – som jag ser det – godtyckliga villkor i gemenskapsbestämmelserna. När vi ställer frågor svarar ni att vi måste ge er information, att ni undersöker frågan och att ni övervakar den. Jag vill ha ett specifikt svar. Ni är skyldiga att skydda de europeiska skattebetalarnas pengar. Vad kommer kommissionen att göra för att ställa de personer inför rätta som bevisligen har överträtt gemenskapens upphandlingslagstiftning?

Siim Kallas, kommissionens vice ordförande. – (EN) Inom mitt ansvarsområde för budgetansvarsfrihet kommer jag snart att infinna mig i parlamentet och i budgetkontrollutskottet för att förklara vad som måste göras för att skydda gemenskapens pengar och se till att de används på rätt sätt. Detta är mycket stora frågor.

Jag vill upprepa att om ni har information som rör missbruk av pengar i gemenskapsfinansierade projekt, är vi – och generaldirektoratet för regionalpolitik och andra avdelningar – tacksamma om ni lämnar denna information till oss. Jag försäkrar att informationen kommer att behandlas med största allvar.

Däremot är utlämning av en person från en medlemsstat till en annan ett ärende som helt ligger inom medlemsstaternas ansvarsområde. Det finns ingenting som generaldirektoraten på mitt ansvarsområde kan göra för att underlätta en begärd utlämning av en person.

Talmannen. – Fråga nr 26 från **Gay Mitchell** (H-0336/09)

Angående: Cigarettsmuggling och statsintäkter

Europeiska byrån för bedrägeribekämpning publicerade i augusti ett pressmeddelande i vilket man informerade om att en person hade dömts för omfattande cigarettsmuggling i USA. Detta är förstås glädjande, men fakta kvarstår att den illegala cigaretthandeln kostar EU så mycket som 9,5 miljarder euro i förlorade intäkter varje år, pengar som hamnar i fickorna på kriminella och som har använts till att finansiera terroristorganisationer såsom Verkliga IRA.

Vilken strategi har kommissionen för att ta itu med det faktum att 97 procent av de illegala cigaretterna inte beskattas, vilket drabbar de europeiska skattebetalarna och utgör ett hot mot den europeiska säkerheten?

Siim Kallas, kommissionens vice ordförande. – (EN) Jag vill tacka Gay Mitchell för denna fråga som än en gång ger mig möjlighet att ta upp denna oerhört omfattande fråga som skadar medlemsstaternas budgetar. Även detta är en fråga där medlemsstaterna agerar, men där samarbetet mellan medlemsstaterna är helt avgörande. Det är också en fråga där vår avdelning Olaf är mycket aktiv och spelar en viktig roll i kampen mot den internationella cigarettsmugglingen.

Olaf har en tydlig strategi. För det första hjälper och stödjer Olaf arbetet i de europeiska brottsbekämpande myndigheterna. Olaf organiserar och samordnar även aktiviteter över hela Europa: Operation Diabolo 2007 riktades mot pirattillverkade cigaretter från Kina som smugglats in i EU via fraktcontainrar, operation Mudan 2008 hanterade det växande problemet med smuggelcigaretter via posten samt Diabolo II, som ägde rum i september 2009, och som hade samma mål som den första Diabolo-operationen.

Olaf förser sina partner med upplysningar om nya hot och samarbetar med medlemsstaterna. Det handlar alltså om ett internationellt samarbete. Olafs arbete visar att samarbetet bör upprätthållas. Jag vill också ta upp två mycket viktiga händelser som har ägt rum under kommissionens femåriga mandatperiod, och där Olaf har bidragit i mycket stor utsträckning.

Det handlar om Philip Morris-avtalet och senare Japan Tobacco-avtalet i december 2007, där de största tobaksbolagen erkände att det hade förekommit brister i den fria konkurrensen vid cigaretthandeln. Bolagen betalade ansevärda belopp till EU:s budget. De har även ett nära samarbete med oss för att bekämpa cigarettsmugglingen, något som inte heller ligger i deras intressen.

Detta är mycket viktiga bedrifter och alla medlemsstater har undertecknat det senaste Japan Tobacco-avtalet.

Vi fortsätter att samarbeta på detta svåra område, men jag tror att landskapet har förändrats en smula tack vare dessa två stora avtal och vi kan nu se blygsamma framsteg.

Det fall som Gay Mitchell hänvisar till där en tredjelandsmedborgare har åtalats och fängslats är ett mycket viktigt fall. Det är en av många internationella undersökningar som har samordnats av Olaf mot bakgrund av ett sådant avtal. Många åtal har väckts i EU baserade på Olafs arbete.

Detta är det första åtalet i ett tredjeland av en medborgare från ett land utanför EU som är direkt relaterat till cigarettsmugglingen in i EU. Fallet är alltså ett bevis på att det globala samarbetet fungerar. Jag kan ta fram många fler uppgifter från sambandsmän i Kina och på andra platser. Det ligger i alla vårt intresse att förstärka samarbetet för att bekämpa cigarettsmugglingen.

Gay Mitchell (PPE). – (EN) Om man bortser från alla arbetstillfällen som har undergrävts i registrerade företag är konsekvenserna för sjukvården i det här fallet extremt stora. Hälften av alla patienter som tas in på Irlands största sjukhus St James's Hospital har sjukdomar som har med rökning att göra. Om ni tittar på de övriga medlemsstaterna finner ni liknande förhållanden. Cigaretterna bidrar till problemet, men de bidrar inte till kostnaderna för att behandla sjukdomarna.

Såvitt jag förstår uppgår den olagliga handeln till EU till 9,5 miljarder euro, men 97 procent av denna upptäcks aldrig. Är det inte tid för kommissionen att göra en omfattande insats, exempelvis att eventuellt hantera problemet med hjälp av kustbevakningen.

Siim Kallas, kommissionens vice ordförande. – (EN) Jag besökte nyligen ett land utanför EU där rökning inte är förbjudet och jag märkte verkligen vilken stor skillnad det är mot EU där det åtminstone inte luktar cigarettrök på offentliga platser. Jag antar att det är den viktigaste steget att ta för att undvika alla hälsorisker.

När det gäller kampen mot cigarettsmuggling måste vi utnyttja alla våra brottsbekämpande myndigheter. Det är helt klart den viktigaste prioriteringen, men det är återigen gränskontrolltjänstemännens skyldighet i medlemsstaterna att beslagta olagliga cigaretter.

Jag har själv besökt en hamn där man använder mycket avancerad utrustning för att upptäcka transporter av olagliga cigaretter, men detta ligger inom varje medlemsstats ansvarsområde. Vi kan endast underlätta arbetet. Vi kan tillhandahålla upplysningar och göra allt vi kan för att hjälpa medlemsstaterna. Det är upp till deras gränssystem att beslagta sådana transporter och att stoppa dem vid gränsen.

Paul Rübig (PPE). – (DE) Herr kommissionsledamot! Cigarettsmugglingen kan delas in i tre flöden: pengarna, varorna och slutligen de åtföljande handlingarna. Kan ni tänka er att införa särskilda skatter eller avgifter för pengaflödena som när allt kommer omkring är kända och verkligen strömmar här?

Vi är förstås redan förtrogna med den här sortens finansiella transaktionsskatter, där det varken är produkten eller pappersarbetet, utan de finansiella transaktionerna som beskattas hårt. Det är en lockande utmaning att överväga detta med länder som Schweiz.

Siim Kallas, *kommissionens vice ordförande*. – (EN) Jag håller med om att detta är en mycket viktig fråga för skattemyndigheterna. I Europa har vi ganska höga punktskatter på tobaksprodukter, men jag vet av erfarenhet från Philip Morris-avtalet och Japan Tobacco-avtalet att det involverar i stort sett samma bolag som är våra största tobakstillverkare. Resultatet är alltså att de samarbetar. Jag vet inte hur det är med Schweiz. Vi har inga tecken på att Schweiz uppför sig problematiskt på det här området i Europa i allmänhet. Alla stater erkänner hoten från den olagliga cigaretthandeln, och får vi något som tyder på det kommer vi definitivt att kontakta de schweiziska myndigheterna.

Talmannen. – Fråga nr 27 utgår, eftersom frågeställaren inte är närvarande.

Fråga nr 28 från **Maria Badia i Cutchet** (H-0321/09)

Angående: Utbildning inom den nya europeiska politiska strategin

I samband med den aktuella ekonomiska recessionen har man på flera håll efterlyst en ny europeisk strategi för sysselsättning och en hållbar och smart tillväxt. Flera rekommendationer har gjorts på vitt skilda områden, men det finns inga indikationer om detta på utbildningsområdet, och det verkar inte heller ha tagits några konkreta initiativ från kommissionens eller medlemsstaternas sida.

Genomförandet av Bolognaprocessen behöver slutföras, vilket inte kommer att vara helt lätt. Universiteten och högskolorna behöver moderniseras, och man behöver främja utbildnings-, innovations- och forskningstriangeln, liksom godkännandet av yrkesutbildning på EU-nivå. Mot bakgrund av detta undrar jag följande: Tänker kommissionen vidta några åtgärder eller ta något initiativ på detta område som ett led i den nya europeiska strategin, för att vi senast 2010 ska ha uppnått ett helt integrerat europeiskt område för högre utbildning, som är konkurrenskraftigt gentemot omvärlden, öppet för alla i samhället och av hög kvalitet?

Maroš Šefčovič, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Tack för den här frågan, för den är mycket relevant just nu. Jag vill betona att kommissionen under den övergripande Lissabonstrategin för tillväxt och sysselsättning i flera år har arbetat med att modernisera agendan för högre utbildning i Europa.

Agendan inriktas särskilt på de tre specifika områdena kursplan, styrning och finansiering. Reformen på kursplansområdet utförs främst inom ramen för Bolognaprocessen med målet att 2010 ha skapat ett gemensamt europeiskt område för högre utbildning.

Som ni vet är Bolognaprocessen inte ett initiativ från kommissionen, utan ett mellanstatligt samarbete mellan 46 europeiska länder. Kommissionen har dock erkänt att processen är mycket viktig och har anslutit sig till processen. Kommissionen stöder processen fullt ut, eftersom den är relevant för kommissionens egen moderniseringsagenda för högre utbildning.

För att betona några av de aktuella initiativen det senaste året, vill jag gärna nämna främjandet av kunskapstriangeln genom inrättandet av det Europeiska institutet för innovation och teknik, främjandet av erkännande av utbildning i Europa, införandet av den europeiska ramen för kvalifikationer för livslångt lärande, det europeiska systemet för överföring av studiemeriter, tillägg till examensbevis och det europeiska systemet för meritöverföring inom yrkesutbildningen.

Ett av målen är att öka insynen i den högre utbildningen i Europa för att den ska kunna jämföras. Vi arbetar därför med projekt för att klassificera och rangordna institutionerna för högre utbildning.

Kommissionen erkänner även hur viktigt detta är för dagens och morgondagens arbetsmarknad och vilka utmaningar särskilt den yngre generationen står inför. Vi har därför utarbetat initiativet "Ny kompetens för nya arbetstillfällen" och har etablerat EU-forumet för dialogen mellan universiteten och näringslivet där universitetsvärlden och näringslivet kan utbyta viktiga åsikter, synpunkter och erfarenheter.

Även om mycket har utträttats mellan 1999 och fram till i dag inom det gemensamma europeiska området för högre utbildning är de deltagande länderna eniga om att samarbetet inte ska avslutas 2010 utan fortsätta åtminstone till 2020.

Kommissionen anser att Bolognaprocessen under de kommande åren bör inriktas på att ytterligare främja rörligheten inom den högre utbildningen, stärka den sociala dimensionen genom rättvis tillgång till högre

utbildning och utveckla processens globala dimension som innebär ett samarbete mellan de europeiska instituten för högre utbildning och deras partner över hela världen.

Maria Badia i Cutchet (S&D). – (ES) Herr talman, herr kommissionsledamot! För andra gången i dag har jag nöjet att få ställa frågor till er och höra era svar. Tack för era ord. Vi samtycker bevisligen i vår bedömning av allt det som händer inom Bolognaprocessen.

Min fråga handlade mer om den närmaste framtiden och om framtiden på lite längre sikt. Den ekonomiska krisen som vi drabbats av innebär att det finns en lång rad sektorer, vissa av dem välutvecklade sektorer, där det inte kommer att skapas några nya arbetstillfällen. Vi talar om nya arbetstillfällen i en ny ekonomi, som vi kallar "grön", bland mycket annat.

Min fråga är därför: Hur omsätter man denna nya situation, denna nya ekonomi som vi försöker att starta upp, i planer och studier vid universiteten och inom yrkesutbildningen – särskilt nu, då vi som ni vet redan har börjat genomföra Köpenhamnsprocessen för yrkesutbildning?

Jag skulle gärna vilja höra mer om era åsikter om detta.

Maroš Šefčovič, ledamot av kommissionen. – (EN) Enligt min åsikt har ni ännu en gång påpekat ett mycket viktigt problem. Vi har redan diskuterat nu under förmiddagen att vi har 78 miljoner människor med grundläggande eller lägre färdigheter i Europeiska unionen. Det står klart att när vi når 2020, den tidsgräns som vi satt, kommer vi definitivt inte att ha samma mängd arbetstillfällen för dessa personer med grundläggande eller lägre färdigheter.

Det är därför i högsta grad nödvändigt att förbereda sig inför den dagen. Vi måste uppgradera och modernisera vårt utbildningssystem, och vi måste arbeta vidare med att analysera och försöka utröna vad dessa nya färdigheter och arbetstillfällen kan tänkas vara. Vi måste förbereda i synnerhet den yngre generationen, men även mellangenerationen.

Vi vill därför fortsätta med den pågående forskningen inom den strategiska ramen "Utbildning 2020" för samarbete inom politiken och ömsesidigt lärande. Detta är bara en av de ramar som vi vill driva vidare för att samarbeta med utbildningsinstitut och företag om vad som kommer att krävas i framtiden för att våra medborgare ska ha den bredaste och mest relevanta uppsättningen färdigheter som kommer att behövas 2020.

Gay Mitchell (PPE). – (EN) Utbildning är förstås i stort sett en fråga för medlemsstaternas regeringar. En fråga som kommissionsledamoten skulle kunna hjälpa till att samordna är emellertid den om att sätta stopp för vad jag skulle kalla apartheid inom utbildningssystemet. I hela grupper i vårt samhälle har folk helt enkelt inte tillgång till högskoleutbildning.

Om man tar Dublin som exempel, så skulle jag kunna peka ut fem områden som står för 75 procent av fångarna på Mountjoy Jail, vårt största fängelse. Det behöver knappast påpekas att i just dessa områden är tillgången till högskoleutbildning nu på 2000-talet fortfarande mycket låg. Jag antar att detta är fallet i hela EU. Skulle inte ni kunna främja normer för att sätta stopp för denna apartheid och göra högskoleutbildningar öppna för alla?

Maroš Šefčovič, ledamot av kommissionen. – (EN) Ni inledde er fråga med en mycket klar analys av hur det finns en fördelning av arbete och av befogenheter. Det finns emellertid ett tydligt och starkt stöd från kommissionens sida för alla insatser som syftar till att öka andelen befolkning som har högsta möjliga utbildningsnivå. Det står klart att bara genom att förbättra utbildningsnivån, att liksom ni nämnde ge fler tillgång till högskoleutbildning av hög kvalitet, kan vi bevara den europeiska ekonomins ledande ställning och bevara det välbefinnande och den höga levnadsstandard som vi åtnjuter inom EU.

Jag anser därför att kommissionen och medlemsstaterna måste ha ett mycket nära samarbete i denna fråga för att skapa omständigheter som innebär att även studenter eller elever från en svår socioekonomisk bakgrund får en rättvis chans och rättvis tillgång till högre utbildning och universitetsutbildning.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) I nuläget hoppar 19 procent av alla ungdomar i EU av skolan. Europeiska unionen kan inte uppnå hållbar ekonomisk utveckling om vi underlåter att investera i utbildning och forskning. Hittills har endast fem medlemsstater investerat mer än 2 procent av BNP i forskning och innovation.

Såväl medlemsstaternas BNP som gemenskapsbudgeten minskar på grund av den ekonomiska krisen. Det finns därför risk för att de budgetar som anslagits för utbildning och forskning kan komma att minskas under kommande år. Vi behöver emellertid investera i utbildning och innovation, så att Europeiska unionen kan behålla sin ekonomiska konkurrenskraft och så att nya arbetstillfällen kan skapas.

Vilka åtgärder kan kommissionen, tillsammans med medlemsstaterna, anta för att garantera en miniminivå av investeringar i forskning och utbildning under kommande år?

Maroš Šefčovič, ledamot av kommissionen. – (EN) Ni har helt rätt i att andelen ungdomar som lämnar skolan i förtid är mycket hög i EU. Vi har satt som mål att nivån ska sjunka till 10 procent till 2010. Det är ganska uppenbart att detta riktmärke inte kommer att uppnås, eftersom runt 15 procent av ungdomarna lämnar skolan i förtid i nuläget, och ni har helt rätt i att detta inte är något gott tecken när det gäller behovet av kvalitet i våra utbildningssystem runt om i EU.

Ni har också rätt i att under de nuvarande omständigheterna pågår det mycket debatt om budgeten, nu när de nationella regeringarna är bundna av olika restriktioner för de offentliga finanserna och för finansiering av stimulanspaket, och mycket ofta genomför strategier för att ta sig ur krisen och återställa sunda offentliga finanser under kommande år.

Vilka bör våra prioriteringar vara? Vad ska vi lägga tonvikten på? Ni har nog redan märkt att kommissionen alltid starkt betonar behovet av att bibehålla tillräcklig finansiering för forskning och innovation inom utbildningssektorerna. Vi anser nämligen att det är på det sättet som vi kan behålla och förbättra våra konkurrensmässiga fördelar och förbereda våra framtida forskare, våra framtida arbetstagare inom områden med stor konkurrens, för bättre resultat i framtiden.

Ni kommer definitivt att få höra röster från kommissionens sida som tydligt förespråkar att finansieringen för utbildningsverksamhet, forskning och stöd för innovation ska behållas på högsta möjliga nivå, trots dessa mycket svåra ekonomiska restriktioner.

Talmannen. – Fråga nr 29 från **Silvia-Adriana Țicău** (H-0327/09)

Angående: Åtgärder för att garantera ungdomar tillträde till utbildning av hög kvalitet, för att stödja dem och uppmuntra dem till att fortsätta sina studier och för att underlätta deras tillträde till arbetsmarknaden

I EU finns det 96 miljoner ungdomar i åldern 15–29 år, och de representerar 20 procent av den totala befolkningen. Enligt Eurostats statistik för 2007 riskerar 20 procent av ungdomarna under 25 år att drabbas av fattigdom, samtidigt som det på grund av den ekonomiska och finansiella krisen blir allt svårare att få fasta jobb. Cirka 15 procent av de unga européerna hoppar av sina studier. I februari 2009 var cirka 17,5 procent av alla EU-medborgare under 25 år arbetslösa, vilket innebär att arbetslösheten för denna åldersgrupp är mer än dubbelt så hög som arbetslöshetsnivån i EU, vilken uppgick till 7,9 procent under samma period. Många unga européer tvingas dessutom att ta tillfälliga jobb på grund av att de inte kan hitta fasta jobb.

Kan kommissionen, med tanke på att EU:s framtid är beroende av den unga generationen, ange vilka åtgärder den tänker vidta för att garantera ungdomarna tillträde till utbildning av hög kvalitet, för att stödja dem och uppmuntra dem till att fortsätta sina studier och för att underlätta deras tillträde till arbetsmarknaden, och därmed garantera deras fulla integration i samhället?

Maroš Šefčovič, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Jag har redan använt en del av mina argument i mitt tidigare svar, men detta är naturligtvis ett mycket viktigt område och jag ska försöka att belysa ytterligare information i mitt svar på denna fråga.

Som ni vet vilar ansvaret för organisationen av utbildningssystemen och dessas innehåll på medlemsstaterna, i enlighet med artiklarna 149 och 150 i EG-fördraget. Det är upp till medlemsstaterna att besluta om innehållet i sina program för utbildning på alla nivåer.

Kommissionen inser emellertid vikten av den fråga som ledamoten tagit upp, och stöder medlemsstaterna i genomförandet av reformer genom den öppna samordningsmetoden.

I rekommendationen från 2006 om nyckelkompetenser för livslångt lärande definieras de nyckelkompetenser som ungdomar bör utveckla under sin inledande utbildning, till en grad som gör att de är väl rustade för vuxenlivet och kan utveckla mycket goda arbetsfärdigheter inför framtiden. Vi bör också se på den tidigare nämnda strategiska ramen för europeiskt utbildningssamarbete ("Utbildning 2020") från detta perspektiv. Jag vill understryka att bland de prioriterade områdena för den första arbetscykeln av detta program satsar kommissionen på att utveckla samarbetet mellan medlemsstater för att förbättra ungdomars grundläggande

färdigheter i läsning, matematik och naturkunskap, och på att intensifiera arbetet för att minska antalet unga som lämnar skolan i förtid.

Genom Köpenhamnsprocessen samarbetar EU:s medlemsstater allt mer för att dela erfarenheter och förbättra banden mellan yrkesutbildning och arbetsmarknad, för att hjälpa ungdomar till bättre villkor på arbetsmarknaden. Att öka yrkesutbildningarnas attraktivitet och kvalitet är en viktig prioritering, liksom att främja livslångt lärande och politik som rör detta, så att den europeiska arbetskraften blir flexibel och kapabel att anpassa sig till förändringar på arbetsmarknaden.

För att belysa några andra program kan nämnas att även Leonardo da Vinci-programmets rörlighetsfrämjande verksamhet är ett mycket effektivt verktyg för att hjälpa ungdomar in på arbetsmarknaden. Detta rör mestadels lärlingar och andra ungdomar på arbetsmarknaden. Tack vare detta program kan de förlägga en del av sin utbildning till ett annat land. Hittills har resultaten varit mycket positiva, eftersom praktiken utomlands har lett till förbättring av färdigheter som är användbara för arbetsgivare. Ungdomarna har förbättrat sina språkkunskaper och sin interkulturella kompetens.

Jag vill också nämna Erasmusprogrammet, men sett ur en lite annorlunda synvinkel, eftersom vi hittills mest har talat om utbyten för studenter mellan universitet. Sedan 2007 stöder Erasmusprogrammet emellertid även praktik på företag för studenter. Detta program har varit mycket framgångsrikt ända sedan det startades. Bara under det första året programmet bedrevs deltog över 20 000 studenter i praktik utomlands, och över 15 000 företag har medverkat i denna insats. Detta är ett exempel på hur vi kan förbättra nyutexaminerades anställbarhet och främja bättre samarbete mellan den akademiska världen och näringslivet.

Vi har redan diskuterat Bolognaprocessens positiva inverkan på studenters rörlighet och på samarbete mellan universitet och högskolor, så jag ska inte upprepa vad jag redan har sagt för ett par minuter sedan.

Avslutningsvis vill jag betona att kommissionen är medveten om att ungdomar möts av särskilda svårigheter när de ska ta sig in på arbetsmarknaden. Inom ramen för Lissabonstrategin för tillväxt och sysselsättning och för fler och bättre arbetstillfällen har både kommissionen och Europeiska unionens råd inriktat sig särskilt på att förbättra sysselsättningssituationen för unga. Genom att anta den europeiska pakten för ungdomsfrågor 2005 har medlemsstaterna förbundit sig att satsa mer på att integrera ungdomar i utbildning, i arbetslivet och i samhället i stort, men de inledande och mycket lovande framstegen har nu bromsats på grund av den nuvarande ekonomiska krisen. Det är sant att ungdomarna har drabbats särskilt hårt, eftersom de varit de första som förlorat sina jobb under de nuvarande omständigheterna. I sitt meddelande "Ett gemensamt åtagande för sysselsättning" i juni 2009 uppmuntrade kommissionen medlemsstaterna och arbetsmarknadens parter att se till att ungdomar, trots det hårda ekonomiska klimatet, får tillgång till utbildning av hög kvalitet och i synnerhet till lärlingsplatser och praktikplatser av hög kvalitet.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) Den ekonomiska krisen innebär en risk för att det kommer att bli svårare för ungdomar att hitta jobb, att de måste ta jobb som de är överkvalificerade för eller att de kommer att tvingas vara arbetslösa i längre perioder. Kommissionen bör se till att dessa ungdomar får möjlighet till utbildning under arbetslösheten och att de inte missgynnas av anställningsvillkor som innehåller krav på en minimiperiod av erfarenhet, ibland 5–10 år. Vilka åtgärder avser kommissionen att anta med tanke på detta?

Maroš Šefčovič, ledamot av kommissionen. – (EN) Ni har helt rätt i att under de nuvarande omständigheterna måste kommissionen och medlemsstaterna vara mycket kreativa för att förbättra ungdomars villkor, så att de antingen kan behålla sina jobb, eller – om de har förlorat sina jobb – så att de kan omutbildas och bli bättre förberedda för nästa tillfälle, nästa möjliga anställning. Kommissionen bedriver ett mycket nära samarbete med medlemsstater och experter, och i nuläget inriktar man sig på tre områden: Hur man ska utnyttja denna period för att se till att ungdomarna tillägnar sig de rätta grundläggande färdigheterna och nyckelkompetenserna, hur utbildning av hög kvalitet ska göras mer rättvis för alla och hur man ska säkerställa kvaliteten på undervisningen och lärandet i skolorna. Jag anser att dessa är grundläggande förutsättningar för att förbereda ungdomar så att de kan övervinna denna mycket svåra tid och för att förbereda dem bättre inför nästa våg av arbetstillfällen som, förhoppningsvis, kommer att skapas när krisen väl har bedarrat.

Talmannen. – Fråga nr 30 från **Liam Aylward** (H-0332/09)

Angående: Ideellt arbete inom idrott

Kan kommissionen redogöra för de initiativ som man avser att ta för att främja ideellt arbete inom idrotten i EU?

Maroš Šefčovič, ledamot av kommissionen. – (EN) Ideellt arbete inom verksamhet inom tredje sektorn spelar en viktig roll i EU:s politiska beslutsfattande, med tanke på att detta medför samhälleliga fördelar i fråga om sammanhållning, integrering, demokrati och medborgarskap, och även tillför tydligt, inneboende ekonomiskt värde. Ideellt arbete ger många tillfällen till informell utbildning och förtjänar allt erkännande. Ideellt arbete bedrivs visserligen i många sektorer, men det finns strukturella särdrag just inom idrottsområdet.

Inom idrotten utgör ideell verksamhet grunden för organisationen, förvaltningen och genomförandet av idrottsverksamhet i de nya medlemsstaterna. Ideell verksamhet utgör även ett grundläggande stöd för idrottens hela struktur. Den ideella verksamhetens stora betydelse inom idrotten har upprepade gånger fått erkännande på politisk nivå i EU. I sin vitbok om idrott från 2007 nämner kommissionen uttryckligen den ideella verksamhetens roll som en av de gemensamma faktorerna i det europeiska synsättet på idrott. Genom handlingsplanen "Pierre de Coubertin" försöker man därför i vitboken att främja ideellt arbete inom idrotten och ideella idrottsorganisationer genom särskilda åtgärder, däribland en undersökning om ideellt arbete och utbyte av bästa metoder inom EU:s informella arbetsgrupp för ideella idrottsorganisationer.

Projekt för ideellt arbete inom idrotten har dessutom finansierats genom programmen "Ett Europa för medborgarna" och "Aktiv ungdom". En ny undersökning om ideellt arbete inleddes våren 2009. I denna beskrivs det ideella arbetet i samtliga 27 medlemsstater. Undersökningen kommer att resultera i djupgående analyser av de huvudsakliga möjligheterna och utmaningarna, och kommer att följas av en rekommendation till EU:s medlemsstater, civilsamhället och idrottsorganisationer. Undersökningens resultat väntas före slutet av 2009, så vi kommer definitivt att få dem under de kommande veckorna.

Vi anser att denna undersökning bör bidra till ökad förståelse av det ideella arbetet inom idrotten, ur såväl ett samhälleligt som ett ekonomiskt perspektiv, och ge en grund för att kunna bemöta det politiska kravet på främjande av ideell verksamhet inom idrotten och dess underliggande struktur i EU-sammanhang.

Liksom kommissionen fastslog i sitt förslag, som fortfarande är föremål för lagstiftningsförfarandet, avser den även att främja ideell verksamhet inom idrotten inom ramen för Europaåret för frivilligarbete 2011. Förutsatt att Lissabonfördraget träder i kraft, kommer genomförandet av nya bestämmelser om idrott att kräva eftertanke. Bland dessa nya bestämmelser nämns särskilt främjande på EU-nivå av idrottsstrukturer som grundas på ideell verksamhet. I detta fall kommer kommissionen att genomföra samråd med alla berörda aktörer för att utarbeta politik och lämpliga initiativ med ett klart EU-mervärde.

Liam Aylward (ALDE). – (EN) Jag vill tacka kommissionsledamoten, särskilt för hans omnämnande av vitboken om idrott, som jag välkomnar.

Jag vill ta upp frågan om fetma, som är ett av de allvarigaste folkhälsoproblemen i EU i vår tid. Det beräknas finnas 22 miljoner överviktiga barn i Europeiska unionen, varav 5,1 miljoner räknas som feta. Ökningen av barnfetma är ytterst oroväckande. Eftersom det dessutom finns starka samband mellan barnfetma och fetma i vuxen ålder, är den bästa tiden att åtgärda problemet tidigt i livet.

Hur avser kommissionen att knyta samman det ideella arbetet inom idrotten och konceptet "idrott för alla" med kampen mot den ökande förekomsten av fetma bland barn, inom EU och inom medlemsstaterna? Finns det någon möjlighet att ett utbildningsprogram kunde bedrivas av er avdelning för att se till att vi når ut med detta budskap i hela EU och i varje medlemsstat?

Maroš Šefčovič, ledamot av kommissionen. – (EN) Tack för att ni tog upp detta mycket viktiga ämne, som har ett visst samband med nästa fråga. Jag instämmer med er till 100 procent om att fetma hos barn, och senare hos vuxna, är ett av de mer brådskande problem som vi står inför i Europeiska unionen. Jag kommer att tala senare om de undersökningar som vi har genomfört och utvärderat i detta ämne, och det är mycket tydligt att det finns två sidor av myntet. Å ena sidan måste vi arbeta mycket hårt för att förbättra idrottsaktiviteterna i skolan och för att uppmuntra idrottsaktiviteter bland vuxna, och å andra sidan måste vi vara mycket noggranna med våra näringsriktlinjer.

Som ni alla säkert är fullt medvetna om, har det fastslagits klart och tydligt i de senaste undersökningarna att vårt kaloriintag troligen var högre under 1950-talet. På den tiden konsumerade vi mer fett, men vi hade inte problemet med fetma. Svaret är helt tydligt att folk på den tiden rörde sig mycket mer och var betydligt mer fysiskt aktiva. En av slutsatserna är därför att vi inte kan vinna kampen mot fetman enbart genom kostråd, utan att dessa måste kombineras med tillräcklig fysisk aktivitet.

Europeiska unionen väntar fortfarande på verkliga befogetheter på området för idrott. Vi väntar på att ratificeringsprocessen för Lissabonfördraget ska slutföras. Därefter kommer kommissionen att inleda

omfattande samråd med alla intressenter, så att vi kan utarbeta mycket goda, allmänt accepterade och positiva initiativ. Detta kommer att bli ett av de ämnen som vi bör koncentrera oss på, eftersom ett av sätten att positivt förbättra situationen bland barn är att öka antalet skoltimmar som ägnas åt fysisk aktivitet. Detta kommer inte att bli så svårt att införa, och jag är säker på att det skulle ge mycket viktiga och positiva resultat.

Marian Harkin (ALDE). – (EN) Ni sade i ert svar till Liam Aylward att ideellt arbete tillför tydligt ekonomiskt värde. Det är helt sant, och gäller även socialt värde. Med tanke på att ni även nämner 2011 som Europaåret för frivilligarbete i ert svar, vill jag fråga varför kommissionen har föreslagit en budget endast på 6 miljoner euro för detta år. Budgeten för 2010 kommer att vara 18 miljoner euro.

Ideellt arbete är gratis i den betydelsen att det ges gratis, men detta är inte något gott skäl för Europeiska kommissionen att avstå från att investera i de 100 miljoner ideella arbetare som finns runt om i EU. Jag skulle därför vilja höra era åsikter om det finansieringsbelopp som har anslagits för detta år, för jag anser verkligen att det inte är tillräckligt.

Maroš Šefčovič, ledamot av kommissionen. – (EN) Jag har precis rådfrågat min kanslichef för att kunna ge er ett så exakt svar som möjligt. Så vitt jag vet tilldelades åtta miljoner euro till hela Europaåret för frivilligarbete. Jag är övertygad om att vi genom god planering – en planering som jag hoppas att vi kan inleda mycket snart efter att beslutet har fattats – och detta belopp verkligen kommer att kunna framhäva betydelsen av ideellt arbete, dess fördelar för samhällslivet och besparingarna det medför för organiseringen av social, kulturell och annan verksamhet. Jag hoppas att vi slutgiltigt kan uppnå de mål som ni nämnde i er fråga genom detta belopp.

Talmannen. – Fråga nr 31 från **Brian Crowley** (H-0338/09)

Angående: Vitboken om idrott

Vilka program genomför kommissionen, i enlighet med de politiska målen i vitboken om idrott, för att framhålla de gynnsamma effekterna av bättre kostvanor i Europa?

Maroš Šefčovič, ledamot av kommissionen. – (EN) Denna fråga är fortfarande i viss mån kopplad till mitt tidigare svar om hur vi kan kombinera bättre kostvanor, främja en hälsosammare livsstil och bidra med mervärde från EU till de nationella åtgärderna på dessa områden.

Jag vill först nämna att kommissionen i vitboken "En EU-strategi för hälsofrågor som rör kost, övervikt och fetma" betonade betydelsen av att vidta åtgärder för att motverka utvecklingen i riktning mot minskad fysisk aktivitet. De föreslagna åtgärderna på området för fysisk aktivitet i denna vitbok och i vitboken om idrott stärker ömsesidigt och kompletterar varandra.

Kommissionen har inrättat en högnivågrupp för frågor som rör kost och fysisk aktivitet, där tjänstemän från samtliga medlemsstater kan utbyta idéer och metoder och få en övergripande bild av alla politikområden på detta område. Som ni antagligen vet sammanträder denna högnivågrupp minst tre gånger om året.

Kommissionen har genom folkhälsoprogrammet bland annat gett stöd till initiativ för att bilda nätverk mellan lokala partnerskap inriktade på kost och fysisk aktivitet hos ungdomar.

För att återgå till vitboken om kost måste jag understryka att kommissionen i denna vitbok betonar att den privata sektorn och icke-statliga organisationer spelar en mycket viktig roll för att hjälpa oss att på ett verkligt sätt minska förekomsten av fetma.

Den europeiska handlingsplattformen för kost, fysisk aktivitet och hälsa fortsätter sin verksamhet, och de deltagande organisationerna har åtagit sig att vidta åtgärder på sina områden för att försöka vända utvecklingen.

På idrottsområdet är vitboken om idrott även fortsättningsvis den viktigaste referenspunkten. Vitboken innebär flera åtgärder inom idrott och hälsa, kända som "hälsofrämjande fysisk aktivitet", vilket innefattar stöd till nätverket för hälsofrämjande fysisk aktivitet. I vitboken om idrott föreslogs även fler finansieringsmöjligheter för projekt på detta område, nämligen inom ramen för sjunde ramprogrammet för forskning och teknisk utveckling, EU:s folkhälsoprogram, programmen för ungdomar och aktivt medborgarskap samt programmet för livslångt lärande.

EU:s riktlinjer för fysisk aktivitet, som antogs 2008, kan också betraktas som ett bidrag till att upplysa medborgarna om fördelarna med fysisk aktivitet och en lämplig balans mellan kost och fysisk aktivitet.

Kommissionen vidtar för närvarande en förberedande åtgärd inom idrottsområdet för att bereda väg för framtida EU-åtgärder i enlighet med parlamentets budgetbeslut. Den förberedande åtgärden för 2009 har redan gett en tydlig signal om det stora intresset för hälsofrämjande fysisk aktivitet, eftersom 64 procent av ansökningarna om åtgärder gäller detta område.

Brian Crowley (ALDE). – (EN) Herr talman! Jag tackar kommissionsledamoten för hans svar. Frågan var i själva verket inte kopplad till föregående fråga. Jag hade en annan vinkel.

Kommissionsledamoten berörde två punkter som jag vill ta upp: först av allt kost- och hälsogruppen som sammanträder angående typer av livsmedel och kostförhållanden, men även vilseledande reklam från många personer som hävdar att idrott är kopplat till vissa produkter och tillsatser, som kan vara mycket skadliga för hälsan. I stället för att använda naturliga produkter för att skapa en bättre och hälsosammare miljö för dem som vill ägna sig åt idrott använder de tillskott, som koncentrat av tillväxthormoner i vissa drycker och energidrycker, som säljs på grundval av att de peppar upp eller ger extra energi, men i verkligheten leder till stora hälsoproblem. Det är skälet till att jag ville koppla det bästa som idrotten presterar till vad idrottsmän och idrottskvinnor gör för att uppnå sin kondition. Detta gör även att idrottsutövare på lägre nivå inser att en snabb dryck inte gör dem till världens bästa idrottare.

Maroš Šefčovič, ledamot av kommissionen. – (EN) Jag anser att er synvinkel är fullständigt riktig, för om man går till ett gym i dag ser man hyllor fulla med olika slags produkter, kosttillskott, energidrycker och så vidare, redan innan man kommer till träningsredskapet. Ni har fullständigt rätt i att detta område innebär stora affärer och att vi noga bör överväga hur vi ska ta itu med det och hur vi kan hitta en lämplig balans mellan att ge idrottsutövare tillgång till bra produkter och samtidigt se till att de får rätt information om vilken typ av produkt de använder.

Jag anser att det skulle vara mycket välkommet med en informationskampanj om de negativa följderna av denna typ av produkter. På konsumentskyddsnivå måste dessa produkter tydligt beskrivas och mycket tydligt märkas med information om vilka skadliga följder som bruket av produkten kan leda till för idrottsutövaren. Jag anser att ni har fullkomligt rätt i att vi måste fundera på hur vi kan undvika de negativa följderna av att man ägnar sig åt idrott och sedan totalt raderar ut fördelarna genom att använda produkter som är verkligen skadliga för hälsan.

Talmannen. – Fråga nr 32 från **Jelko Kacin** (H-0343/09)

Angående: Svårigheter för den slovenska teatern i Trieste.

EU är i brådskande behov av en kommissarie för mänskliga rättigheter. Minoriteters rättigheter åsidosätts på ett flagrant sätt i EU. Det följande är ett exempel från Italien. En av grundpelarna för den slovenska minoritetens nationella identitet och kultur i Italien är den slovenska teatern (*Slovensko stalno gledališče*) i Trieste som inrättades redan 1945 av italienska lokala, provinsiella och regionala myndigheter.

Teatern har alltid brottats med ekonomiska svårigheter eftersom den inte mottar något regelbundet ekonomiskt stöd från de italienska myndigheterna. Teatern tvingades lägga ner sina föreställningar i september på grund av ekonomiska svårigheter. Den italienska staten har en viktig såväl intern som internationell skyldighet att sörja för de italienska medborgare som tillhör den slovenska minoriteten. Den italienska staten respekterar inte sina egna medborgares rättigheter, och genom att lägga hinder för teaterns verksamhet bedriver den en politik för att aktivt assimilera en minoritet. I Slovenien betraktas detta som ett flagrant åsidosättande av Italiens skyldighet gentemot en minoritet, i detta fall den slovenska folkgruppen.

Vad kan kommissionen göra för att bevara den slovenska teatern i Trieste och därmed det slovenska språket?

Maroš Šefčovič, ledamot av kommissionen. – (EN) Jag vill även tacka ledamoten för denna fråga. Det står klart att han försöker utnyttja alla möjliga vägar för att hjälpa och förbättra situationen i denna teater. Jag måste inledningsvis understryka att gemenskapens insatser på kulturområdet grundas på artikel 151, där det anges att gemenskapens insatser ska syfta till att främja samarbetet mellan medlemsstaterna och vid behov stödja och komplettera deras verksamhet.

Beslut om tilldelning av nationellt ekonomiskt stöd till kulturinstitutioner fattas dock av medlemsstaterna. Ingen gemenskapsbehörighet gör det möjligt för kommissionen att påverka sådana val. Icke desto mindre är interkulturell dialog och främjande av kulturell mångfald huvudsyften i EU:s kulturagenda. Transnationella projekt på detta område kan därför vara berättigade till gemenskapsstöd inom ramen för programmet Kultur.

Syftet är mer bestämt att gynna konstnärers kreativitet och rörlighet, allmänhetens tillgång till kultur, spridning av konst och kultur, interkulturell dialog och kunskap om de europeiska folkens historia och kulturarv. Endast projekt med en europeisk dimension kan finansieras, vilket innebär att minst tre – eller när det gäller fleråriga projekt, sex – organisationer från olika medlemsstater måste delta i projektet.

Administrationsbidrag för en enskild kulturinstitution är endast möjliga om verksamheten drivs på europeisk nivå i minst sju länder som deltar i kulturprogrammet. Det bör även nämnas att kommissionen har utarbetat en strategi för att främja flerspråkighet i EU, vilken omfattar officiella, nationella och regionala språk samt minoritets- och invandrarspråk.

I meddelandet "Flerspråkighet: en tillgång för Europa och ett gemensamt åtagande" från september 2008 bekräftar kommissionen sitt stöd för alla talade språk i gemenskapen, däribland språk som talas av minoriteter. Strategin genomförs i nära samarbete med medlemsstaterna, som dock fortfarande fattar beslut om sin interna språkpolitik. Främjandet av språkinlärning och språklig mångfald är även ett allmänt syfte i programmet för livslångt lärande. Inom ramen för detta program stöder EU projekt och nätverk för att främja alla språk i EU, däribland minoritetsspråk.

Dessutom måste det betonas att skyddet av personer som tillhör en minoritet är en av de principer som unionen bygger på. Därför anser kommissionen att medlemsstaterna måste använda alla tillgängliga rättsliga instrument för att garantera enskilda personers rättigheter – inklusive personer som tillhör nationella minoriteter – och agera förebyggande mot alla källor till diskriminering. Europeiska kommissionen bekräftar på nytt sitt åtagande att värna grundläggande rättigheter och icke-diskriminering.

Jelko Kacin (ALDE). – (SL) Tack för ert svar, herr kommissionsledamot! Det besvarar min fråga i princip, men detta är inte en principfråga. Detta är ett mycket specifikt problem som berör människors liv. Kommissionen anser att denna fråga bör omfattas av medlemsstaternas behörighet, men parlamentet anser att allting inte fungerar så väl som det borde i Italien. Av just detta skäl kommer vi i morgon att rösta om en resolution som är resultatet av debatten om informationsfriheten i Italien. Även om kommissionen onekligen anser att den inte har några befogenheter i detta avseende, anser de flesta av oss här att kommissionen faktiskt har möjlighet att ta itu även med sådana frågor.

Minoritetsfrågan är inte bara en fråga om medborgerliga rättigheter. Det är även en fråga om att staten själv är ansvarig för och är skyldig att respektera sina minoriteters rättigheter. Herr kommissionsledamot! Jag är glad över att ni har tagit upp diskrimineringen och motverkandet av den, men faktum är att ingen minoritet kan överleva om den inte ges positiv särbehandling. En minoritet behöver extra förståelse och hjälp och extra moraliskt, politiskt och ekonomiskt stöd för att överleva. Detta är positiv särbehandling. Och i detta särskilda fall talar vi om en institution som inrättades av nämnda stat. Denna teater har drivit sin verksamhet i mer än fyrtio, femtio år, men varje år hör vi samma gamla visa. Det är en sorts politisk påtryckning att vägra ge ekonomiskt stöd ända till slutet av året. Som ni själv vet har alla slaviska folk ett liknande ordspråk: stor brist omöjliggör överlevnad. Vad vi behöver är konkreta finansieringsåtgärder.

Maroš Šefčovič, ledamot av kommissionen. – (EN) Jag förstår helt ert engagemang, men vi i kommissionen måste verka enligt de mycket tydliga regler som har fastställts, särskilt på området för budgettilldelning och budgetutgifter.

Därför försökte jag i mitt svar att presentera möjligheter till hur vi på EU-nivå kan hjälpa den slovenska teatern.

Enda sättet på vilket kommissionen kan ge finansiell hjälp i detta avseende skulle vara om teaterns förvaltning kunde etablera ett samarbete med sina grannar och ta del i kulturprogrammet enligt de nuvarande villkoren. Detta tror jag skulle vara uppnåeligt och möjligt. Jag anser att det även skulle vara till nytta inte bara för teatern men även för andra granskare och andra partner med vilka den slovenska teatern skulle samarbeta i framtiden. Endast under dessa förhållanden kan kommissionen se positivt på finansiering av dessa bestämda insatser, som mycket tydligt beskriver aspekten av europeiskt mervärde och europeiskt samarbete i detta avseende.

Som ni vet kan vi inte finansiera denna typ av projekt om vi inte har en särskild budgetpost för dem. Jag förstår till fullo att debatten om denna fråga mycket ofta är väldigt livlig, för den berör verkligen nationer, nationalitet och språk. Därför anser jag att Europaparlamentet är väl lämpat att diskutera denna fråga, vilket ni betonade i er följdfråga.

Talmannen. – Frågestunden är härmed avslutad.

De frågor som på grund av tidsbrist inte hade besvarats skulle erhålla skriftliga svar (se bilagan).

ORDFÖRANDESKAP: VIDAL-QUADRAS

Vice talman

15. Ändring av förordning (EG) nr 1234/2007 (enda förordningen om de gemensamma organisationerna av marknaden) (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en debatt om förslaget till rådets förordning om ändring av förordning (EG) nr 1234/2007 om upprättande av en gemensam organisation av jordbruksmarknaderna och om särskilda bestämmelser för vissa jordbruksprodukter (enda förordningen om de gemensamma organisationerna av marknaden) (KOM(2009)0152 – C7-0223/2009 – 2009/0152(CNS)).

Mariann Fischer Boel, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Låt mig börja med att tacka er för att ni gjorde det möjligt att använda det brådskande förfarandet för de två förslag som jag hoppas kommer att förbättra situationen på mejerimarknaden – ett förslag om att utvidga tillämpningsområdet för artikel 186 till mjölk och ett förslag om förvaltningen av systemet för återköp av kvoter.

Dessa förslag är de senaste i en lång rad mejeriinriktade åtgärder som vi har antagit. Jag har noterat er resolution av den 17 september, och jag hoppas att ni har noterat att många av era rekommendationer redan tillämpas i praktiken, omfattas av pågående undersökningar eller kommer att ingå i dagens förslag.

När det gäller de långsiktiga åtgärder som nämns i er resolution har vi inrättat en högnivågrupp. Det första sammanträdet har ägt rum och vi räknar med att slutdokumentet kommer att läggas fram före slutet av juni nästa år.

Jag är väldigt glad över att kunna säga att den faktiska situationen i dag på mejerimarknaden är att priserna ökar och att interventionsuppköpen har upphört eftersom marknadspriserna är högre än interventionspriserna.

När det gäller mitt förslag är artikel 186 en befintlig bestämmelse för ett stort antal produkter, men mjölk ingår inte. Prisvolatiliteten från 2007 och framåt har visat att det är eller kommer att bli nödvändigt att utvidga denna artikel till att omfatta mjölk, eftersom kommissionen då skulle kunna vidta snabbare åtgärder.

I går meddelade jag även rådet (jordbruk och fiske) och utskottet för jordbruk och landsbygds utveckling att det är möjligt att ge 280 miljoner euro till mjölkproducenterna. För att snabbt kunna betala ut dessa pengar behöver jag helt enkelt den rättsliga grunden i artikel 186. Tanken är att tilldela pengarna som nationella anslag på grundval av produktionen för 2008–2009 och självfallet inom taket för nationella kvoter, uppdelade på ett icke-diskriminerande sätt till de mjölkproducenter som har drabbats hårdast av krisen. Även för att kunna utnyttja denna möjlighet måste vi utvidga artikel 186 till att omfatta mjölk.

När jag säger att jag meddelade att det är möjligt att föreslå 280 miljoner euro måste ni hålla i minnet att budgetmyndigheten, det vill säga Europaparlamentet och finansministerrådet, måste besluta om detta belopp vid Ekofinrådets möte den 19 november. Jag sade även i går att dessa är de sista pengar jag har till hands, med undantag för de 300 miljoner euro som behövs som buffert för att undvika finansiella disciplinåtgärder. För mig är det viktigt att tydligt meddela er att artikel 186 inte är en *carte blanche* för att kommissionen ska kunna föreslå vilka saker som helst. I detta skede kan jag endast säga att privat lagring av olika produkter – och detta skulle kunna innefatta ost – är en kandidat, under förutsättning att marknadssituationen är sådan att det kan rättfärdigas.

Den andra delen av förslaget handlar om förvaltningen av kvotsystemet. Redan i dag är det möjligt för medlemsstater att återköpa kvoter. Vad vi inför nu är en möjlighet för medlemsstaterna att helt enkelt sänka det totala nationella kvottaket med den kvotmängd som de har återköpt från marknaden. Detta är ett frivilligt system, för det har varit uppenbart i våra diskussioner att obligatoriska system helt enkelt inte skulle fungera politiskt.

Jag ser fram emot att få höra era synpunkter.

Albert Deß, för PPE-gruppen. – (DE) Herr talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag välkomnar starkt att begäran om att använda det brådskande förfarandet antogs av en stor majoritet här i parlamentet i dag. På det sättet har vi gett våra mjölkproducenter en signal och har inte dragit oss undan vårt

ansvar. Till skillnad från en minoritet av mina kolleger i andra grupper ser vi i denna begäran om användning av det brådskande förfarandet ytterligare ett verktyg för att hjälpa mjölkproducenterna under en svår tid.

Det är onekligen sant att begäran från kommissionen kom väldigt sent och att förslaget omfattar mindre än vad som vore möjligt. Det är dock i varje fall bättre än att göra ingenting.

Åsikterna i min egen grupp om det föreslagna återköpsprogrammet går också starkt isär. Programmet skulle behöva vara obligatoriskt för att ha någon verkan. Ändå ser jag ingen majoritet för detta alternativ i parlamentet eller rådet. Dessutom skulle ett sådant program inte vara godtagbart för vissa medlemsstater, eftersom det skulle vara liktydigt med en inskränkning av utjämningsordningen och av kvoterna. Tillkännagivandet att kvoterna ska höjas för prioriterade grupper är ett beslut som redan är gällande rätt.

Det bör välkomnas att artikel 186 utvidgas till att omfatta mjölk och mjölkprodukter för omedelbara åtgärder vid störningar på marknaden. Icke desto mindre kommer jag att lägga fram ett ändringsförslag om att denna åtgärd bör begränsas till två år. Om det visar sig att det fungerar kan vi sedan komma överens om en förlängning.

Slutligen skulle jag vilja tacka för de 280 miljoner eura. Fru kommissionsledamot! Ni har verkligen i stor utsträckning gått parlamentet till mötes. Jag vet att ni inte har mer pengar tillgängliga. Jag vill att det eventuellt ändrade resolutionsförslaget antas på torsdag.

Paolo De Castro, för S&D-gruppen. – (IT) Herr talman, Mariann Fischer Boel, mina damer och herrar! Först vill jag ta tillfället i akt att säga hur nöjd jag är med den ansvarsfullhet som parlamentet uppvisade denna förmiddag när det antog det brådskande förfarandet för att utvidga artikel 186 i enda förordningen om de gemensamma organisationerna av marknaden till att omfatta mejerisektorn, tillsammans med många andra jordbruksprodukter.

Den snabba utvidgningen av reglerna om intervention vid kris på marknaden till denna sektor gör det möjligt för oss att vidta starka åtgärder i en ytterst svår tid för jordbruket i allmänhet och mejerisektorn i synnerhet. Nu förväntar vi oss att Europeiska kommissionen, som Mariann Fischer Boel just sade, tar hänsyn till uppmaningarna från parlamentet, som flera gånger har påpekat att de hittills vidtagna åtgärderna har visat sig otillräckliga med tanke på hur allvarlig dagens kris är.

Parlamentets öppenhet mot kommissionen i dag bör inte tolkas som ett fullständigt befullmäktigande med obegränsade befogenheter, utan som en ansvarsfull gest i en dramatisk och fullkomligt exceptionell situation.

Jag är nog med att betona att parlamentet i detta hänseende anser att det är nödvändigt att parlamentet deltar i varje steg av beslutsprocessen för att garantera demokratisk kontroll. Det är skälet till att vi anser att kommissionen i förväg bör underrätta parlamentet om hur den faktiskt tänker använda dessa nya befogenheter enligt artikel 186 även för mjölksektorn.

George Lyon, för ALDE-gruppen. – (EN) Herr talman! Låt även mig tacka kommissionsledamoten för att hon kom hit i kväll för att ytterligare förklara de befogenheter hon begär. Fru kommissionsledamot! Låt mig först av allt tacka er för ert positiva svar på den resolution som parlamentet enades om den 27 september. Jag välkomnar era åtgärder för att försöka stabilisera vad som är en mycket allvarlig situation för mjölkproducenterna. Jag välkomnar även de 280 miljoner euro som ni har tillkännagett för omstrukturering.

När det gäller den första delen av ert förslag är den fråga vi alla måste ställa oss i dag: varför ombeds vi att godkänna akuta åtgärder i detta sena skede, och kommer de att bidra till en återhämtning på marknaden? För uppenbarligen, som ni sade i ert anförande, börjar återhämtningens gröna skott redan synas. Jag är inte övertygad om att de föreslagna förändringarna av kvoterna kommer att förändra så mycket, men eftersom de är frivilliga för medlemsstaterna, kommer denna grupp i varje fall inte motsätta sig dem.

När det gäller förslaget om att utvidga tillämpningsområdet för artikel 186 till att omfatta mjölk och mjölkprodukter är det enligt min erfarenhet så att ministrar – eller i detta fall kommissionsledamöter – vanligen kommer till parlament för att begära befogenheter till åtgärder för att lösa ett problem. I kväll tycks det som om vi ombeds att ge kommissionen befogenheter utan att först underrättas om exakt vilka åtgärder de kommer att användas till.

Som jag förstår av ert tidigare inlägg nämnde ni att ni behöver denna extra befogenhet som rättslig grund för att kunna betala ut de 280 miljoner euro. Jag skulle vara tacksam om ni kunde klargöra om så är fallet. Är det därför ni begär befogenheterna? För det vi alla är oroliga över är att vi mycket väl kan lämna över en oinskränkt fullmakt till kommissionen.

Fru kommissionsledamot! Ni sade att ni har blivit plockad på er sista fjäder, så om ni har andra idéer till möjliga åtgärder finns det tydligen inte så stort finansiellt utrymme för något meningsfullt över huvud taget. Vår grupp kommer endast att bevilja dessa befogenheter om de är tidsbegränsade och förbehållna extrema omständigheter.

Martin Häusling, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Äntligen händer det något i denna debatt. Kommissionen måste nu åter bära det övergripande ansvaret. I förmiddags var det en annan situation, även om vi skulle ha föredragit att parlamentet hade varit mer delaktigt. Låt mig säga klart och tydligt att vi inte är emot finansiellt stöd. Vi måste dock vara på det klara med att sådant stöd endast är en droppe i havet, i uttryckets sanna bemärkelse.

Besluten fattade i Luxemburg bidrog tyvärr inte heller till att ombalansera tillgång och efterfrågan – vilket naturligtvis är det avgörande momentet här. Frivilliga återköp av kvoter är nog bra, men det kommer inte att ha någon större inverkan eftersom det inte bidrar på något väsentligt sätt till att minska volymen.

Jag nämnde redan i går att vi måste ta hänsyn till revisionsrättens rapport och börja tillämpa en långsiktig politik och att vi behöver titta på vad revisionsrätten har sagt. Revisionsrätten sade att tillgångarna måste förvaltas i framtiden, annars kommer inte systemet att kunna finansieras, och vi behöver en mejeripolitik grundad på kvalitetsprodukter på den europeiska marknaden.

Vi måste överge exportbidragen så fort som möjligt. Detta är ett gammalt krav från vår sida och vi har ofta påpekat dessa åtgärders katastrofala följder.

Vi behöver verkligen en politik som går utöver den nuvarande krisen. Vi förväntar oss även mer långsiktiga svar från kommissionen. Tyvärr har kommissionen hittills inte gett oss sådana svar, särskilt om hur vi kan stärka producentorganisationerna för att ge dem större marknadsinflytande och lägga band på snabbköpskedjorna.

James Nicholson, för ECR-gruppen. – (EN) Herr talman! Först av allt vill jag säga att jag verkligen välkomnar detta beslut. Jag anser att diskussionen i utskottet i går kväll och i kväll i plenum gör det möjligt att klargöra situationen. Verkligheten, och orsaken till den frustration som många mjölkproducenter upplever tror jag, är att medan vi i viss mån har börjat se vad George Lyon kallade gröna skott, så har dessa pengar inte nått deras bankkonton än. Så detta skapar viss frustration hos mjölkproducenterna. Många har varit under finansiellt tryck under lång tid. Det är bra och nyttigt att vi kan diskutera, för jag inser nu behovet av att ändra artikel 186 så att vi kan ge dessa pengar direkt till producenterna så fort vi bara kan. Det är utmaningen, anser jag.

Jag gillar idén från Albert Dess om ett ändringsförslag. Om han lägger fram ett ändringsförslag om att införa en tidsgräns på två eller till och med tre år för att få jobbet gjort, tror jag att det får mitt stöd. Jag är dock fortfarande inte övertygad om systemet med återköp. Vi måste göra detta för att skydda näringen.

Patrick Le Hyaric, för GUE/NGL-gruppen. – (FR) Herr talman, fru kommissionsledamot! Jag måste denna kväll upprepa att de föreslagna finansiella bestämmelserna endast utgör en droppe i havet för krisen och den förtvivlan som bönderna upplever i dag.

Ni frigör 280 miljoner euro, när det bara för några veckor sedan var tal om 600 miljoner euro. Ni kommer därför att ge en engångsbetalning på 1 000 euro till bönder som för närvarande förlorar 100 till 200 euro om dagen. Vi efterlyser därför en verklig nödfinansieringsplan, inte plåster mot en livshotande sjukdom.

Å andra sidan vill ni använda offentliga medel till en enorm plan för att slakta mjölkkor och stänga jordbruk. På det sättet kommer ni att förstöra våra bönders framtid, eftersom de unga bönderna kommer att drabbas hårdast, de minsta bönderna, de som använder marken, som producerar mjölkprodukter och kvalitetsost och som bevarar miljön.

Hur vågar ni föreslå det när så många familjer i Europa och annorstädes inte har tillgång till mat, och mjölk till att börja med! Jag vill tillägga att vi genom er plan kommer att få brist på mjölk i framtiden.

Vid en tidpunkt då man puffar så starkt för Lissabonfördraget kan vi endast förvånas över att ni vill driva igenom denna artikel 186 i förordningen, som kommer att ge er fulla befogenheter. Ni hade dock dessa fulla befogenheter. Det var dessa som gjorde att ni kunde genomföra en liberalisering av kvoterna som fördjupar den kris vi befinner oss i nu och som endast gynnar tillverkare och distributörer. Europeiska revisionsrätten påpekar ju att konsumentpriserna på mjölkprodukter ökade med 17 procent mellan 2000 och 2007, samtidigt som producentpriserna föll med sex procent.

Jag upprepar att det finns ett akut, mycket akut behov av att ge en stor hjälp till jordbrukssektorn genom en stor europeisk nödfond, att återvända till en politik med minimipriser inom jordbruket och att inte låta kapitalistmarknaden utplåna våra bönder.

Krisztina Morvai (NI). – (HU) Fru kommissionsledamot! Jag kommer naturligtvis att rösta för förslaget, trots att jag är medveten om att man inte kommer att lösa jordbrukarnas situation genom denna nådegåva. Jag har emellertid tre frågor. Den första lyder: Vad anser ni att vi har lärt oss av denna kris? Har vi lärt oss något av den? Fru kommissionsledamot! Denna kris har inte orsakats av en naturkatastrof, en tsunami eller liknande händelse, utan genom en rad dåliga beslut och en i grunden misslyckad jordbrukspolitik. Vad kan ni lova jordbrukarna i framtiden? Hur kommer de att kunna undvika en liknande kris i framtiden? Jag skulle vilja få ett entydigt, detaljerat svar av er.

Min nästa fråga lyder: Ni sade i går vid utfrågningen i utskottet att medlemsstaterna fritt kan förfoga över detta belopp. Vad innebär detta exakt? Kommer medlemsstaterna att kunna fördela dessa pengar rättvist så att de inte ges till stora jordbruksföretag och storjordbruk utan till småbrukare, familj jordbrukare som mest behöver pengarna och som är beroende av dem för sitt levebröd. Dessa jordbrukare befinner sig i en oerhört svår situation. Den andra stora gruppen som bör beaktas är jordbrukarna i de nya medlemsstaterna, framför allt småbrukarna. Hur vill ni bli kvitt denna oacceptabla diskriminering, som beror på att till exempel vi ungrare blev tvungna att överlämna samtliga våra marknader till EU, trots att vi endast har tagit emot en bråkdel av bidragen? Hur och när kommer denna orättvisa och denna orättfärdighet att undanröjas?

Giovanni La Via (PPE). – (IT) Herr talman, fru Fischer Boel, mina damer och herrar! Jag välkomnar kommissionsledamotens strategi att besluta att förekomma parlamentet genom att införa åtgärds paketet inom mejerisektorn.

Med hänvisning till innehållet i de föreslagna åtgärderna anser jag, trots bristen på tillräckliga operativa detaljer när det gäller dem, att vi är på god väg att lösa de problem som våra jordbrukare för närvarande upplever. Jag anser emellertid inte att man enbart genom de föreslagna åtgärderna kan lösa de problem vi står inför. Inte desto mindre anser jag att det är viktigt att rösta för förslaget att ändra artiklarna 78 och 79 i förordning (EG) nr 1234/2007.

När det gäller artikel 186 i samma EG-förordning vill jag först och främst påpeka att man i punkterna a och b i denna artikel fastställer olika skyddsnivåer för olika varor och ingriper när det gäller vissa när priserna stiger och faller avsevärt, men när det gäller andra – griskött, olivolja och andra produkter – endast när priserna stiger avsevärt. Jag anser att detta är en oacceptabel avvikelse.

Jag vill, även för Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater), lägga fram ett ändringsförslag i syfte att se till att kommissionen informerar parlamentet innan den vidtar de åtgärder som fastställs i artikel 186, och jag anser att detta ändringsförslag är förenligt med det som Gruppen Progressiva förbundet av socialdemokrater och demokrater i Europaparlamentet nyss har föreslagit.

Till sist uppmanar jag kommissionsledamoten att, enligt parlamentets resolution av den 17 september, öka beloppet för stöd av mindre betydelse för alla produktiva sektorer, oavsett de nationella tak som för närvarande tillämpas.

Luis Manuel Capoulas Santos (S&D). – (PT) Herr talman, fru kommissionsledamot! Vi är alla tyvärr medvetna om det allvarliga tillståndet för mejerisektorn i EU. Min politiska grupp har i flera månader efterlyst brådskande åtgärder för att försöka rädda tusentals jordbrukare som hotas av ruin. Vi har antagit våra egna initiativ och stött initiativ från andra politiska grupper för att åstadkomma detta.

Vi har inget annat val än att välkomna kommissionens initiativ, hur bristfälliga de än förefaller oss. Därför röstade Gruppen Progressiva förbundet av socialister och demokrater i Europaparlamentet i förmiddags för det brådskande förfarande som lades fram inför oss. Vi kommer emellertid att föreslå och begära att Europaparlamentet ständigt informeras om de åtgärder som kommer att godkännas under de kommande dagarna enligt de befogenheter som vi nu överför till kommissionen. Vi kommer att fortsätta att göra vårt yttersta för att återställa balansen på marknaden, så att producenterna kan garanteras tillräcklig avkastning, vilket bekräftas i Lissabonfördraget.

Marit Paulsen (ALDE). - Herr talman! Självklart är det nödvändigt att göra snabba uttryckningar när kriser inträffar i olika näringar, ungefär som med bankerna just nu, ungefär som med bilindustrin och med mjölkbönderna. Men dessa kriser kommer att återkomma och återkomma. Kanske gäller det inte mjölk nästa gång. Kanske gäller det spannmål, kanske gäller det något annat.

Jag ska våga mig på att gå lite utanför det som denna debatt egentligen handlar om. Vi kan inte alltid bara lösa de akuta problemen. Vi måste också finna tid och ork och politisk planering för att få en gemensam europeisk jordbrukspolitik som ger styrka, som är uthållig, som är flexibel och som undanröjer de värsta konsekvenserna av den prisinstabilitet som vi kan förvänta oss. Jag vill ha en levande landsbygd i Europa och landsbygden lever inte utan bönder och utan djur!

Martin Häusling (Verts/ALE). – (DE) Herr talman! Tyvärr kan José Bové inte vara här i kväll och därför talar jag ännu en gång. Jag har ytterligare några frågor till kommissionsledamoten. Anser hon verkligen på allvar att protesterna kommer att upphöra genom att dessa pengar betalas ut? Som jag sade tidigare anser jag att parlamentets beslut i morse innebär att kommissionen skulle beviljas oinskränkt fullmakt eftersom vi inte vet vad kommissionen kommer att göra med dem. Jag upprepar: Kommission är ingen del av lösningen på problemet, den är faktiskt en del av problemet. Jag vidhåller denna åsikt.

Men jag godtar helt enkelt beslutet – eftersom man måste vara realistisk och detta är vad som har beslutats – och jag vill säga till de andra ledamöterna att vi måste begränsa dessa åtgärder. Vi bör begränsa dem till en hanterbar period, så att vi i parlamentet också kan hålla i rodet igen.

Jag har ytterligare en fråga till er, fru kommissionsledamot, eftersom man vid upprepade tillfällen säger om alla program att vi måste fortsätta att främja omstrukturering. Vad menar ni då med omstrukturering? Anser ni verkligen att det är rätt att vi fortsätter att dela ut pengar, i huvudsak för att uppmuntra småbrukare att ge upp så att vi kan ge pengar till de större jordbruken? Denna politik är inte längre ett effektivt medel som leder till ett mål. Vi måste se till att vi använder pengarna på ett målinriktat sätt, framför allt i de missgynnade regionerna, för att behålla de strukturer i dessa regioner som är mest hotade.

João Ferreira (GUE/NGL). – (PT) Herr talman, fru kommissionsledamot! I det förslag som har lagts fram av kommissionen erkänner man att kommissionens politik för mejerisektorn har misslyckats, men de katastrofala grundläggande politiska riktlinjerna för sektorn påverkas inte. De miljoner som nämns här ligger långt under det belopp som behövs för att kompensera producenterna för de fallande priser som de har lidit av.

Tvärt emot vad som hävdas är det nödvändigt att vända om från den väg som den gemensamma jordbrukspolitikens har slagit in på, då man genom på varandra följande reformer har nedmonterat instrumenten för att reglera marknaden, kvoter och produktionsrättigheter, vilket har gjort att tusentals producenter undan för undan överger sektorn. Tusentals arbetstillfällen står på spel: Hela familjer som är beroende av jordbruk, och framför allt inom mejerisektorn. Vidsträckta regioner står på spel, där marken i allt större utsträckning kommer att överges, med drastiska sociala och miljömässiga följder.

Allt detta gör att det krävs ett omedelbart ingripande för att återställa rättvisa priser för producenterna, men detta kommer att kräva mer resurser än de som nu ställs till förfogande. Vi upprepar att situationen framför allt gör att det krävs mer omfattande åtgärder som inte bara är lindrande, till exempel avskaffandet av den årliga ökningen av mjölkkvoterna och återföra dem till de nivåer som gällde före beslutet att öka dem och upphävandet av beslutet att avskaffa kvotsystemet 2015.

Diane Dodds (NI). – (EN) Herr talman! Liksom majoriteten av ledamöterna i denna kammare röstade jag i dag för att stödja det brådskande förfarandet när det gäller artikel 186. Varje ekonomiskt stöd till mejerisektorn är absolut nödvändigt för dess överlevnad, framför allt överlevnaden för de små familjejordbruk som vi finner i Nordirland.

Om ni, som ni säger, behöver ändringarna i artikel 186 för att fonden på 280 miljoner euro ska utbetalas kommer detta att ha mitt fulla stöd. Vi kan bara hoppas att pengarna utbetalas och fördelas snabbt. Många jordbrukare har väntat alltför länge på att få det stöd som krävs.

Jag är emellertid besviken över de förslag som gäller artiklarna 65 till 84. Det är nästan säkert att de inte kommer att inverka på Storbritannien och jag har några frågor om dem, framför allt därför att jag anser att regionerna i EU inte kommer att konkurrera på lika villkor och det verkar motstridigt med tanke på kommissionens nuvarande politik.

Christophe Béchu (PPE). – (FR) Herr talman! Det måste finnas följdriktighet i politiken. Under de senaste veckorna har många av oss i denna kammare krävt åtgärder från kommissionen. När vi får förslag på lösningar kommer vi att rösta för dessa lösningar, även om de – jag håller med om det som har sagts – dröjer och även om det har varit nödvändigt att få fram dem genom de ståndpunkter som har antagits både inom Europaparlamentet och bland ministrarna.

Detta belopp, som kommer att bli mycket användbart på kort sikt, löser inte, som många redan har påpekat, de långsiktiga frågor som gäller det sätt på vilket det planerade slutet för kvoterna hanteras. Om vi vill kunna klara av och förhindra återkommande kriser inom sektorn för jordbruksprodukter kan vi inte göra det utan reglering av produktionen och utan kontrollverktyg eller en kombination av båda.

Det är emellertid inte den frågan som står på spel i kväll. Den fråga som står på spel i kväll, den enda fråga som betyder något för ögonblicket, är den som gäller artikel 186. Fru kommissionsledamot! Jag har en enkel fråga: Vad ska rent konkret ske genom artikel 186 och när ska det ske och på vilket sätt?

Iratxe García Pérez (S&D). – (ES) Herr talman, fru kommissionsledamot! För en månad sedan diskuterade vi här en parlamentsresolution och förslagen till intervention i mejerisektorn. I dag har vi att göra med två olika åtgärder: Förändringen i administrationen av kvoterna och den åtgärd som gäller artikel 186, åtgärder som vi samtycker till att behandla brådsakande, som ni har krävt.

Emellertid måste sektorn betraktas som en helhet och det är inte bra med dessa ständiga förslag om en fråga som vi nu har arbetat med i flera månader.

Vi kräver gemensamma EU-lösningar. I detta avseende kommer den rapporterade ökningen av minimistödet för alla sektorer att orsaka snedvridningar mellan medlemsstaterna och göra det svårt att tillämpa den gemensamma jordbrukspolitik på ett enhetligt sätt.

Avslutningsvis en sista punkt: Ett stöd på 280 miljoner euro planeras, vilket vi naturligtvis välkomnar, men jag vill påminna er om att detta parlament har antagit en resolution som innebär att det behövs ytterligare ett belopp på 600 miljoner euro för att hantera krisen inom mejerisektorn.

Britta Reimers (ALDE). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar. Som jordbrukare betraktar jag det framlagda ändringsförslaget till artiklarna 78 och 79 som en avvikelse av kommissionen från dess hittills sunda väg via jordbruksreformer, på bekostnad av effektiva och framsynta jordbruk.

Det är farligt att göra ändringar, bara på grund av en önskan att göra något, så nära den slutliga utfasningen av mjölkkvotssystemet, ett system som faktiskt hittills har varit till nackdel för mjölkproducenterna. Den har också hamnat på efterkälken på grund av utvecklingen på fältet, eftersom marknaden slutligen börjar återhämta sig. Därför förkastar jag detta ändringsförslag.

Det är lätt att se att kommissionen försöker utnyttja parlamentets krav på brådsakande åtgärder för sina egna syften. Kommissionen gör det genom att, strax innan Lissabonfördraget träder i kraft, försöka att med detta ändringsförslag till artikel 186 för sina egna syften säkra ett permanent handlingsutrymme utan parlamentets samtycke. Därför förkastar jag detta ändringsförslag.

Emellertid kan jag acceptera att parlamentet beviljar kommissionen handlingsutrymme under en begränsad period i en krissituation. Denna möjlighet skulle också, med mycket snabb verkan, vara tillgänglig för parlamentet under framtida kriser genom artikel 142 i parlamentets arbetsordning.

Richard Ashworth (ECR). – (EN) Herr talman! Mejeriindustrin är i kris och jag vill här att mitt tack ska tas till protokollet och gratulera kommissionsledamoten till hennes mycket lägliga åtgärder, som enligt min åsikt var helt riktiga. Jag anser att 280 miljoner euro är en realistisk summa som kommer att välkomnas inom branschen. Jag är övertygad om att det kommer att bli nödvändigt att bevilja befogenheter enligt artikel 186 för att på ett lägligt sätt leverera detta bidrag till producenterna, och därför stöder jag det. Jag stöder det, trots att jag föredrar att vi begränsar denna eftergift till senast 2013.

När det gäller den återköpsplan för nationella kvoter, som enligt mina noteringar kommer att innefatta befogenhet att ta ut tilläggsavgifter av producenter som överskrider kvoterna, har jag vissa invändningar. Jag anser att man därigenom straffar de effektiva och progressiva producenterna – ofta de unga män, de ungdomar som utgör den framtida livsnerven i vår bransch – och jag anser att det sänder totalt felaktiga signaler.

Vi lever på en mycket instabil marknad och vad denna industri behöver är inte kortsiktiga reaktioner utan en strategi på lång sikt. Jag har under lång tid stött kommissionsledamoten för hennes långsiktiga vision för branschens framtid och jag vill uppmuntra henne att följa denna väg, som är en strategi på lång sikt och inte en kortsiktig reaktion.

Jarosław Kalinowski (PPE). – (PL) Herr talman! Jag hoppas att mjölkproducenterna nu har det värsta bakom sig. Detta hopp stärks av beslutet att nästa år stödja mjölkproducenterna med ett belopp på 280 miljoner

euro. En grundläggande fråga återstår emellertid: Vad bör ske med mjölkproduktionen och mjölkproducenterna på lång sikt? Den viktigaste frågan när det gäller detta är framtiden för mjölkproduktionskvoterna.

För närvarande finns det två strategier. Genom den första, som är effekten av översynen av den gemensamma jordbrukspolitiken, ökar produktionskvoterna gradvis och målet är att öka dem 2015. Genom den andra strategin, som ingår i kommissionens nuvarande förslag, syftar man till att begränsa mjölktillgången genom en ny metod att beräkna avgiften för att överskrida de nationella kvoterna. Dessa båda strategier motsäger varandra.

Personligen är jag för att behålla kvoterna, men bara när fördelningen av kvoterna bland EU-länderna och producenterna grundas på objektiva och rättvisa kriterier. Att utveckla och anta sådana rättvisa och objektiva kriterier skulle bli mycket svårt, men det är kanske värt att göra ett försök. När det gäller utvidgning stöder jag helt utvidgningen av artikel 189, men jag anser att detta bör åtföljas av en definition av kommissionens roll och de instrument den kommer att kunna använda.

Alan Kelly (S&D). - (EN) Herr talman! Jag vill säga följande till kommissionsledamoten: Förlåt mig när jag säger på skämt att kommissionen har gjort pannkaka av mjölkkrisen, vilket är vad vi brukar säga på Irland när någon har misslyckats totalt med något.

För bara 18 månader sedan sade ni att mjölkpriserna skulle öka avsevärt, bara för att se dem sjunka med hälften i vissa länder. Därför måste kommissionen kunna ingripa snabbare på marknaden, och i detta avseende är detta förslag positivt.

I min valkrets på Irland, Munster, kan många inom mejeriindustrin, både stora och små jordbrukare, och framför allt familj jordbruk, nätt och jämnt livnära sig eller också befinner de sig på randen till konkurs. De ser vilka svårigheter de har och de fattiga belopp som erbjuds medan andra, till exempel banker och bankdirektörer räddas med enorma summor.

(Talmannen bad talaren att tala långsammare)

Den mjölkfond på 280 miljoner euro som tillkännagavs i går är välkommen men är bara ett plåster på ett mycket större problem. Parlamentet röstade i september förra året för att 600 miljoner euro skulle göras tillgängliga. Denna siffra bör behållas, framför allt för att visa solidaritet med småbrukarna. Nästa prioritering för kommissionen måste vara att ta itu med hela frågan om mjölktillgången. Det anser jag bestämt. Tills man har åtgärdat detta kommer vi att stå inför fler problem och vi kommer inom kort att ha slut på plåster.

Elisabeth Jeggle (PPE). - (DE) Herr talman, fru kommissionsledamot! Ja, vi bör gå med på att mjölken införlivas med artikel 186 och jag hoppas att vi kommer att göra det i morgon. Vi kan inte alltid kritisera kommissionen för att den handlar alltför långsamt, för att den ligger efter, för att den säger att det fortfarande finns ett hopp som inte existerar i verkligheten.

Kommissionen har nu möjlighet att handla snabbt och vi bör ge kommissionen denna möjlighet och hela tiden visa vår egen vilja att hålla den ansvarig. Albert Dess ändringsförslag för Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater) kommer att göra det möjligt för oss att åstadkomma detta tillsammans. De 280 miljoner euro som många har talat om är bara en droppe i havet. Men vi måste också inse att detta är slutet på budgetåret. Vi måste förstå att det helt enkelt inte finns mer pengar att tillgå.

Hur ska vi hantera den övergripande situationen? Vi skulle vilja se att de mjölkproducenter som har drabbats hårdast av krisen får de 280 miljoner eurona. Vi talar om mjölkmarknaden, men det handlar om verkliga människor och de landsbygdsområden vi diskuterar och alltid säger att vi vill skydda när vi diskuterar andra frågor. Fru kommissionsledamot! Stöd mejerifonden! Den kommissionsledamot som i eftermiddags yttrade sig under budgetdebatten talade för fonden, vilket jag vill betona. Det glädde mig mycket. Vi är också i trängande behov av denna signal och dessa pengar finns inom budgeten för 2010.

Maria do Céu Patrão Neves (PPE). - (PT) Herr talman, fru kommissionsledamot! Även jag gläder mig mycket åt godkännandet av det brådskande förfarandet i parlamentet, eftersom jag anser att det är både lägligt och viktigt att föra in mjölkfrågan i artikel 186.

Jag har hävdat att man i en situation som är så allvarlig som den mejerisektorn står inför kräver brådskande åtgärder för att försvara sektorn, både av ekonomiska och sociala skäl. Jag kommer från landet Portugal och regionen Azorererna, där mejerisektorn är mycket viktig och etablerad i regioner som socialt sett är ganska ömtåliga och där det i själva verket skulle vara viktigt att behålla kvotsystemet längre än till 2015.

De åtgärder som föreslås här är ganska otillräckliga, men de är ändå nödvändiga och viktiga. Jag är också orolig över hur kommissionen kommer att använda de nya befogenheter den kommer att få, framför allt eftersom den har handlat på ett ganska okänsligt sätt under denna kris genom att alltför sent lägga fram kraftlösa åtgärder och endast efter intensiva påtryckningar. Av denna anledning vill jag att kommissionen ska lämna in en bilaga till artikel 186 med åtgärder som kan användas för ett radikalt ingripande i mejerisektorn för att garantera dess hållbarhet.

Peter Jahr (PPE). – (DE) Herr talman, fru kommissionsledamot! Jag välkomnar i hög grad ert förslag. Emellertid finns det en punkt som jag måste kritisera, nämligen det frivilliga uppköpsprogrammet för mjölkkvoter.

Om ett sådant program ska lyckas måste det vara obligatoriskt och inte frivilligt. Jag anser att detta frivilliga arrangemang att köpa tillbaka mjölkkvoter är kontraproduktivt. Jag anser det inte bara därför att detta arrangemang inledningsvis kommer att innebära att vi behåller en höjning av kvoterna som det sedan kommer att bli mycket svårt att häva. Genom att köpa tillbaka mjölkkvoterna kommer vi åter att ge dem ett ekonomiskt värde och den viktigaste effekten av det blir att man hindrar möjligheten att utjämna verkningarna. Jag anser att jag måste förkasta alla åtgärder som gör att utjämningen begränsas. Framför allt under utfasningsperioden för mjölkkvoterna är utjämning ett nödvändigt redskap för att enskilda jordbruk ska kunna orientera sig bättre på marknaden.

Av dessa anledningar blir jag tvungen att förkasta denna del av förslaget, trots att jag kommer att rösta för förslaget i dess helhet.

Ricardo Cortés Lastra (S&D). – (ES) Herr talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Det är sant att vi ska vidta åtgärder som syftar till en partiell lösning av krisen inom mejerisektorn.

Alla här är medvetna om djuruppfödningssituationen för våra jordbrukare och vi vet vad dessa åtgärder innebär för dem och deras familjer.

Våra jordbrukare vill inte ständigt ta emot understöd. De ber oss att de ska få möjlighet att arbeta på ett värdigt sätt genom att sälja sina produkter till hederliga, rimliga priser som motsvarar deras ansträngningar och investeringar.

Fru kommissionsledamot! Förutom det uppsving och det förtroende som vi med dessa nya åtgärder kan ge våra jordbrukare är vi på väg mot framtida reformer, viktiga reformer som kommer att fortsätta att diskuteras i parlamentet.

Mairead McGuinness (PPE). – (EN) Herr talman! Det viktigaste som kommissionsledamoten sade var att marknadspriserna börjar stiga. Vi bör erkänna det i parlamentet och driva på för att se till att detta vidarebefordras till jordbrukarna. Vi säger att 280 miljoner euro är tillgängliga för dem, men varje ytterligare cent de får är värd mycket mer än de utbetalningar som delas ut till dem i form av understöd. Detta är mycket viktigt.

Jag anser att det är viktigt att vissa har gett kommissionen skarp kritik. Låt oss erkänna att ingripanden och exportbidrag har använts för att behålla priserna, även med tanke på det ohyggligt låga priset för producenterna och därför anser jag att en del av kritiken är onödig och skarp. Jag stöder utvidgningen av artikel 186 om ni skulle behöva betala ut dessa 280 miljoner euro, som jag betraktar som symboliska snarare än betydande.

Låt oss se vad vi har lärt oss. Vi måste titta på vad som kommer att hända med reformen av den gemensamma jordbrukspolitik efter 2013. Högnivågruppen inriktar sig nu på den. Jag vill säga till de politiska grupper som i kväll stöder finansieringen av mejerisektorn: Se till att ni också stöder en väl finansierad gemensam jordbrukspolitik efter 2013. Annars är era ord tomma.

José Bové (Verts/ALE). – (FR) Herr talman! Jag ber om ursäkt. Det var meningen att jag skulle komma tidigare men jag blev upptagen. Jag förklarade det som hände i går i Luxemburg för de franska lyssnarna.

Jag anser att rådets beslut är dåligt, eftersom det enda texten handlar om är "omstrukturering". I Frankrike har vi gått från 480 000 mjölkproducenter 1984 till färre än 88 000 i dag.

I dag säger man oss att ännu fler producenter måste tvingas bort och att de pengar man får in – detta står i texten – kommer att användas för producenter som har överskridit sina kvoter. Man blir därför tvungen att koncentrera produktionen ännu mer och mjölkproducenterna i de svåraste områdena kommer att tvingas bort. Detta är fel strategi.

De pengar som har anslagits, 280 miljoner euro – siffran har redan citerats – uppgår till 50 euro i månaden för varje jordbruk under ett år. Det är en struntsumma. Det är nästan att visa förakt för den kris som producenterna går igenom.

Till sist vill jag när det gäller artikel 186 säga att det, i en tid då vi närmar oss ett medbeslutandeförfarande i jordbruksfrågor, är oacceptabelt att ge oinskränkt fullmakt till kommissionen.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE). – (RO) Jag vill ställa en fråga till kommissionsledamoten och tacka henne för att hon kommer till parlamentet. Ni sade att de medel som har utlovats till de fonder som stöder mejerisektorn kommer att anslås till medlemsstaterna enligt en historisk faktor, med andra ord ska de baseras på de förhandlade kvoterna. Emellertid hävdar många medlemsstater att dessa kvoter är orättvisa. Det är anledningen till att många medlemsstater vidhåller att marknaden bör avregleras. Vissa stater kan till exempel inte ens producera tillräckligt för att täcka sin egen konsumtion. Tror ni inte att användningen av en historisk faktor kommer att göra att dessa orättvisor bibehålls...

(Talmannen avbröt talaren.)

Jag måste sammanfatta min fråga för att inte alltför mycket överskrida den tid som har beviljats mig. Kommissionsledamoten sade att resurserna kommer att anslås till medlemsstaterna enligt en historisk faktor. Emellertid hävdar många medlemsstater att de kvoter som nu anslås är orättvisa. Det är också anledningen till att många medlemsstater vidhåller att marknaden bör avregleras. Tror ni inte att användningen av en historisk faktor skulle göra att dessa orättvisor bibehålls?

Mariya Nedelcheva (PPE). – (BG) Jag välkomnar det beslut som har fattats av rådet och kommissionen att anslå ytterligare ett paket på 280 miljoner euro i bidrag för mejeriproduktionen 2010. Härigenom sänder man en tydlig signal till alla dem som varje dag lider av de skadliga följderna av krisen. Jag yrkar på att detta lägliga svar inte kommer att bli en ekonomisk engångslösning utan en del av en målinriktad, långsiktig strategi för att återställa, stabilisera och utveckla denna sektor i EU. Därför är det viktigt att ta hänsyn till de åtgärder som varje medlemsstat kommer att anta. Jag vill göra er uppmärksamma på att Bulgarien bara delvis kan godkänna ändringsförslagen till förordning 1234. Vi vidhåller att det uttryckligen fastställs i utkastet att möjligheten att hantera nationella mjölkkvoter kommer att överlåtas till medlemsstaterna. Det är viktigt att behålla möjligheten att välja det befintliga systemet för uppköp och omfördelning av mjölkkvoterna genom den nationella reserven. Vi har inte råd att vare sig hålla inne understöd eller ta betalt av producenterna, eftersom den bulgariska sektorn håller på att moderniseras. Annars kommer de bulgariska producenterna inte ens att bli konkurrenskraftiga efter 2015.

Wojciech Michał Olejniczak (S&D). – (PL) Herr talman! Det gläder oss naturligtvis att godkänna dessa nya lösningar som är avsedda att hjälpa jordbrukarna, däribland jordbrukarna i Polen. Emellertid bör vi också komma ihåg att, när vi talar om pengar – och vi talar faktiskt om pengar – är det viktigt hur pengarna fördelas. De bör nå dem som mest känner av verkningarna av krisen, eftersom jag inte går med på en politik som innebär att vi ger alla samma belopp, vilket betyder ett litet belopp, så att vi i själva verket bokstavligen inte hjälper någon.

För det andra vill jag, om jag får, hänvisa till historien innan jag om ett ögonblick vänder mig till framtiden. Jag är säker på att vi kommer ihåg de underbara åren, för mer än ett år sedan, när jordbrukarna fick ett mycket bra pris för mjölken. Samtidigt gynnades de av stora EU-bidrag för moderniseringen av mejerisektorn. Därför är det viktigt att vi, med utgångspunkt från denna erfarenhet, planerar framtiden och att vi drar slutsatser av våra misstag, eftersom det säkerligen gjordes misstag. Det är också viktigt för oss att tänka på hur vi ska planera utvecklingen av denna sektor, eftersom pengar är tillgängliga både som direkta bidrag och för utvecklingen av landsbygdsområdena. Dessutom förfogar vi över instrumentet med mjölkkvoter.

Czesław Adam Siekierski (PPE). – (PL) Fru kommissionsledamot! Jag vill ställa följande fråga till er: Vad vill kommissionen använda de 280 miljoner eurona till? På ytterligare omstrukturering eller kanske snarare, som 21 medlemsstater ville, på en injektion för marknaden, på marknadsmekanismer? I själva verket vill jordbrukarna att pengarna ska användas för stödmekanismer. För närvarande kan de inte ta ytterligare lån eller förbättra produktiviteten. De kan för närvarande inte fortsätta att modernisera eftersom de har förlorat likviditet. De vill inte köpa kylrum eller mjölkmaskiner nu. Det här är inte rätt tillfälle för nya investeringar. De 280 miljoner eurona uppgår till knappt 2 euro per ton mjölk som produceras i EU.

När kommissionen föreslår vad den kallar "en mekanism för hantering av kvotsystemet" vill den egentligen begränsa produktionen. Vi bör överväga om vi inte kommer att se en upprepning av den situation som följde efter reformen av sockermarknaden och som har inneburit att vi nu har problem med tillgången på denna

resurs. Är det nu dags för begränsningar av produktionen av mjölk eller spannmål? Jag är säker på att detta inte är vad vi önskar.

Herbert Dorfmann (PPE). – (DE) Herr talman, fru kommissionsledamot! Det gläder mig att ni, bara några veckor efter det att parlamentet antog en resolution om mjölk, är här och lägger fram åtgärder för att infria våra krav. Jag samtycker till ert förslag när det gäller artikel 186 och även till tidsgränsen, som förefaller mig vara rimlig. Jag är också för det differentierade beviljande av kvoter som ni föreslår.

Jag måste säga att förslaget om återköp av kvoter gör mig mer förbryllad. Ni har själv i veckor och månader sagt att den nuvarande krisen inte har orsakats av kvotsystemet och med tanke på detta anser jag personligen inte att detta förslag om återköp är helt sammanhängande. Slutligen vill jag också säga att detta ännu inte kan vara slutet på historien. Vi måste fortsätta att vidta åtgärder, framför allt när det gäller mejerisektorn i svåra områden, i bergstrakter där det helt enkelt inte finns några alternativ till mjölkproducerande jordbruk.

Elisabeth Köstinger (PPE). – (DE) Herr talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Även jag vill framföra mitt uppriktiga tack för de 280 miljoner eura. Jag hoppas framför allt att alla dessa pengar når våra 40 000 österrikiska mjölkproducenter, eftersom de verkligen behöver dem. Ni känner säkert till situationen i bergsregionerna och situationen för de småskaliga familj jordbruken.

Fru kommissionsledamot! Österrike har alltid motsatt sig utfasningen av kvoterna. Ni har förvisso valt er väg och följt den konsekvent. Vi kommer naturligtvis att försöka förbereda våra jordbrukare inför detta och att hjälpa dem så mycket som möjligt. Med bästa vilja i världen kan jag inte förstå ert förslag om ett frivilligt uppköpsprogram för mjölkkvoter. Om vi tillämpar detta kommer det att resultera i en uppskrivning av värdet och priset på just de kvoter som ni fasar ut. Hur ska vi kunna förklara det för jordbrukarna i Österrike?

Mariann Fischer Boel, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Efter att ha lyssnat noga på diskussionen här i kväll tror jag att ni av vissa anföranden kan få intrycket att detta är det första steg vi tar för att bistå mejerisektorn i EU. Inget kan vara felaktigare. Jag är helt säker på att åtminstone några av er vet vad som har hänt sedan januari i år när vi började den offentliga och privata lagringen. Vi började ingripa och vi började med exportbidrag. Vi har vidtagit en mängd olika åtgärder under sommaren och därför anser jag att vi bör genomföra en särskild undersökning för att meddela de nya ledamöterna i parlamentet exakt vad som har hänt sedan januari 2009.

När det gäller de specifika punkterna i de två förslagen här i dag måste jag åter upprepa att uppköpssystemet inte är något nytt system. Det är redan tillgängligt för att medlemsstaterna ska använda det om de vill hjälpa särskilda mjölkproducenter att lägga ned verksamheten. Det är ett erbjudande och därför vill jag inte göra det obligatoriskt. Det är en möjlighet att hjälpa jordbrukarna att lägga ned verksamheten. De kvoter de köper ut kan behållas i den nationella reserven och fördelas i ett senare skede, om medlemsstaterna önskar det. Detta var en del av diskussionen.

Den andra delen, som i dag har väckt det allra största intresset, är artikel 186. Anledningen till att mjölkproducerande jordbruk har införts i artikel 186 är att vi måste kunna reagera snabbt. För övrigt ser jag ingen anledning varför mjölkproducerande jordbruk inte bör ingå i artikel 186, eftersom områden som hör till köttsektorn redan ingår. Och över huvud taget, de som anser att kommissionen kommer att få oinskränkt fullmakt att göra vad den vill bör tänka på att artikel 186 av naturliga skäl är ett mycket positivt system genom vilket det är möjligt att hjälpa människor som är i svårighet genom att reagera mycket snabbt. Därför är det ingen oinskränkt fullmakt. Den kommer, som ni troligen vet, att diskuteras i förvaltningskommittén.

Jag har lyssnat på era idéer om en mer begränsad period på tre eller fyra år. Jag anser att detta skulle diskvalificera mjölkproducenterna – men jag har naturligtvis lyssnat på vad ni säger.

Dessutom anser jag att det finns många missuppfattningar i omlopp. De 280 miljoner eura ska inte användas för att omstrukturera. Genom dem erbjuds helt enkelt en möjlighet att betala ut pengar så snart vi har klarat av formaliteterna, med godkännandet från sammanträdet i Ekofinrådet i november och undertecknandet av budgeten för 2010. Det innebär att vi kan handla omedelbart, vilket inte vore fallet om vi inte har genomfört artikel 186. Det är alltså inte fråga om någon omstrukturering. Som jag sade tidigare ger den medlemsstaterna möjlighet att betala de mest behövande ur denna nationella budget.

Hur ska pengarna fördelas? Jag har tydligt sagt att det måste ske på produktionsbasis. Jag noterar att det kan finnas andra idéer, men om vi börjar diskutera internt hur vi ska fördela pengarna anser jag att det åtminstone skulle dröja till slutet av nästa år eftersom det skulle finnas så många utmärkta idéer att vi aldrig skulle kunna komma fram till en gemensam ståndpunkt i denna fråga.

Jag ska besvara några av de specifika frågorna. Jag anser att producentorganisationer är ett utmärkt alternativ. Det är faktiskt nödvändigt. Jag har tidigare sagt detta tydligt i plenum, särskilt när vi har diskuterat systemet för frukt och grönsaker. Om jordbrukarna ägnar tid och kraft åt att konkurrera med varandra i stället för att konkurrera med den starka detaljhandeln vet jag vilka som kommer att bli vinnare och förlorare. Därför säger jag: Ni måste samarbeta för att bli ett mycket starkare organ i hela livsmedelskedjan.

Jag håller helt med er om att vi har ett globalt problem, att det finns en miljard människor som svälter och som inte kan få mat för dagen. Därför blev jag ledsen över att se att de europeiska jordbrukarna höllde ut mjölk över fälten i en situation då vi står inför globala svältproblem. Det ger ingen bra bild av det europeiska jordbruket.

Jag måste säga att jag är mycket imponerad av hur två ledamöter, José Bové och Martin Häusling, lyckades anpassa sin talartid. Jag noterade mycket noga hur det gick till. Jag vet inte om det är ett nytt förfarande i parlamentet att en talare kan ersätta en annan som sedan går in och talar i enlighet med ögonkontaktsförfarandet. Jag anser att det var mycket skickligt.

(Applåder)

Talmannen. – Debatten om denna punkt är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum på torsdag.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

Luís Paulo Alves (S&D), skriftlig. – (PT) Fru kommissionsledamot! Efter att ha kämpat länge för att få kommissionen att lägga fram dessa åtgärder kan vi inte förkasta något av era bidrag i denna mycket svåra tid för mjölkproducenterna och deras familjer. Tyvärr har det tagit lång tid för kommissionen att handla. Den gjorde det först efter kraftiga påtryckningar från mjölkproducenterna, Europaparlamentet och 21 medlemsstater. Jag vill säga följande om de åtgärder som ni har lagt fram här:

1: Beloppet på 280 miljoner euro är för litet jämfört med det belopp på 600 miljoner euro som utskottet för jordbruk och landsbygds utveckling enhälligt ansåg vara nödvändigt, det utskott som har både teknisk och politisk expertis i denna fråga. Detta politiska uttalande godkändes av Europaparlamentet. Vi kan därför inte acceptera mindre än halva den summa som parlamentet ansåg vara nödvändig för bara en månad sedan.

2: Införandet av mjölk i artikel 186 ger kommissionen ett operativt verktyg som omedelbart kan utnyttjas, men det betyder inte att parlamentet inte längre kommer att övervaka frågan. Vi behöver fortfarande instrument för att reglera marknaden. Vi bör behålla kvotssystemet och införa öppenhet i försäljningskedjan för mjölk. Utan dessa två instrument blir det omöjligt att återställa och trygga stabiliteten i EU:s landsbygdsområden.

Béla Glattfelder (PPE), skriftlig. – (HU) Jag välkomnar de åtgärder som föreslås av kommissionen för att hjälpa mjölkproducenterna i EU. Emellertid kan man genom dessa åtgärder bara lindra krisen men inte stoppa den. För att göra det bör besluten om ökningen av mjölkkvoterna hävas. Emellertid är varken kommissionen eller Mariann Fischer Boel personligen benägna att erkänna att de har fattat felaktiga beslut. Jag samtycker till de europeiska jordbrukarnas krav på att avskaffa ökningen av kvoterna.

Jag är också mot det permanenta avskaffandet av kvotssystemet som planeras till 2015. Jag instämmer i den åsikt som framförs av de europeiska jordbrukarnas största organisation Copa-Coega, nämligen att det krävs en reglering av mejerimarknaden också efter 2015. Den viktigaste lärdomen av den nuvarande krisen är att mejerimarknaden behöver regleras. Utan detta kommer priserna att bli oförutsägbara. De europeiska mejeriproducenterna kan inte klara de förluster som orsakas av omfattande prisvolatilitet.

När det gäller de nuvarande nödfallsåtgärderna vill jag fästa er uppmärksamhet på att ökningen av minimistöden från 7 500 euro till 15 000 euro kan orsaka problem för medlemsstaterna i en svårare budgetsituation. Vad jag fruktar är att regeringarna i dessa länder, till exempel i Ungern, inte kommer att tillhandahålla ett maximalt stöd. Följden blir att jordbrukarna i dessa länder i slutändan kan utsättas för en ännu större konkurrenssnackdel.

Jag är säker på att Europaparlamentet under omröstningen om 2010 års budget, som äger rum på torsdag, kommer att stödja det ändringsförslag som har lagts fram av ett antal ledamöter, däribland mig själv, som skulle innebära en ökning av stödet för skolmjölkprogrammet.

Marine Le Pen (NI), *skriftlig*. – (FR) Den mobilisering som mjölkproducenterna har genomfört i veckor i syfte att rädda sin krisdrabbade sektor har besvarats av kommissionen genom inrättandet av en "mjölkfond" på 280 miljoner euro. Mariann Fischer Boel har därför gett vika för påtryckningarna efter att i veckor ha vänt dövärat till, till sorg för de jordbrukare som befinner sig på randen till konkurs. Emellertid är denna ekonomiska åtgärd skattretande och endast avsedd att lugna ner producenterna en stund. Den kommer inte att innebära någon lösning på problemet för en sektor som är på väg att upphöra i och med det planerade slutet för mjölkkvoterna. Mjölkproducenterna vill inte ha välgörenhet eller nådegåvor. De vill att marknaden ska regleras så att de kan sälja sin mjölk till priser som gör det möjligt för dem att leva ett värdigt liv genom sina ansträngningar och trygga sina barns framtid. Genom sin hårdnackade önskan att införa dogmen om fri och rättvis konkurrens kommer EU att prisge tusentals jordbrukare åt marknadslagstiftningen, och ingenting annat. Detta är samma ultraliberalism som varje månad gör att tusentals industriarbetare blir arbetslösa. Blodbadet måste stoppas omedelbart.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D), *skriftlig*. – (HU) Jag välkomnar i princip den överenskommelse som har nåtts av jordbruksministrarna vid deras rådsmöte i Luxemburg om att tillhandahålla ett särskilt stöd till mejerisektorn på 280 miljoner euro. På EU-nivå innebär det ytterligare en cent i stöd per liter mjölk, vilket är helt försumbart. Efter att i flera månader ha gjort tappert motstånd gav sig kommissionen något inför de påtryckningar som utövades av jordbrukarna, 21 medlemsstater, däribland Ungern, och Europaparlamentet som redan hade krävt ytterligare resurser för sektorn under deras informella möte i Bryssel förra måndagen. Trots de senkomna åtgärderna från EU har den ungerska regeringen handlat snabbt för att stödja mjölkproducenterna och har gjort allt för att hjälpa dem genom att ta hänsyn till de tillgängliga budgetresurserna. Ungern har hjälpt mejerisektorn genom att använda alla medel som kan omfördelas som en del av resurserna för landsbygdsutveckling och EU:s ekonomiska utvecklingsprogram. Förutom oss har bara Lettland och Malta sådana utestående indikatorer. De ungerska mjölkproducenterna kommer att direkt ta emot omkring 3,3 miljoner euro av anslaget på 280 miljoner euro, vilket motsvarar ungefär 890 miljoner ungerska forint. Den ungerska regeringen kan fritt besluta om hur dessa pengar ska användas. Kommissionen föreslog bara att de mest behövande producenterna skulle få detta särskilda stöd, som sammanfaller med de ungerska målsättningarna. Sedan 2010 års budget har godkänts kommer denna summa att betalas ut i början av nästa år.

16. Inkomna dokument: se protokollet

17. Genomförandeåtgärder (artikel 88 i arbetsordningen): se protokollet

18. Föredragningslista för nästa sammanträde: se protokollet

19. Avslutande av sammanträdet

(Sammanträdet avslutades kl. 21.10.)